

Giới thiệu Gạt Cưới

Truyện ngôn tình hiện đại nói về chồng của cô vừa đẹp trai, sự nghiệp lại thành công.

Mặc dù không phải lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cũng hết sức quan tâm chăm sóc và tôn trọng cô.

Cho dù công việc có bận rộn đến đâu vẫn đặt cuộc hôn nhân này vị trí đầu tiên.

Có được một người chồng hoàn mỹ như vậy cô còn chưa cảm thấy thỏa mãn hay sao? Có lẽ nào lại như thế?

Mọi truyện..... cũng bởi vì tất cả đều quá tốt đẹp, cô mới càng thêm khủng hoảng!

Đầu tiên, để có được cuộc hôn nhân mỹ mãn thế này là do cô ‘lừa gạt cưới’ mà có được.

Rõ ràng trời sinh là một ngôi ngay thẳng phóng khoáng, không thêm để ý đến những chuyện lật vạt của đàn bà con gái.

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Cô muốn điên lên rồi.

Bây giờ đã hơn tám giờ tối rồi, người mà cô đã hẹn đã muộn hơn một giờ, mà cô chẳng những không tức giận mà trái lại rất ngoan ngoãn ngồi một chỗ ngây ngốc chờ đợi phương đến.

Anh sẽ đến, Tôn Nhã Mạn ngây ngốc ngồi đợi, bàn kế bên thực khách đã ăn đến món điểm tâm ngọt cuối cùng rồi. Phục vụ cũng ân cần rót nước cho cô như những lần trước, mặt mày rất ấm áp, phục vụ rất chu đáo không hề hỏi cô gọi thức ăn.

Nhưng vì một người không biết tôn trọng phụ nữ, nếu đối tượng trễ hẹn nửa giờ đã sớm rời đi, mà cô vẫn ôm hy vọng chờ anh đến điểm hẹn.

Huống chi cô là một người rất xem trọng thời gian, khi gặp gỡ bạn bè tình cảm gần bó có trễ đến những mười phút cô cũng bước chân rời đi. Mà đêm nay cô đã đợi rất lâu, chẳng những không tức giận mà còn rất kiên nhẫn tràn đầy mong đợi anh đến.

Tình yêu không có quy tắc, động lòng trước đối phương thường đã thua một nửa.

Cuộc hẹn tối nay là khi Tôn Nhã Mạn nhận được cú điện thoại vào ngày đó liền bắt đầu mong đợi và cố gắng bày ra một mặt tốt nhất của cô.

Hẹn lúc bảy giờ nhưng mới ba giờ chiều cô đã bắt đầu khần trương, tắm gội đầu thay quần áo trang điểm. Lần đầu tiên cô bỏ ra rất nhiều thời gian để chăm sóc vẻ bề ngoài của bản thân, chỉ vì muốn cùng người đàn ông kia dùng bữa tối.

Mặc dù có hơi mệt mỏi nhưng Tôn Nhã Mạn hoàn toàn không cảm thấy, ngược lại lại cảm thấy không đủ thời gian để trang điểm.

A..... Chỉ cần nghĩ đến sẽ nhìn thấy người trong lòng, lòng cô liền cảm thấy ngọt ngào.

Nhận giấy bút mà phục vụ đã đưa, Tôn Nhã Mạn cúi đầu tiện tay vẽ vẽ, thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía cửa nhà hàng. Tóm lại, bày ra bộ dáng an tĩnh chờ đợi sự xuất hiện của một người.

Sau khi Đàm Việt bước vào nhà hàng, cặp mắt nhanh chóng tìm thấy bóng dáng của Tôn Nhã Mạn.

Hai người chỉ mới gặp mặt một lần, mà ánh sáng trong nhà hàng này là màu vàng nhạt rất áp áp, ngay từ đầu Đàm Việt cho là anh sẽ không thể nhanh chóng tìm thấy Tôn Nhã Mạn được, nhưng chỉ còn duy nhất một vị khách ngồi ở bàn này nên anh thật sự rất khó không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

“Thật xin lỗi, tôi đến trễ.”

Trước tiên anh tỏ vẻ xin lỗi, phong độ miễn cưỡng xem như đạt tiêu chuẩn. Bất quá, cặp lông mày rậm kia không cần phải siết chặt như vậy, thì lời xin lỗi này nghe có vẻ có thành ý hơn.

“À, không có việc gì.” Tôn Nhã Mạn hoảng hốt đứng lên, cuối cùng anh cũng đến chỗ hẹn, làm cô vui mừng đến nỗi tay chân luống cuống.

“Đừng đứng dậy, ngồi xuống trước đi.”

Lông mày Đàm Việt càng khép chặt hơn, anh không thích như vậy, trên bàn rất sạch sẽ chỉ có một ly nước uống được một nửa, rất rõ ràng là cô gái này chưa hề gọi thức ăn.

“Tôn tiểu thư, tôi nhớ là trong điện thoại đã nói cô dùng cơm trước.” Đàm Việt không thích tính cách quá ỷ lại của phụ nữ. Sau khi ngồi vào chỗ, anh liếc nhìn cái mặt bàn rất sạch sẽ rồi nói.

“Nhưng tôi còn chưa đói bụng.” Cô không có nói sai, có thể adrenalin phát tác, cô quả khẩn trương cũng quá hưng phấn nên dù bụng có đói cũng không có cảm giác đói.

“Bây giờ đã tám giờ hai mươi rồi!”

Khoảng sáu giờ, Đàm Việt đã gọi điện thoại cho Tôn Nhã Mạn kết quả là cô gái này đã nhanh chóng rời khỏi nhà, vốn là muốn hủy buổi hẹn tối nay, nhưng chỉ nói cô dùng bữa trước. Vì tạm thời anh có việc đột xuất nên tối nay anh không có cách nào đến buổi hẹn đúng giờ được.

“Cô vẫn chưa ăn phải không? Vậy chúng ta nhanh chóng gọi món ăn.” Thật vất vả, công việc đã trở thế này mà còn chưa được ăn cơm.

Tôn Nhã Mạn vội vã mở thực đơn ra, hoàn toàn không cảm nhận được lời nói của Đàm Việt có vẻ không vui.

“Nghe nói Mi Ý chỗ này là loại chính gốc, anh có muốn thử một chút hay không?” Mở thực đơn mà phục vụ đã đưa, cô nghiêm túc nghiên cứu các món ăn.

Đàm Việt muốn buông tha đối tượng xem mắt này nhưng nhìn phản ứng của Tôn Nhã Mạn đã khiến cho anh thay đổi ý định.

Nếu quyết định sau này có ở chung thì rất tốt, không chỉ vì cô gái này có một chút tính khí ỷ lại này liền buông tha cho người được chọn nhìn rất thuận mắt thế này.

Người được chọn..... Dường như loại từ ngữ này không thích hợp trong chuyện tình cảm.

Chính xác, bọn họ lấy kết hôn để làm điều kiện tiên quyết để kết giao. Nếu dùng lời lẽ chuyên môn để gọi phương thức truyền thống này là xem mắt. Ngoài ra có thể thông qua sự giới thiệu của bạn bè và người thân, tóm lại là không thể tự do yêu đương được.

Gặp nhau không có lãng mạn nhưng có quan hệ gì đâu, đối với người đàn ông trưởng thành muốn kết hôn, xem mắt được xem là nhanh và gọn nhất.

Cầm trên tay chiếc vé xem phim đã nhận từ đối phương, Đàm Việt liếc nhìn tên phim trên vé, liền nhanh chóng tìm được rạp chiếu bộ phim đó.

Có nhân viên của rạp hỗ trợ, rất nhanh chóng Đàm Việt đã tìm được chỗ ngồi.

Rạp tối đi, ánh sáng trên màn hình phát ra, anh nhìn thấy Tôn Nhã Mạn ngồi bên cạnh đang ngẩng đầu mỉm cười với anh, vẻ mặt rất vui vẻ.

Là một người phụ nữ rất kiên nhẫn.

Hoặc có thể nói, cảm thấy vui vẻ với đối tượng này.

Mấy cuộc hẹn lần trước, anh đều rất bận rộn hơn một nửa nếu không đến trễ thì là về sớm..... Biểu hiện tương đối kém, vậy mà cô gái này chưa bao giờ mở lời oán trách anh một câu nào.

Bình thường nếu hẹn ăn cơm mà anh đến muộn thì cô sẽ ngồi vẽ tranh, bình tĩnh chờ đợi thời gian trôi đi. Hẹn xem hòa nhạc hoặc xem biểu diễn khác nếu như anh tạm thời có việc bận thì cô sẽ một mình vào trước, hơn nữa sau khi xem xong còn nhắn tin cảm ơn anh đã gửi vé. Còn tự nhiên khen ngợi các tiết mục biểu diễn rất đặc sắc.

Rất chu đáo và hào phóng, tính cách lại ngoan ngoãn hiền lành.

Đầu năm nay gặp được những người có tính nhẫn nại như thế không nhiều lắm, Tôn Nhã Mạn nhất định là một giáo viên rất nổi tiếng, Đàm Việt có thể tưởng tượng được vẻ mặt tươi rói của những học sinh của cô khi nghe cô đứng lớp giảng dạy.

“Còn một giờ nữa mới kết thúc.” Tôn Nhã Mạn nhỏ giọng nói với Đàm Việt.

Đàm Việt vẫn là người đàn ông thành thực tôn nghiêm như vậy, chắc do tiết tấu hành động linh hoạt của bộ phim làm cảm thấy rất hứng thú. Nhưng khi hẹn đi xem phim thì anh kêu cô chọn một bộ phim mà con gái thích xem. Cô thuận ý chọn bộ phim tình cảm để xem cùng anh. Không ngờ người luôn đi trễ như anh hôm nay lại đến sớm như vậy, xem ra một giờ này anh phải cố gắng vượt qua.

“Vậy thì tốt.” Đàm Việt thấp giọng trả lời cô.

Anh không cảm thấy buồn chán, dù chỉ là lời lẽ lịch sự xã giao, Tôn Nhã Mạn vẫn cảm thấy rất vui. Cô nghiêng nghiêng đầu khẽ nhìn sau đó mới đưa ánh mắt quay lại màn ảnh.

Đàm Việt rất thích kiểu con gái điềm đạm dịu dàng ít nói, Tôn Nhã Mạn nhớ là anh đặc biệt thích kiểu thế này nên tận lực không để vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Thế nhưng hai người không phải là bạn bè cô và Đàm Việt cùng nhau xem phim nha nhưng đối với cô mà nói như vậy vẫn còn khoảng cách với người đàn ông này. Hiện tại ngồi bên cạnh cô đang làm những việc mà những người đang yêu vẫn thường làm.

Nghĩ đến việc này Tôn Nhã Mạn không nhịn được lại nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Đôi mắt của anh rất sắc bén cho dù đang ngồi bên trong rạp chiếu phim vẫn trong suốt sáng rực làm lòng cô rung động. Vẫn trán anh kiên định, sóng mũi cao, cằm nhô lên nhìn rất nam tính, gương mặt nhìn nghiêng một bên nửa sáng nửa tối rất mê người. Tôn Nhã Mạn vụng trộm liếc nhìn anh, trong lòng đã sớm không còn nghĩ đến bộ phim đang chiếu trước mặt.

Sự thật là tự lúc gặp anh vào buổi sáng năm đó, lòng cô liền kiên định không nghĩ đến những người đàn ông khác, cũng không thể tìm thấy đường về nhà.....

Một năm kia, Tôn Nhã Mạn liền một lòng hăng hái theo một người chị học chung trường hồi trung học leo núi Nam Hoa. Cô ý bản thân có thể lực tốt, dễ dàng hoàn thành các tuyến đường sơ đẳng, nhưng trong chuyến đi lại bất cẩn bị trật chân, mà Đàm Việt chính là người cùng cô xuống núi với đồng đội.

“Cám ơn.....” Sau khi xuống núi, cô muốn hỏi tên của anh nhưng cổ họng lại nghẹn nửa ngày chỉ có thể nói ra hai chữ này. Đây là lần đầu tiên cô đứng trước mặt người khác phải nên không được tự nhiên cho lắm.

“Không có gì.” Sau khi nghe lời cảm ơn đơn giản của cô, anh thần nhiên rời đi.

Ngồi trong xe Tôn Nhã Mạn mãi nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng thầm nghĩ nếu như anh có thể quay lại nhìn cô một lần thì tốt biết bao.

Anh thật cao, đáng người rất chuẩn cho đến ngày hôm nay Tôn Nhã Mạn vẫn còn nhớ như in tấm lưng dày rộng của anh.

Bây giờ vẫn có rất nhiều nam sinh nhiệt tình theo đuổi cô, lần đầu tiên cô có ý niệm trong đầu về bóng dáng một người khác giới. Thế nhưng có một đàn chị thân yêu nói cho cô biết: Đàm Việt có tình cảm rất tốt với bạn gái, tên là Triệu Nhược Ly, bọn họ đã yêu nhau nhiều năm, sớm đã có kế hoạch kết hôn.

Tuy có chút không cam lòng nhưng cô cũng không thể nào làm chuyện đoạt đi tình yêu của người khác được.

Huống chi trong mắt Đàm Việt lại có bạn gái xinh đẹp dịu dàng ít nói phong cách ưu nhã nữa. Miễn cưỡng xem như cô và anh cùng nhau đi qua một ngọn núi, căn bản là không có khả năng làm hai người bọn họ nảy sinh tình cảm.

Tình yêu không thể cưỡng cầu, nhưng cô không có cách nào ngăn chặn dục vọng bản thân.

Cô quần lấy đàn chị hỏi thăm tất cả mọi việc về Đàm Việt, cô lẩn trong đám người yên lặng nhìn anh chơi bóng dưới sân banh. Cô kiếm đâu ra được bộ áo tắm trong tủ quần áo để sáng sớm thức dậy đi bơi chỉ để có thể vui vẻ được ngắm nhìn anh một chút.

Thậm chí cô chưa hề xem trận bóng rổ nào lại có thể ngồi trước tivi xem trực tiếp NBA, chỉ vì cô biết Đàm Việt cũng có khả năng đang ngồi xem cổ vũ cho đội bóng mà anh yêu thích.

Đến năm cuối đại học, cô có rất nhiều bài tập nộp trễ, kiểm tra bị điểm kém chỉ vì một người nam sinh không có khả năng thích cô. Thấy hoàn cảnh sa sút như thế này, cuối cùng cũng miễn cưỡng vượt qua. Nếu như có thể quay ngược thời gian, cô nghĩ bản thân cũng sẽ giống như thế.

Trời xanh mây trắng, thế sự vô lường, thời gian trôi đã năm năm, từ Đài Bắc đến NewYork đến Paris rồi trở về cố hương, Tôn Nhã Mạn đã đi rất nhiều nơi, gặp được không ít người. Cô gái không biết trời cao đất rộng trước kia nay đã biến mất, cô đã trưởng thành và khôn khéo hơn trước rất nhiều nhưng lòng cô vẫn không thay đổi, cô vẫn thích Đàm Việt như trước kia.....

Cô cứ như vậy thích anh, đáng tiếc là anh lại không nhớ rõ cô.

Một đàn chị đã giới thiệu bọn họ cùng nhau ăn một bữa cơm kia, từ trong lời nói Tôn Nhã Mạn biết được anh hoàn toàn không nhớ đã từng gặp qua cô!

“Cần khăn tay sao?”

Mãi cho đến khi Đàm Việt lên tiếng, Tôn Nhã Mạn mới biết bộ phim đã kết thúc.

“À, không cần.” Tốt nhất là nên tìm bức tường để đập đầu vào, khán giả đã rời đi hết, cô mới bừng tỉnh lại bình thường.

Nhìn chằm chằm vào hốc mắt đỏ hoe của Tôn Nhã Mạn, Đàm Việt nghĩ là do tình tiết cảm động của bộ phim. Mặc dù anh không nhận ra bộ phim này có chỗ nào khiến cho người khác xúc động đến thế, nhưng những người học nghệ thuật về phương diện tình cảm tương đối phong phú cho nên anh không cảm thấy lạ khi nhìn thấy những giọt nước mắt lăn trên má cô.

“Thế thì cô có muốn đi dạo đâu đó một chút không?” Anh hỏi. Hôm nay là Chủ Nhật, hiếm khi anh không bận việc.

“Có thể không?” Ánh mắt Tôn Nhã Mạn sáng lên, không thể tin được buổi tối hôm nay còn chưa kết thúc, Đàm Việt chưa bao giờ kéo dài thời gian hẹn hò của hai người.

“Hiện tại tôi rất rảnh.” Đàm Việt nhìn cô cười.

Hai lần gặp mặt, cô thể hiện thái độ trang nhã và lịch sự, cô làm người khác nhìn ra có lẽ cô xuất phát từ lịch sự nên mới đồng ý hẹn hò. Nhưng nay khi nhìn thấy phản ứng này của cô, Đàm Việt nhìn ra được cô rất thích khoảng thời gian được ở gần anh.

“Đến Đạm Thủy hay là lên núi Dương Minh ngắm cảnh đêm đây?”

Chỉ cần đi với anh, đến chỗ nào cũng được! Trong lòng Tôn Nhã Mạn thầm nghĩ, nhưng Đàm Việt lại thích kiểu con gái dịu dàng giống nữ sinh, vì để thể hiện phong cách tao nhã cô nên dè dặt một chút.

“Cảnh đêm hai nơi này đều rất đẹp, anh chọn là được rồi.” Cô trả lời như vậy, nhưng vẫn không che giấu được sự vui vẻ.

“Vậy đi Đạm Thủy.” Đàm Việt thẳng thắn quyết định.

Chịu ảnh hưởng từ Tôn Nhã Mạn, Đàm Việt cũng vui vẻ lây, lúc đầu anh cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút. Khó có lúc anh lại không bận việc, mặc dù thời gian có hơi trễ, anh nghĩ kéo dài thời gian hẹn hò một chút cũng không tồi, không ngờ cô gái này lại có phản ứng đáng yêu như thế.

“Đi thôi.” Đàm Việt đi trước dẫn đầu.

Tâm tình thả lỏng cộng thêm hai người bạn họ đã tương đối thân thuộc, Đàm Việt vui vẻ đạp chân ga, xe đi với tốc độ cao trên đại lộ thoáng chốc đã vượt hơn trăm km/h.

Đã lâu rồi anh không lái xe nhanh như vậy, đôi mắt sáng lên nhớ lại thời tuổi trẻ nồng nhiệt. Sau hồi lâu Đàm Việt mới nhớ là có phụ nữ trên xe, thật sự không nên phóng túng như vậy.

“Thật xin lỗi, tôi lái quá nhanh.”

“Không sao, tôi không sợ.” Tôn Nhã Mạn vui vẻ nói.

“Thật sao?” Đàm Việt không đợi cô trả lời, liền giảm tốc độ trở lại bình thường.

Anh nhất định nghĩ là do cô đang ở cùng với anh nên mới khách khí mới bày ra bộ dáng không sợ.

Tôn Nhã Mạn âm thầm thở dài, là ai quy định kiểu con gái dịu dàng ít nói không thích ngồi xe tốc độ cao hay sao? Loại ấn tượng này hơi cứng nhắc quá!

Thôi có thể ngồi cùng xe với Đàm Việt đã quá hạnh phúc rồi, cô không thể quá tham lam.

Nhưng..... Phải làm gì đây? Cô thật sự rất thích Đàm Việt, kỹ thuật lái xe của anh lại cao siêu như vậy, chỉ làm cho cô càng yêu thích anh hơn. Về sau nếu anh không hẹn cô ra ngoài nữa nhất định cô sẽ khóc đến chết.

Ánh sáng nhẹ, bầu không khí rất tốt, bữa ăn tối hẹn hò hôm nay anh không có đến trễ.

Hình như bọn họ không thể hẹn nhau vào ban ngày được. Tôn Nhã Mạn thầm nghĩ ăn xong món chính đến món điểm tâm rồi nhàn nhã ngồi uống trà.

“Nhã Mạn, một gia đình phải có ít nhất ba đứa trẻ mới náo nhiệt được, cô cảm thấy thế nào?”

“À?” Tôn Nhã Mạn không nghe rõ vấn đề Đàm Việt vừa hỏi.

Gần đây, hai người bọn họ đã quen với việc gọi tên nhau, mỗi lần Đàm Việt gọi tên cô, cô liền vui sướng ngất ngây. Chính vì vậy nên không để ý đến lời nói của anh.

“Ba đứa trẻ, có thể không?” Đàm Việt lặp lại vấn đề một lần nữa, thỉnh thoảng nhìn nét mặt có chút mơ hồ của cô gái này.

Đã qua lại khoảng nửa năm nay, anh cũng hiểu rõ tính cách của cô được tám chín phần.

Lúc thì vui vẻ ngọt ngào, lúc thì lạnh nhạt ít nói, tính nhẫn nại rất tốt, thỉnh thoảng có lúc thất thần rất đáng yêu.

Vừa bắt đầu, Đàm Việt cho là cô có một chút ý lại, nhưng sau này phát hiện cô rất thoải mái vui vẻ ngồi đợi. Vì vậy, anh hiểu được cô gái dịu dàng ít nói này thật ra cũng có tính cách rất độc lập.

Nhẹ nhàng, ân cần, kiên nhẫn lại độc lập, rất có phẩm chất riêng, rất thích hợp để trở thành vợ của anh!

Sự nghiệp Đàm Việt rất bận rộn để đánh giá tính cách của nhau. Khách quan phân tích điều kiện hai bên, anh quyết định qua lại nửa năm, mọi mặt đều phù hợp với hai người, có thể bước vào con đường hôn nhân.

“Có thể.” Tôn Nhã Mạn ngây ngốc trả lời, mặc dù không rõ lý do vì sao anh lại nhắc đến đứa bé, nhưng chỉ do Đàm Việt nói thì cô sẽ vô điều kiện mà đồng ý.

“Rất tốt.” Đàm Việt cho cô một nụ cười khích lệ, tiếp tục nói: “Sau khi kết hôn, tôi không phản đối em tiếp tục công việc, chỉ là nếu có đứa bé, tôi hy vọng em có thể điều chỉnh thời gian lên lớp, lấy gia đình làm trọng.”

Anh muốn cưới cô sao?

Sau khi nghe thông tin chi tiết, biết rõ hàm ý trong lời nói của anh, Tôn Nhã Mạn hơi bị sốc.

Cô biết Đàm Việt năm nay 32 tuổi đang lựa chọn đối tượng để kết hôn. Nhưng đàn chị cũng đã cảnh cáo cô, Đàm Việt đi xem mắt không ít, các cô gái giới thiệu cho anh có điều kiện rất tốt, cô chỉ là một trong những người được chọn kia. Cùng anh ra ngoài ăn cơm, hay đi xem phim như vậy là tốt lắm rồi, chứ cô đừng ngây thơ nghĩ sẽ trở thành vợ của Đàm Việt!

“Anh đang cầu hôn em sao?” Âm thanh khẽ run, Tôn Nhã Mạn không tin được những gì vừa nghe được.

Đàm Việt gật đầu chứng thực nghi ngờ của cô.

“Có một số việc, tôi hy vọng trước khi kết hôn hai chúng ta có thể đạt được sự đồng thuận.”

Có một số việc anh không hy vọng giẫm lên vết xe đổ, hôn nhân không tình yêu phải sống bằng lý trí và sự chín chắn thì tỷ lệ thành công mới cao.

“Nhưng tình cảm của chúng ta.....” Chưa thể tiến triển đến mức phải kết hôn.

Từ đầu đến cuối đầu cô cảm thấy nóng ran, anh hỏi thăm về bối cảnh gia đình cô, biết rõ những hứng thú đam mê của cô, cũng công bằng báo cáo với cô về tư liệu cá nhân của anh.

Mỗi lần ăn cơm thái độ của Đàm Việt càng bình tĩnh hơn giống như ăn bữa cơm bàn việc kinh doanh, cô hầu như không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu nào từ người đàn ông này.

“Tôi cho là cô đặt điều kiện kết hôn là lý do để lui tới cùng tôi?” Đàm Việt nhún lông mày, tưởng muốn yêu đương, hà tất làm điều thừa khi dùng bữa cơm thân cận với anh.

“Em cho là anh còn có những lựa chọn khác!” Lần đầu tiên ăn cơm Đàm Việt liền thẳng thắn nói cho cô biết, anh vẫn cùng với những người phụ nữ khác đi ra ngoài, cô không phải là đối tượng duy nhất của anh.

“Còn những cô gái khác đâu?” Tôn Nhã Mạn có chút phiền não, không biết là giọng nói của mình có vẻ hơi ghen tức.

“Đã không còn những cô gái khác.” Nhìn Tôn Nhã Mạn, Đàm Việt nghiêm túc bảo đảm.

“Một khi kết hôn, tôi sẽ trung thành với hôn nhân 100%!” Trên thực tế, sau khi gặp nhau lần đầu tiên, vì cảm thấy cô là một đối tượng tốt, anh liền không hẹn những cô gái khác ra ngoài nữa.

“Nhưng.....” Cô vẫn không thể tin được Đàm Việt muốn cưới cô.

“Nếu như em không đồng ý, tôi nhất định sẽ không miễn cưỡng.” Nói đến đây, nụ cười trên môi Đàm Việt đã tắt dần.

Không phải do anh không có phong độ, hai bên đều là người trưởng thành, nếu dùng phương thức truyền thống để quen biết nhau, thì nên lui tới với nhau một thời gian rồi mới tính toán đến việc kết hôn.

Tôn Nhã Mạn thấy anh đưa ra đề nghị kết hôn như thế cảm thấy hơi sợ, không để cho anh là tất cả đối với cô cảm giác như cô có tư tưởng đùa giỡn khi kết giao cùng anh.

Nếu cô gái này không có ý định tiến tới hôn nhân, anh lại phải bắt đầu một lần nữa thời gian nửa năm nay xem như lãng phí.

Kết quả thế này làm cho Đàm Việt không vui, không phải vì bị từ chối mà cảm thấy tức giận. Mà là mấy ngày nay ở chung với nhau làm cho anh nghĩ đến hai bên đều có cùng nhận thức để tiến tới hôn nhân!

“Đã như vậy, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải gặp nhau nữa!”

“Em không có nói là không muốn.” Sắc mặt Đàm Việt khó tin nhìn cô, Tôn Nhã Mạn mới chợt hiểu ra anh đã hiểu lầm ý của cô, có chút nóng nảy giải thích: “Em chỉ là, chỉ là chưa từng nghĩ đến anh sẽ kết hôn với em!”

“Tôi không muốn, thì tôi làm cái gì đều hẹn cô ra ngoài?”

Cô gái này cho là anh có rất nhiều thời gian hay sao? Trong những năm gần đây, anh trưởng thành không ít rất biết kiềm chế tức giận, bị Tôn Nhã Mạn ngốc nghếch này làm cho lửa giận muốn bốc lên. Anh nhìn cô chăm chăm, hoài nghi nguyên nhân có phải do cô học nghệ thuật nên mới không am hiểu mọi việc trong xã hội hay không?

“Thế nhưng, tại sao lại là em?” Cô nhớ đàn chị đã nhắc nhở cô không nên ôm mộng ước hẹn với Đàm Việt, có thể cùng anh dùng cơm, đi xem phim là rất hạnh phúc rồi. Cô nào dám nghĩ là bản thân có thể gả cho anh!

“Tại sao không được?” Cô hoang mang làm anh thở dài.

Hóa ra đối tượng mà anh lựa chọn không có tự tin vào bản thân.

“Em xinh đẹp, dịu dàng lại rất kiên nhẫn, tính cách dịu dàng ít nói có chút hướng nội, nhưng lại không thiếu tính độc lập tự giác.” Đàm Việt dừng một chút, ngưng mắt nghiêm túc nhìn cô, nói: “Nhã Mạn, em sẽ là một người vợ tốt.”

Tôn Nhã Mạn cảm thấy cô rất mau nước mắt.

Từ đầu đến cuối, Đàm Việt chưa nói một câu là anh thích cô, nhưng anh thật lòng muốn kết hôn với cô. Còn nhận định cô sẽ là một người vợ tốt, nghĩ đến có thể trở thành vợ của anh, cô vui sướng đến phát khóc.

“Nhã Mạn, chúng ta kết hôn đi!” Đàm Việt lặp lại một lần nữa.

“Được.”

Không có hoa tươi, không có nhẫn cầu hôn, cô cứ như vậy mà đồng ý kết hôn với Đàm Việt.

“Tìm một ngày chúng ta cùng nhau đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân.” Hai người giải quyết vấn đề này trước khi đi gặp người lớn hai bên, Đàm Việt đề nghị như thế.

Kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân có thể biết được tình trạng sức khỏe, nếu có bệnh gì thì có thể sớm được phát hiện, được điều trị sớm. Điều này có thể giúp cho thể hệ sau được khỏe mạnh ưu tú.

“Được.” Tôn Nhã Mạn dĩ nhiên không có dị nghị gì, chỉ là cô cảm thấy việc có em bé là hơi sớm. Cô cảm thấy hứng thú hỏi: “Có phải anh rất thích trẻ con hay không?”

Đàm Việt thân nhiên trả lời: “Được làm ba mẹ là một quá trình rất tốt đẹp.”

Ba mẹ anh trước khi nghỉ hưu là giáo viên dạy ở vùng sâu, là một cặp đôi làm việc rất tận tâm và rất có trách nhiệm. Ba mẹ anh rất dân chủ thoải mái, anh từ nhỏ đã được lớn lên trong một gia đình hạnh phúc ấm áp như thế, có hình mẫu ở ngay trước mắt. Sự nghiệp anh lại thành công, đương nhiên là nghĩ đến việc có một gia đình hạnh phúc giống như vậy.

“Nếu như kết quả khám sức khỏe nói em không thể sinh con, hôn ước này còn giá trị hay không?” Tôn Nhã Mạn hỏi đùa.

“Đừng có nói bậy.” Cô mới hai mươi bảy tuổi, không cần lo lắng vấn đề vô sinh này.

Đàm Việt nhìn chằm chằm Tôn Nhã Mạn, giọng thành khẩn nói: “Mặc dù đây là cuộc hôn nhân thứ hai của tôi, nhưng tôi sẽ cố gắng duy trì, hy vọng em cũng có tâm tư như vậy. Hai bên cùng nhau đề tâm ý vào cuộc hôn nhân này mới có thể sống với nhau lâu dài được.”

“Ừm, em cũng vậy, chúng ta cùng nhau cố gắng.” Có thể gả cho Đàm Việt giống như giấc mơ đã trở thành sự thật, cô chẳng những rất cố gắng, còn hy vọng cuộc hôn nhân này mau chóng được xác định.

Chỉ là biết rõ kết quả như vậy với cô đã rất rất nhiều rồi, nhưng cô vẫn không nhịn được nghĩ, hỏi: “Đàm Việt, anh. .... Yêu em sao?”

Người đàn ông nhìn thấy vẻ mặt chân thành của cô sau khi hỏi, có chút dừng lại, nhìn thấy đôi mắt của cô khẽ chớp.

Tình yêu và hôn nhân không nhất thiết phải có quan hệ trực tiếp với nhau, nói như vậy có hơi đùa cợt, nhưng sự thật chính là như thế.

Cuộc hôn nhân đầu tiên của anh cũng xây dựng từ tình yêu nhưng cũng bị hủy diệt vì tình yêu. Nếu không thể cùng người phụ nữ mình yêu sống đến già, thì dù có cưới đối tượng là người nào đi chăng nữa, đối với anh mà nói thật ra không có sự khác biệt quá lớn.

Anh vẫn còn trẻ, vì cuộc hôn nhân đầu tiên thất bại mà lạnh nhạt đến nay. Không chỉ không khỏe mạnh sẽ làm cho ba mẹ lo lắng, giờ lại một lần nữa bước vào hôn nhân. Lần này anh không nói chuyện tình yêu, chỉ cần điều kiện hai bên xứng đôi, có thể thành công tạo thành một gia đình là tốt lắm rồi.

Dùng lý trí cùng điều kiện khách quan để kén vợ kén chồng, nào là quyền luyến lãng mạn, trong mắt lúc nào cũng chỉ có yêu thương. Anh trải qua rất nhiều chuyện nên trưởng thành lên không ít, hiện tại cũng không còn tâm trí để nói chuyện yêu đương.

“Nhã Mạn, anh sẽ làm một người chồng tốt.” Anh chỉ có thể cam kết anh làm được những chuyện này.

Bỗng có một nỗi đau xót quặn chặt vào tim, vào khoảnh khắc đó Tôn Nhã Mạn rất muốn khóc một trận.

Ngốc thật, cô đã sớm biết anh không thương cô, hỏi vấn đề chẳng khác nào cô tự lấy đá đập vào chân mình!

Quá ngốc, cũng không phải là chưa nhìn thấy vợ trước xinh đẹp của anh, mặc dù không phải là kiểu nghiêng nước nghiêng thành nhưng có thể so sánh với tiên nữ giáng trần. Khi nào ánh mắt Đàm Việt không thấy nữa mới có thể yêu cô.

“Em nhất định sẽ cố hết sức làm một người vợ tốt.” Cô hít hít mũi giọng hơi chua, mỉm cười nói với Đàm Việt.

Không quan trọng, cứ xem như anh đối với Triệu Nhược Ly còn nhớ mãi không quên cũng không có quan hệ gì.

Có thể gả cho anh nghĩa là ông trời đã ban tặng món quà lớn nhất cho cô rồi.

Tôn Nhã Mạn ngậy ngốc nhìn Đàm Việt, cảm xúc lại vui vẻ như lúc ban đầu.

“Cho nên, em sẽ đi làm heo mẹ.” Một giọng nữ vang lên, lạnh lùng đưa ra kết luận.

“Đàn chị!” Tôn Nhã Mạn kích động đứng lên.

Đáng giận, cô hưng phấn chia sẻ tin tức tốt của mình. Đàn chị không những không mừng cho cô mà còn dội một gáo nước lạnh, thật là quá đáng nha.

“Ngồi xuống, ai cho em làm loạn!” Hại một tên ngốc đang lẩn quẩn ngoan ngoãn ngồi xuống, La Duy Chân mới tiếp tục về tranh.

Người mẫu chuyên nghiệp quá khắt khe lại tốn rất nhiều tiền, La Duy Chân mờ mắt giới thiệu Tôn Nhã Mạn cho Đàm Việt, nên Tôn Nhã Mạn mới tình nguyện đến phòng vẽ làm người mẫu cho cô về tranh. Hiếm khi có người mẫu đẹp lại miễn phí thế này, La Duy Chân muốn tập trung về tranh, không muốn lãng phí thời gian nghe đàn em hỏi cấp hai ngây ngốc kể chuyện.

“Muốn có ba đứa nhỏ là do Đàm Việt quan niệm gia đình là phải như vậy, Đàm Việt không có cho em làm heo mẹ.” Tôn Nhã Mạn nhỏ giọng giải thích, đôi mắt cô sáng lên khi nói đến Đàm Việt.

“Thật sao?” La Duy Chân lạnh lùng hỏi ngược lại.

Lúc đầu giới thiệu hai người bọn họ quen nhau, không ngờ sẽ có một ngày đơm hoa kết trái. Cô đàn em này mặc dù chỉ kém cô một tuổi, nhưng có nhiều suy nghĩ rất là ngây thơ.

Mê luyện một người đàn ông là một chuyện, gả cho anh lại là việc khác. Mặc dù người khác sống chết mặc kệ chuyện của cô. Nhưng Tôn Nhã Mạn là đàn em học chung trường thời cấp hai với cô, La Duy Chân cũng không muốn đàn em ngốc nghếch này nhảy xuống hố lửa.

“Đàn chị, chẳng lẽ chị không thể chúc phúc cho em sao?” Tôn Nhã Mạn rất sùng bái tài hoa của đàn chị này. La Duy Chân học rất giỏi, nhân duyên rất tốt, cho dù nửa đường chuyển qua học khoa khác, vậy mà tác phẩm vẫn làm kinh động lòng người. Không giống như cô, học vẽ bao nhiêu năm cuối cùng chạy đi dạy vẽ cho các em nhỏ để sống qua ngày. Thường ngày chỉ thích vẽ hoa anh đào, vẽ mấy chú cún con, mèo con của cô, ngay cả cuộc triển lãm tranh đầu tiên của cô cũng chưa có.

“Muốn chị chúc phúc, chờ hai người vì yêu nhau mà kết hôn, rồi trở lại đòi chị chúc phúc nhé.”

Chính cô cũng phải tận lực không quan tâm đến lý do Đàm Việt cưới cô, đàn chị này còn thẳng thắn đâm vào chỗ đau của cô, làm cho người ta rất đau lòng.

“Tại sao yêu nhau mới có thể kết hôn? Dù sao em cũng là người trưởng thành, Đàm Việt thì chọn được người thích hợp. Chúng em lại rất xứng đôi, gả cho anh ấy có gì không tốt!”

La Duy Chân lắc lắc đầu, nhớ năm đó người nào đã trở mặt với người nhà, chỉ mới mười bảy tuổi đã thiếu chút nữa rời nhà đi chơi với bạn trai, tự nhiên bây giờ hỏi cô tại sao yêu nhau mới có thể kết hôn!

“Các người có chỗ nào xứng đôi sao?” Bị hỏi đến nổi giận, vung bút thiếu chút nữa làm mất thể diện của một vị họa sĩ lớn, giọng điệu hơi tức giận hỏi ngược lại: “Đàm Việt thích cô vợ dịu dàng ít nói, mà em là một tiểu mèo hoang chính cống, hai người xứng đôi chỗ nào hả?”

“Chị Duy Chân! Chị. ....”

Bị nói hai người không xứng đôi, nhưng cô lại không thể trả lời lại được, Tôn Nhã Mạn thở hổn hênh chạy ra khỏi phòng vẽ tranh.

Đáng ghét, đàn chị xấu tính như vậy, cô không cần làm người mẫu cho chị ấy nữa!

“Cũng không chết được.” Đáng lẽ cô phải là người phát cáu, vậy mà đàn em lại nổi cáu với cô, hừ.

La Duy Chân ném bút vẽ xuống, trước tiên phải hạ nhiệt cái đã, từ tủ lạnh lấy ra hai chai bia, đi vòng ra phía sau vườn xem con tiểu mèo hoang bốc đồng kia.

“Này.”

Tôn Nhã Mạn ngồi trên ghế gỗ ở sau vườn liếc nhìn La Duy Chân, đưa tay ra tiếp nhận thiện chí của đàn chị, không nói gì uống bia.

Mùa xuân ấm áp, lúc này đã ba giờ chiều, ánh mặt dịu dàng chiếu lên làm lòng người tan chảy. Sân nhà cây cỏ xum xuê, trên bầu trời thỉnh thoảng có vài con chim bay qua. Hai người phụ nữ vừa uống bia vừa nhìn lên bầu trời mỉm cười trong lòng cảm thấy khoái chí.

“Đàm Việt có biết em biết uống rượu, bia không?” Qua lúc lâu, La Duy Chân mới mở miệng hỏi cô.

Tôn Nhã Mạn lắc đầu.

“Đàm Việt không biết em thỉnh thoảng lái xe đi du ngoạn sao?” Nhìn chằm chằm vào chiếc motorcycles đỏ rực của đàn em dựng trong sân vườn kia, La Duy Chân lại hỏi.

“Không có nói đến.” Tôn Nhã Mạn quay đầu nhìn đàn chị trả lời.

“Anh ta không biết em không thích mặc váy, chỉ thích mặc jean đi khắp nơi?”

Lời nói của đàn chị thật buồn cười làm Tôn Nhã Mạn cũng cười theo.

“Ừm, mỗi lần hẹn hò, em đều mặc váy giống như thực nữ.” Cô ngoan ngoãn khai thật, vì để Đàm Việt có ấn tượng tốt về cô nên cô rất cố gắng.

“Hy sinh rất lớn chứ sao.” La Duy Chân quay đầu nhìn Tôn Nhã Mạn, bỗng đôi mắt sáng lên nói với cô: “Được rồi, vậy chúc mừng em đã lừa gạt được một người chồng.”

Tôn Nhã Mạn biết đây là lời chúc phúc của đàn chị dành cho cô.

“Cám ơn đàn chị.” Cô đặt chai bia trong tay xuống, vui vẻ ôm lấy đàn chị mà cô rất sùng bái.

“Tốt lắm, tiểu quý ngậy thơ cũng đã bao nhiêu tuổi rồi còn tỏ ra buồn cười như vậy.” Nói tới nói lui, nhưng La Duy Chân cũng không có đẩy đàn em đang ôm cô ra.

“Vui vẻ là được rồi, em phải đi nếm thử mùi vị của một người vợ thôi.”

Cuộc sống có mạo hiểm mới cảm thấy thích thú.

So với vị đàn em luôn tùy hứng gấp mấy lần La Duy Chân này, đã muốn làm việc gì thì rất điên cuồng không tính được, nhưng cô lại không có tư cách để chỉ bảo. Cuối cùng vẫn không nhịn được nhắc nhở đàn em: “Nhã Mạn, đàn ông tái giá bình thường là vì đã rất yêu vợ trước. Đối với người đàn ông Đàm Việt kia, em đừng ôm hy vọng quá lớn, hiểu không?”

Mẹ La Duy Chân là chị họ của mẹ Đàm Việt, lúc cô học đại học cùng với Đàm Việt là thành viên của câu lạc bộ leo núi. Tuy rằng hai người họ cách nhau vài khóa, nhưng sau khi tốt nghiệp thỉnh thoảng Đàm Việt vẫn tham gia hoạt động do câu lạc bộ phát động, đoạn tình cảm giữa Đàm Việt và Triệu Nhượng Ly, La Duy Chân hiểu rõ hơn so với Tôn Nhã Mạn.

Lấy tiêu chuẩn bình thường mà nói, sự nghiệp Đàm Việt rất thành công đích thị là con rùa vàng. Nhưng ở trong thế giới tình yêu, anh ta vẫn lưu luyến nhớ mãi đoạn tình cảm với vợ trước.

Đàn em này vẫn ôm hy vọng mong manh có thể có được tình yêu từ Đàm Việt, quá ngốc nghếch!

“Em không có.” Tôn Nhã Mạn thật sự không có ôm hy vọng gì, lần trước hỏi Đàm Việt có yêu cô hay không, anh không trả lời thì cô đã biết là anh không thương cô.

“Đàn chị, em chỉ hy vọng có thể ở cùng một chỗ với anh ấy, được như vậy em cảm thấy rất vui.”

Ngốc quá, La Duy Chân hung hăng gõ vào đầu cô một cái, cảm thấy cô đàn em này không thể cứu chữa được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Giai điệu mềm mại trầm thấp nhẹ nhàng du dương trong phòng tắm.

Ánh sáng màu vàng rực, chai rượu sâm banh được ngâm trong nước lạnh cẩn thận, nằm gọn gàng trong xô đá, đang lặng lẽ chờ đợi chủ nhân thưởng thức.

Âm nhạc làm cho người khác cảm động, nước ấm vừa phải, sâm banh ướp lạnh vừa phải, nếu có thêm vài lát dâu tây thì sẽ rất hoàn hảo.

Tôn Nhã Mạn cầm một quyển sách thoải mái nằm xoa bóp trong bồn tắm lớn, vừa thưởng thức sâm banh vừa đọc sách cảm thấy rất thoải mái tận hưởng thời gian tắm tuyệt vời này.

Rượu còn cộng với nước nóng thoải mái quá mức làm cho Tôn Nhã Mạn xém chút ngủ quên. Sau thời gian tiêu pha, quyển sách rơi xuống nước làm cô giật mình, cô chờ nước lạnh hẳn mới chịu đứng dậy.

“A, mười rưỡi rồi.”

Lau khô thân thể, lại không cẩn thận uống hết chai sâm banh, có chút say, lấy khăn tắm quấn quanh người bước ra khỏi phòng tắm.

Cô nhìn đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, Tôn Nhã Mạn mới biết thời gian đã khuya lắm rồi, cô đoán rằng hôm nay tới nửa đêm Đàm Việt mới trở về nhà.

Sau tuần trắng mặt, đã liên tiếp hai ngày nay anh ấy đều làm việc đến mười hai giờ. Hôm nay là ngày thứ ba, công văn tài liệu chồng chất như núi, hiện tại chắc là còn đang hăng hái chiến đấu với công việc.

Vất vả như thế không biết là anh có ăn bữa tối ngon miệng hay không?

Trước khi kết hôn Tôn Nhã Mạn đã biết Đàm Việt rất bận rộn, ban đầu nghĩ rằng ngành công nghiệp thể thao hàng đầu này không thể kiếm được tiền. Bởi vì chỉ nhận biết chữ cái A và N mở đầu hai thương hiệu, không biết chồng cô đã thành lập thương hiệu với khoa học và công nghệ sáng tạo cho ngành thể thao. Rất được những người hoạt động thể thao yêu thích hoan nghênh, thị phần cứ tăng vọt theo từng quý từng năm.

Cho tới bây giờ cô không phải vì của cải mới gả cho anh, Tôn Nhã Mạn cũng không biết Đàm Việt có bao nhiêu của cải. Ngược lại, cứ hai ba ngày ông xã lại làm thêm giờ, thân làm vợ chỉ lo rằng thân thể của anh sẽ không chịu nổi.

Chỉ hy vọng trong thời gian trắng mặt đừng mệt mỏi vì công việc quá nhiều, không được làm việc muộn như vậy. Nếu như về lâu dài, dù có là người sắt đi chăng nữa cũng sẽ suy sụp.

Cô vốn muốn xuống lầu nấu gì đó làm bữa khuya cho anh, nhưng hai ngày trước khi anh trở về thức ăn cũng đã nguội. Nên Tôn Nhã Mạn định sấy khô tóc, xong quy trình chăm sóc cơ thể như thường lệ mới xuống lầu chuẩn bị làm bữa khuya cho anh.

Đàm Việt không ngờ tới tới nay nghênh đón anh về nhà là một người phụ nữ không thân có làn da vô cùng xinh đẹp.

Hai đêm trước, anh dịu dàng lịch sự với bà xã mới cưới này, rất quan tâm đến anh còn vì anh mà chuẩn bị bữa ăn khuya. Về nhà một lần, có người mở đèn chuẩn bị thức ăn đợi mình là một việc làm người khác cảm thấy rất vui vẻ.

Sợ tân hôn để bà xã đợi quá lâu, hôm nay anh cố ý tăng tốc độ làm việc, nghỉ trước thời gian đã định, kết quả phòng khách và phòng bếp trống rỗng. Biểu hiện cho biết đêm nay anh không được hưởng đãi ngộ giống như mọi hôm nữa.

Đàm Việt đoán là Tôn Nhã Mạn mệt mỏi nên đã đi ngủ trước, sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, anh nhẹ nhàng bước chân lên lầu. Nào có thể đoán được vừa mở cửa phòng ra, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương trong phòng ngủ, anh còn ngửi được hương thơm hoa hồng, nhìn thấy cơ thể khỏa thân của bà xã đang chìm đắm trong ánh sáng nhẹ nhàng, nhìn bàn tay trắng nõn lướt qua xương quai xanh gợi cảm.

Là bà xã dịu dàng ít nói của anh đây sao? Bỏ qua hành vi gợi cảm đến cực điểm, cơ thể trần trụi quyến rũ mê người, bộ dạng mê hoặc như thế này so với ngày thường rất khác nhau.

Đàm Việt chớp mắt mấy cái, xác định rõ người có cơ thể quyến rũ mê người này là vợ của anh, trước đó anh còn nghĩ rằng anh đã vào nhầm nhà.

“Nhã Mạn.” Cổ họng phát ra âm thanh, nhưng giọng trầm thấp ngoài mong đợi của anh.

“Ông xã, anh đã trở lại.” Tôn Nhã Mạn nghe tiếng liền ngẩng đầu, vui mừng trả lời.

Uống nhiều quá nên hưng phấn, rượu còn đã làm ảnh hưởng đến ý nghĩ của cô, cộng thêm việc Đàm Việt trở về sớm hơn do với dự định làm cho cô vui mừng. Cô quên mất nên dè dặt một chút, quên là nên kín kẽ một chút, cô lại quên là ngay lúc này y phục trên người cô không ngay ngắn cho lắm, dịu dàng mỉm cười, cô vui vẻ bước tới thân ái với ông xã.

“Hồng rồi, em quên làm bữa tối……” Chờ tới lúc đứng bên cạnh anh, cô mới nhớ ra việc này.

“Không sao, bụng anh cũng không đói lắm” Ánh mắt Đàm Việt nhìn chăm chăm vào bà xã, bàn tay cô đang cẩn thận xoa xoa trên gương mặt xinh đẹp.

“Nhã Mạn, em thật thơm!”

“Em vừa mới thoa kem dưỡng da.” Cô vươn tay khoe lọ kem, để cho anh ngửi được mùi thơm trong lọ.

“Em rất thích xài kem dưỡng da của nhãn hiệu này, vừa thơm lại dễ dàng hấp thu, thoa lên da xong không cảm thấy dính dính!”

Nói xong cô mới thu tay lại, lại ra sức ngửi lấy mùi thơm còn lưu lại trên bàn tay, không biết vì sao cô có cảm giác rất vui vẻ.

“Ừm, em giúp anh làm chút thức ăn.” Vừa nghĩ đến bữa tối, cô xoay người định đi xuống lầu.

“Đợi chút.” Nếu cô cứ để như vậy đi vào phòng bếp? Đàm Việt mỉm cười nhìn vẻ mặt còn đang mơ màng của bà xã, kéo tay cô lại nói: “Anh không đói bụng, có lẽ trước tiên em nên mặc quần áo vào?” Trời mới vào thu, khi đi tuần trăng mật đã ngã bệnh, bây giờ lại để thân thể trần truồng như thế lại rất dễ bị cảm.

Đến đây Tôn Nhã Mạn mới phát hiện mình không có mặc quần áo.

Đúng là ngốc mà, cô định khóa thân để nấu bữa tối, thật đáng xấu hổ!

Cúi đầu bước tới trước bàn trang điểm, cô cầm khăn tắm đang vắt trên ghế dựa, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để quấn chặt cơ thể, nhưng vì đầu hơi choáng váng, tay chân chậm chạp, một hồi lâu mới che được cơ thể.

“Ách, vậy em giúp anh pha nước tắm.” Rốt cuộc cô nhớ tới việc mà cô có thể làm.

“Không cần, anh tự tắm được mà.” Đàm Việt bước tới trước mặt Tôn Nhã Mạn, hai bàn tay đặt trên bờ vai mịn màng của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em có khỏe không?”

Hình như tối nay cô vợ mới cưới của anh có chút khác thường, sợ thân thể của cô có việc gì, Đàm Việt đưa tay đặt lên trán của cô, sờ sờ xem cô có bị sốt hay không.

“Em rất khỏe, anh mau đi tắm.” Cô hơi nghiêng nghiêng đầu vì lúc này cô có chút không tỉnh táo là do uống quá nhiều sâm banh. Giờ phút này cô không có khả năng để suy xét việc gì cả, quên phải duy trì dáng vẻ thực nữ, quên muốn phát ra tính khí trẻ con, nhìn về phía Đàm Việt ngây ngô cười nói: “Anh đi tắm nhanh lên, chút nữa em sẽ cho anh mượn lọ kem dưỡng da thoa lên người.”

Nói xong cô còn đưa tay đẩy anh, động tác này không giống thực nữ chút nào, gần như muốn lộ ra bản chất còi mả ngay thẳng.

“Nhã Mạn!” Đàm Việt giữ chặt cô trong ngực, ngưng mắt nhìn ánh mắt của bà xã từ từ lộ ra dục vọng.

“Ah? Anh mau đi tắm, thời gian đã trễ lắm rồi.” Cô rất thông minh, định thừa dịp Đàm Việt đi tắm, đi vào phòng bếp nấu tô mì cho anh ăn tối.

“Vậy em chờ anh.” Ôm lấy gương mặt kiều mị của cô, Đàm Việt chu môi hôn một cái rồi mới xoay người đi tắm.

Bị hôn rồi. .... Tôn Nhã Mạn che miệng lại, bỗng chốc quên nấu bữa tối đã dự tính, sững sờ ngồi xuống mép giường, dư vị về nụ hôn còn tồn tại trên cánh môi.

Tối nay, rốt cuộc anh muốn cùng cô ân ái sao?

Đầu có chút nặng, phản ứng có chút chậm chạp, nhưng nghĩ đến cô sắp có quan hệ thân mật với người đàn ông cô yêu thích từ lâu, trong lòng cô liền nhảy loạn không ngừng.

A, làm thế nào đây? Cô lại có chút khấn trương! Là bởi vì đêm tân hôn bị lùi lại quá lâu, cô mới hốt hoảng luống cuống như vậy sao?

Không, không đúng, không hoàn toàn do khấn trương.

Vuốt nhẹ bộ ngực đang đập lên từng hồi, Tôn Nhã Mạn có cảm giác bản thân đang rất hưng phấn đến tận cùng.

Cô không phải là một người có ham muốn gì, không so đo với tình cảm trước kia, thời gian nói chuyện so với thời gian ở trên giường cũng rất ít.

Vậy mà đối với Đàm Việt lại không giống, lòng cùng thân thể của cô như rất mãnh liệt khát vọng muốn có anh!

Vừa mới bắt đầu hẹn hò dù thời gian chờ đợi khá lâu nhưng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào, bởi vì từ trước đến giờ cô không có cơ hội cũng không có tư cách cùng anh hẹn hò.

Sau đó, anh nói anh muốn cưới cô, anh nói anh sẽ làm một người chồng tốt, cuộc hôn nhân đã được giải quyết. Thời gian chuẩn bị cho hôn lễ, mỗi lần gặp mặt, anh đều dịu dàng chăm sóc làm cho cô càng yêu anh nhiều hơn. Mỗi lần nói chuyện, hơi thở cùng âm thanh của anh vang lên càng tăng thêm dục vọng của cô đối với anh!

Chỉ cần đồng ý gặp mặt ăn một bữa cơm, tâm tư cô thỏa mãn một thời gian, cô đã rất mãn nguyện. Cô yêu anh, rất muốn cùng anh ân ái. .... Cô cứ như vậy yêu anh, có khả năng một ngày nào đó trong tương lai anh cũng có thể yêu cô hay không? Chỉ cần một chút xíu thôi là cô đã rất mãn nguyện.

Không thể! Cô nên giữ chừng mực. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt một góc khăn, mắt chớp chớp, Tôn Nhã Mạn tự cảnh báo bản thân không nên có hy vọng xa vời. Bởi vì, hiện tại cô đã có được rất nhiều so với hy vọng ban đầu, nhiều rất nhiều!

Đàm Việt tắm rửa xong đi ra ngoài, anh vui vẻ nhìn thấy bà xã đang ngồi ở mép giường, một đôi mắt xinh đẹp đang chớp chớp, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Anh bước về phía giường, đứng ở trước mặt cô, chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt của cô hỏi: “Khấn trương sao?”

Đầu tiên Tôn Nhã Mạn gật đầu, sau đó lại ngậy ngốc lắc đầu.

Đàm Việt thấy vậy mỉm cười, anh trầm lặng nhìn bà xã tối nay đặc biệt có hơi mơ hồ.

Anh bước tới ngồi lên giường, anh nhẹ ôm bà xã vào trong ngực, để cho cô ngồi lên đùi của anh.

“Nhã Mạn, nếu như em hồi hộp, chúng ta có thể đổi ngày khác tiếp tục.” Ngón tay dài vuốt vuốt hai bên má của cô, anh nhỏ giọng nói.

“Em không có hồi hộp.” Anh không muốn làm sao? Nhìn Đàm Việt, ánh mắt cô rất long lanh làm ra bộ dạng đáng thương.

“Thật sao? Vậy thì tốt!” Giọng điệu của bà xã rất đáng yêu, anh không nhịn được cúi đầu chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của cô.

Cánh tay ôm chặt lấy hông của cô, cánh tay còn lại giữ chặt lấy bả vai của cô, bờ môi mềm mại khiêu gợi dường như đang rất hưởng thụ, anh chậm rãi lướt qua cánh môi của cô.

Hai đôi môi hòa quyện với nhau vô cùng hòa hợp. Sau khi anh hôn đủ cánh môi xinh đẹp của cô, anh đưa lưỡi ra, chậm rãi đưa về cái miệng của cô.

Khoái cảm đánh úp về phía cô như điện giật, trong nháy mắt lưỡi của anh tiến vào trong miệng của cô, cô không nhịn được rên rỉ.

Nhắm mắt lại, tâm trạng trầm mê mặc cho anh ra sức nhấp nhám miệng của cô. Anh nghĩ muốn cô nhiều hơn, cô liền hôn hờ ngênh đón anh, lưỡi anh hóng hừng hực chạm nhẹ cô, lưỡi của cô liền nhẹ nhàng lướt theo.

Cuối cùng, sau khi thưởng thức vẻ ngọt ngào của cô, anh dụ cô tiến vào trong miệng của anh, mút cái lưỡi thơm tho thật sâu, trêu chọc thật lâu hôn cô không thả.

Đây là những gì cô đã có, nụ hôn ngọt ngào nhất.

Cô cảm thấy rõ ràng khuôn ngực trở nên căng thẳng, các giác quan trở nên rất nhạy cảm, thần trí rất mơ hồ.

Lúc mơ mơ màng màng, cô giương tay ôm lấy cái cổ của anh, khi cô chủ động ôm lấy anh, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Nhã Mạn!” Đồng thời lúc cô bầu vịu lấy anh, bộ ngực của cô cũng áp lên ngực anh.

Vừa mới tắm xong, anh chỉ quần bên hông cái khăn tắm, lồng ngực anh trần trụi, cảm giác được sự quyến rũ của cô đang dán sát vào da của anh.

Cô làm cho anh điên cuồng, dục vọng nguyên thủy ở giữa hai chân đang kêu gào. Cánh tay anh giữ chặt cô một hồi lâu, sau đó cẩn thận thưởng thức tư vị, anh đưa tay vuốt ve làn da mịn màng dưới chân cô, vội vàng điều chỉnh tư thế của cô, để cho cô dạng hai chân ngồi lên người của anh.

Xoay chuyển tình thế, cảm giác được khăn tắm quấn trên người cô đang lỏng dần, đáng thương tuột xuống thắt lưng của cô.

Ánh mắt anh hừng hực nhìn chăm chăm vào cô, không hề suy nghĩ một giây nào, bàn tay liền đặt lên chỗ ấy.

Anh giương mắt nhìn gương mặt cô đỏ ửng.

“Em thật sự rất thơm.” Anh cúi đầu đồng thời lời khen trong miệng anh bật ra.

Anh say đắm mê mẩn cô, nhịp tim cô như đánh trống, cả người nóng ran, hô hấp cô cuồng loạn ôm lấy anh, bắt đầu nhẹ nhàng đong đưa, ma sát lửa nóng của anh.

Ma sát nhẹ nhàng làm dục vọng của anh càng căng thẳng, âm thanh khàn khàn gầm nhẹ phát ra từ trong cổ họng của anh. Khẽ động đẩy thân thể, anh kéo khăn tắm đang quấn quanh hông người bạn họ. Sau đó, giữa bọn họ, không còn bất cứ rào cản!

“Hai đêm trước anh không nên ở lại phòng làm việc làm thêm giờ.” Biết tiếp xúc làm cho người khác cảm động như vậy thì không nên kéo dài đến ngày hôm nay mới phát sinh.

Người anh nóng hừng hực bổ nhào vào người cô, chỉ vừa mới chạm vào, một luồng hưng phấn nhảy vọt lên toàn thân anh.

Hít sâu một cái, Đàm Việt ôm lấy bà xã mới cưới của anh, ân ái nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường.

“Mở ra.” Giọng nói anh khàn khàn ra lệnh.

Cô nhìn anh, mềm mại mở chính mình ra, không chút do dự nào. Vì sắp sửa xảy ra chuyện, hơi thở của cô rất gấp, tim đập rất là nhanh.

Cô hoàn toàn phối hợp triệt để lấy lòng anh.

Vươn tay mở đèn trên đầu giường làm bên trong phòng ngủ sáng hơn. Anh mê muội nhìn chăm chăm vào cô, đáy mắt chứa đựng đầy dục vọng càng

thêm mãnh liệt.

“Nhã Mạn, em thật là đẹp.” Đầu gối quỳ xuống giữa hai chân cô, bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng mềm mại của cô kéo cô gần về phía anh.

Cô thở hổn hển từng té bào trên cơ thể trở nên hưng phấn không thể nào diễn tả được.

Anh cứ như vậy chăm chú nhìn cô, chỉ có thể đứng từ xa nhìn về phía đối tượng thầm mến nhiều năm, hôm nay phản ứng nhiệt liệt đối với cô như vậy làm cho cô có cảm giác như đang nằm mơ.

Giấc mơ đã trở thành hiện thực làm cho cô quá hạnh phúc, môi anh đào không tự chủ được khẽ gọi tên anh. Nghe tiếng kêu của cô, anh nhìn cô cười thật sâu, sau đó lại dời ánh mắt xuống phía dưới.

Bị ánh mắt như lửa đốt của anh nhìn chăm chăm vào chỗ kín, cô nên cảm thấy xấu hổ mới đúng, nhưng sự thật không phải vậy.

Được người đàn ông này quan tâm, nhìn chăm chú thần trí cô có chút lâng lâng, giấc mơ đã thành sự thật nhưng cô còn tưởng là giả. Cô chỉ nguyện giấc mơ này đừng tỉnh lại, tại sao tâm tư lại để ý đến nhiều chuyện như vậy được.

Cô nghĩ cơ thể mình đã chuẩn bị tiếp nhận anh, khi phái nam của anh bắt đầu tiến vào thì cơ thể của cô hơi giật mình.

“Ông xã!” Chóp chóp đôi mắt, cảm giác tiếp nhận anh làm cho cô giật mình.

“Làm em đau sao?” Anh tạm dừng động tác.

Cô nhìn anh khẽ cắn môi dưới, chậm rãi lắc đầu bộ dáng muốn nói gì đó.

“Thế nào?” Anh ép người xuống, mắt nhìn chăm chăm vào cô hỏi.

Phụ nữ và đàn ông có sự khác biệt, cấu tạo sinh lý của cô tương đối yếu ớt, mặc dù giờ phút này anh vô cùng thoải mái nhưng anh không hy vọng anh tạo ra cho cô chút khó chịu nào.

“Không có.” Mặc dù bản tính thẳng thắn, nhưng chuyện như vậy muốn cô trực tiếp nói với người đàn ông cô yêu mà nói thật sự là có một chút xấu hổ.

“Nhã Mạn, giữa vợ chồng với nhau nên thẳng thắn.” Chuyện chăn gối cũng không là ngoại lệ.

Thẳng thắn với nhau mới tạo ra cuộc hôn nhân tốt đẹp.

“Em. .... Chỉ là rất thoải mái rất thoải mái.” Ông xã kiên trì hỏi, cô thân nhiên nói ra cảm giác, chỉ là sau khi nói xong liền xấu hổ nhắm nghiền hai mắt lại.

Thân là một người đàn ông, những lời nói trực tiếp như vậy còn hơn cả lời khen.

Anh thỏa mãn nhìn cô, cho cô một nụ hôn nóng bỏng đủ để thiêu đốt ra giường.

Sau khi hôn cô đắm đuối, anh trở lại dáng vẻ ban đầu, đưa tay nâng mông của cô lên, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào cô, chậm rãi tiến vào bên trong cô.

Cô không thể kìm chế được bản thân, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ rất đáng yêu. Mà mỗi một âm thanh yêu kiều vọng vào lỗ tai của anh, tất cả đều trở thành âm thanh rất mê hoặc.

“Ông xã?” Ở bên trong cơ thể cô là một vật thể rất to lớn, mới đầu cảm giác rất vui sướng, nhưng anh vẫn bất động từ từ biến thành một loại hành hạ.

Anh thích Nhã Mạn gọi anh là ông xã, âm thanh cô êm ái ngọt ngào khẽ gọi anh. Anh phấn khích đến nỗi muốn đẩy nhanh tiến độ, sợ làm tổn thương cô. Anh phải nhịn xuống cơ thể đang rục rịch trong người cô, chờ đợi cơ thể cô thả lỏng một chút mới phúng túng thả lỏng bản thân.

“Ông xã?” Cô mơ hồ phát ra âm thanh cầu khẩn, đáng thương nhìn anh, hốc mắt hơi đỏ.

“Ngoan, nhẫn nại chút xíu.” Cúi người khẽ hôn cô, đến khi cảm giác được người cô không còn căng thẳng nữa, anh mới bắt đầu gia tăng lượt động.

Anh mạnh mẽ giữ chặt mông của cô, gia tăng sức mạnh rất gọi cảm. Thân thể cô bối vì anh mà mở rộng, co rút lại, tim cô đập rất nhanh gần như ở trong phòng đều có thể nghe thấy.

Một luồng khoái cảm chạy dọc theo cơ thể, niềm vui sướng truyền đến từng tế bào. Cô kinh ngạc bản thân mình nhanh như vậy sắp đạt tới cao trào. Anh đột nhiên tăng tốc đẩy nhanh tốc độ, dẫn cô đến niềm vui sướng tột cùng!

Cuối cùng, cô không đếm được bản thân đã đạt tới đỉnh lần thứ bao nhiêu nữa thì anh mới thả cô ra.

Cô cuối cùng đã có được anh.

Cho dù chỉ có được thân thể, ngay cả khi anh chỉ dịu dàng và nhiệt tình cô đã cảm thấy rất vui vẻ.

Khi thân thể run rẩy vì sự xâm nhập quá mãnh liệt của anh, mơ hồ mất đi ý thức thì trái tim của cô đã tràn đầy hạnh phúc!

“Anh nên tan việc sớm một chút.” Đàm Việt ngắm nhìn bà xã, đáy mắt nổi lên dục vọng không vì thân thể cảm thấy được thỏa mãn mà giảm xuống.

“Chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều.”

“Hả?” Cao triều vừa qua, suy nghĩ của Tôn Nhã Mạn như đồng bùn nhão, nghe không hiểu được ý tứ của Đàm Việt.

“Đêm tân hôn, tuần trăng mật với hai buổi tối hôm trước.” Chông tay nằm nghiêng bên cạnh bà xã, anh vừa nói vừa tỉ mỉ vuốt ve gò má xinh đẹp của cô.

“Thật xin lỗi.” Áy náy hiện lên mặt của cô.

Đêm tân hôn đó, vì quá mệt mỏi nên vừa về đến phòng liền tháo hết trang sức rồi đi ngủ. Về phần năm ngày trăng mật, không biết có phải do trước hôn lễ vì quá bận rộn nên khi đến Hawai được một ngày dạ dày cô khó chịu liền trở thành bệnh nhân.

Đều do thân thể cô xảy ra vấn đề, nên bọn họ mới có thể kéo dài đến ngày hôm nay, mới hoàn thành đêm tân hôn chân chính.

“Không cần nói xin lỗi.”

Trong cuộc sống Đàm Việt biết quan tâm chăm sóc Tôn Nhã Mạn vì cô là một người vợ tốt. Nhưng anh không ngờ tới, người phụ nữ dịu dàng ít nói như cô rất phù hợp với anh khi ở trên giường.

Cúi đầu hôn bà xã một cái, Đàm Việt nghiêm túc nói: “Anh rất vui vì chúng ra đã kết hôn.”

Tình yêu tự do được tu thành chính quả, không cần thiết phải có sự phù hợp cao trong hôn nhân.

Nhưng bà xã mới cưới của anh thật sự là một người phụ nữ rất hoàn mỹ!

Ngắm nhìn cô Đàm Việt khẽ mỉm cười hạ thấp người hôn lên cơ thể mịn màng trắng như tuyết của cô.

Sau một hồi mãnh liệt hai bộ phận nào đó lại chạm vào nhau, nghĩ đến mới vừa này không đếm được đã lên cao triều bao nhiêu lần, thân thể của cô đã cảm thấy thỏa mãn. Nhưng anh cứ hôn cô như vậy, khiến cho cô lại khát vọng muốn thiêu đốt anh một lần nữa.

Cô hít sâu một cái hơi thở dồn dập, đưa tay lên muốn sờ vào mái tóc ngắn của anh. Vốn là cô chỉ muốn sờ sờ anh, nhưng anh lại ra sức bú mút, ra sức xoa nắn, thân thể bị anh treu chọc không thể gượng lại. Sau đó, có một bàn tay nắm lấy tóc của anh, ôm lấy đầu anh khuyến khích anh tiếp tục giày vò cô.

“Một lần nữa, được không?” Anh nhìn cô chằm chằm.

“Ừm.”

Cô vừa mới gật đầu anh liền bắt đầu chạy nước rút. Lần này cao triều tới vừa nhanh vừa vội, anh hưng hăng đưa đẩy cô, anh không lưu tình chiếm lấy sự ngọt ngào mềm mại của cô. Một chút đau đớn hòa lẫn với niềm vui sướng kích thích các giác quan của cô, cô cong người lên, không kiềm chế được giữ chặt hông của anh.

“Em quá chặt.” Anh kích động không thôi mạnh mẽ kịch liệt va chạm, cô gần như không chịu nổi.

Bị anh mãnh liệt dày vò suýt chết, cô thở gấp không thôi nhưng lại không muốn anh dừng lại. Đưa tay ôm chặt tấm lưng dày rộng của anh, ánh mắt mơ màng tràn đầy tình ý.

“Ông xã! Em rất yêu anh, thật sự rất yêu anh.”

Giọng nói ngọt ngào khiến anh tê dại đến tận xương, dục vọng của anh càng lúc càng mạnh mẽ. Đôi mắt sáng rực chăm chú nhìn bà xã kiều diễm cảm động lòng người, sức lực đang đưa ở eo càng lúc càng cuồng dã hơn. Cuối cùng, anh bắn ra tinh lực nóng bỏng.

Cô ngủ một lát vì không chịu nổi cao triều quá mãnh liệt mà ngất đi, mơ mơ màng màng mở mắt ra, từ từ tỉnh lại.

Cô cho là ông xã cũng như cô cũng vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Vậy mà vừa nháy mắt mấy cái, sau khi nhìn rõ ràng, cô phát hiện cơ thể ông xã của cô đang nghiêng dần chặt lên người cô, hai mắt sáng rực nhìn cô.

Tôn Nhã Mạn nhìn lại anh muốn nói gì đó nhưng tình cảm đang dâng trào, cô chỉ có thể nhìn anh ngây ngô cười khúc khích.

“Nhã Mạn!” Các đầu ngón tay có chứa ma lực lướt qua vai cô, dừng lại ở tấm lưng xinh đẹp của cô mà vuốt ve. Thanh âm gọi cô trầm thấp rất gợi cảm, hấp dẫn đủ để làm linh hồn người phụ nữ mê mẩn.

Nâng đôi môi lên nụ cười càng thêm sâu thêm ngọt ngào, cô nhìn anh nhíu mày muốn hỏi thăm anh muốn nói gì.

“Em thật là đẹp, anh cảm thấy vĩnh viễn muốn em không đủ.”

Được khen xinh đẹp đáng ra cô phải xấu hổ không nói nên lời mới đúng, bất quá trong lòng tràn đầy ngọt ngào ngây ngốc quên mất cô phải thận trọng giữ vững nội tâm nên duy trì tính khí dịu dàng ít nói, say sưa đáp lại ông xã: “Em cũng thế.” Vĩnh viễn muốn anh không đủ.

Cô rất buồn bực bản thân làm sao lại thích một người sâu sắc như vậy, cũng rất kinh ngạc khi được gả cho anh, còn hy vọng có thể lấy được nhiều hơn!

Cô không phải là chưa biết yêu đương nhưng cô tựa như con gió phiêu bạc khắp nơi. Trước năm hai mươi tuổi cũng từng trải qua vài cuộc tình oanh oanh liệt liệt, nhưng không có đoạn tình cảm nào vượt quá một năm.

Tại sao anh chịu cô đơn năm năm trời, lại nhớ mãi không thể quên?

Kể từ khoảnh khắc cô gặp được anh, rất nhiều trai đẹp, rất nhiều người có tài tất cả đều không thể lọt vào tầm mắt của cô.

Năm năm qua tình cảm của cô như một màu trắng xóa, cho đến khi gặp được Đàm Việt cuộc sống của cô từ nhàm chán trở nên có màu sắc hơn.

Các ngón tay mềm mại nhỏ nhắn si mê vuốt ve trước ngực anh, cô tham luyến ngắm nhìn bắp vai săn chắc của anh, cơ ngực cũng săn chắc cũng không có một tí mỡ thừa nào dưới bụng.

“Sao anh lại?” Cho đến khi nhận thấy vật tượng trưng phái nam của anh lại rục rịch thức dậy, ánh mắt mê luyến si mê của cô mới dừng lại. Không thể nào, bọn họ vừa mới làm thật lâu, hơn nữa còn làm liên tục hai lần, không ai có thể khôi phục nhanh như vậy.

Đàm Việt cũng khó mà tin được, rõ ràng cũng không phải là thanh niên mười lăm, mười sáu tuổi nữa, mà đã đến tuổi lập gia đình rồi. Anh đã có thể tự không chế dục vọng của bản thân, nhưng chân anh vô tình chạm phải chân của bà xã mới cưới này, hình như lại kích động nữa rồi.

“Nhã Mạn, là tại vì em!”

Vẻ đẹp của cô cùng với sự nhiệt tình đã khiến cơ thể anh kích động.

Là tại vì cô sao? Vừa mừng vừa lo nhìn anh, sau khi cô khẳng định được biểu cảm trên mặt của anh.

Cô cười ngọt ngào, cười ủy mị bắt đầu trào lên thân hình cường tráng của anh.

“Có thật không?”

“Thật?” Bộ dạng bà xã nghiêm túc đáng yêu, anh gạt đầu một cái, kéo gương mặt đỏ ửng của cô xuống, nhiệt tình hôn cô một cái thật sâu.

Khi cô nâng cái hông lên anh khó khăn đưa vào thì mới cảm giác cô rất kích động dung nạp lấy anh, cảm thụ anh. Hai người hòa hợp với nhau, hai cơ thể kết hợp rất thân mật, thật sự rất hạnh phúc.

“Nhã Mạn!” Cô gắt gao bao chặt khiến anh không nhúc nhích được, suýt nữa bức anh điên lên.

“Hả?” Anh vẫn cắm sâu vào trong thân thể của cô, cô không nhận thấy được anh rất cấp bách.

“Anh muốn em!” Dứt lời, bàn tay nâng hông của cô lên mãnh liệt đẩy vào.

Cả hai người yêu nhau đến khi toàn thân cảm thấy mệt mỏi vô lực, nhưng chỉ cần anh hôn cô yêu cầu hoan ái, dù cho thân thể rất mệt thì cô vẫn tràn đầy sức sống. Bởi vì anh là Đàm Việt, là người đàn ông cô rất yêu, chỉ có anh, và cũng chỉ có anh, mới có thể khiến cô thoải mái thể xác và tinh thần, nên cô chấp nhận kịch liệt phóng túng như thế này!

Mười một giờ trưa mặt trời đã lên rất cao, gió nhẹ thổi lật phất rèm cửa sổ, bởi vì phòng ngủ tối tăm nên khi gió lùa rèm cửa một luồng ánh nắng sáng rực chiếu vào phòng.

Trên giường lớn mềm mại, cô còn đang trong bộ dáng ngủ say, từ từ mở mắt ra đáng vẻ còn đang ngái ngủ.

Đầu cô hơi nặng, mí mắt cũng có chút nặng, cơ thể đang cuộn tròn trên giường, Tôn Nhã Mạn đang định ngủ tiếp, nhưng khi tầm mắt nhìn phía bên kia giường thì môi anh đào cong lên nở ra nụ cười ngọt ngào.

“Thật thoải mái.” Chộp lấy cái gối đang vắng mặt chủ nhân cô ôm vào trong ngực, vùi sâu vào trong gối, quẩn luyến ngửi lấy mùi vị của anh.

Tối hôm qua cô đã có một giấc mơ đẹp, trong mơ bọn họ quấn lấy nhau vượt qua đêm tân hôn tuyệt vời.

Nhớ về giấc mơ tối qua hai bên gò má cô không khỏi đỏ lên, tâm trạng rất bay bổng. Đời này cô chưa hề trải qua giấc mơ như vậy.

Ah, hình như không đúng! Nhưng sợi tơ mềm mại của cái chăn tiếp xúc rất thân mật, tỉnh ngủ đầu cô bắt đầu suy nghĩ. Tôn Nhã Mạn nâng cơ thể lên, tròng mắt rũ xuống, phát hiện bản thân đang lỏa thể nằm trên giường.

Dùng sức nháy mắt mấy cái, cô nghĩ muốn vội vã xuống giường, kết quả chân mới vừa chạm đất, cô cảm thấy giữa hai chân hơi đĩnh đĩnh nên cô mới

sững sờ dừng lại.

Cho nên..... Là sự thật.....

Bàn tay mềm mại xoa đầu, cô chậm rãi đứng dậy mở đèn lên, đứng trước bàn trang điểm, nhìn thấy trên cơ thể cô đầy vết hôn loang lổ, mắt của cô chớp chớp để nhìn lại cho rõ.

Bắt đầu nhớ lại từng chi tiết giấc mơ đêm qua, lưu luyến trở về chỗ đã kịch liệt cuồng dã, hai bên má bắt đầu nóng lên. Khóe môi nâng lên mỉm cười.

Trải qua đêm qua, cô đã hoàn toàn trở thành vợ của anh..... Tâm tình vui vẻ bước vào phòng tắm, khi nước nóng xối lên người cô thì mới từ trạng thái ngây ngốc trở về thực tế.

“À!” Tiếng than thở phát ra từ yết hầu, cô mới phát hiện tối qua đòi hỏi quá nhiệt tình, quá mức chủ động, Tôn Nhã Mạn bắt đầu ừ ừ cuối đầu.

“Như thế nào lại không dịu dàng ít nói, không ưu nhã, Đàm Việt có hối hận khi cưới một người vợ trong ngoài không giống nhau như vậy không?”

Cô rất vất vả mới cố gắng thể hiện vẻ dịu dàng ít nói, lịch sự kín kẽ như anh thích, Đàm Việt không có bị cô vì phóng túng mà chạy mất chứ? Nhớ tới đêm qua cô chủ động trèo lên người anh, sau đó còn chủ động muốn anh..... Nghĩ đến hình ảnh đó, Tôn Nhã Mạn lại xót xa kêu thành tiếng.

Đáng ghét, vì chai rượu sâm panh đó đã hại cô uống công! Vừa mới trải qua hạnh phúc, sau đó ngay ngốc phá hỏng, bản thân cảm thấy ảo não.

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Em uống rượu sao?”

Giọng điệu nghe rất vui vẻ, có vẻ hả hê, Tôn Nhã Mạn nhìn bộ mặt đang giấu cợt của đàn chị, oán hận đáp một tiếng phải.

“Hết một chai sao?”

Ngay cả che giấu cũng không, tiếng cười vang vang với câu hỏi, đàn chị này không thêm thông cảm với cô sao?

“Đúng vậy, không còn một giọt nào, em gần như muốn nuốt luôn cái chai.”

Đều do sâm panh quá ngon, làm cho cô quên từ lượng của bản thân không quá ba chai bia. Nếu như tối hôm qua cô không uống sâm panh hay cùng lắm là uống chừng hai ly thôi thì đêm tân hôn của bọn họ liền hoàn mỹ 100%!

“Làm thế nào, thời gian không thể nào quay trở lại được.....” Cái người ngốc nghếch này buồn bã không dứt ngời lý một đồng trên ghế, đến cả đầu vồ mồm cũng lười, xem ra đã kích lãn này quả là không nhỏ.

“Không thể.” Thời gian không thể quay trở lại, cả cái ghế cũng không thể ngồi. La Duy Chân đuổi tay ra, bắt được ống tay áo Tôn Nhã Mạn đang muốn kéo cái ghế đi chỗ khác.

“Vị tiểu thư này, xin không nên ngồi lung tung, cái ghế kia chỉ là vật để thưởng thức.”

“Tại sao? Mượn ngồi một chút cũng không mất một miếng thịt nào.” Đàn chị này không thể thông cảm cho cô sao, cô ai oán mượn chiếc ghế cũ ngồi một chút cũng không cho, thật là keo kiệt.

“Được, đưa hai mươi vạn đây, cái ghế kia sẽ là của em.”

“Hai mươi vạn? Bỏ nhiều tiền như vậy chỉ để mua cái ghế, có quá đắt hay không?” Tôn Nhã Mạn tròn tròn mắt, cô còn không mời nổi người mẫu để làm mẫu vẽ tranh như đàn chị, tự nhiên lại bỏ nhiều tiền như thế để mua cái ghế cũ về nhà?

“Đàn chị, có phải chị đang lừa gạt em hả?”

“Nói bậy, không hiểu gì về đồ cổ thì đừng nói linh tinh.” Tiện tay thưởng cho cô hạt kê, La Duy Chân tức giận đến mức ném tí nữa là thưởng cho cô một cú đá.

“Em mới là tên ngốc đó, chiếc Motorcycles đậu ở sau sân vườn kia không biết là của người nào mua nha!”

“Tình hình tạm thời thôi, nhất định sẽ có cơ hội để đi.” Mượn địa bàn nhà người ta để gửi xe nên phải nhún nhường một chút, Tôn Nhã Mạn cười cười

nói, rất thức thời không hề nói tới cái ghế cỏ này nữa.

“Tạm thời tính sao?” La Duy Chân không tin.

“Đúng, em nhất định sẽ tìm thời gian để cưới nó đi hóng gió!” Hôm nay cô chỉ muốn tìm một nơi để vui mình, không có tâm tình để đưa xe.

Vừa mới cười được một chút, nhưng vừa nghĩ tới tối hôm qua cô quá phóng túng, Tôn Nhã Mạn lại xì mặt xuống.

“Đừng có nghiêm mặt khóc tang, em cứ như vậy thì bức tranh sẽ không đẹp.” Liếc đàn em một cái, La Duy Chân lạnh lùng bước thong thả về chỗ dụng cụ vẽ tranh của cô, chuyên tâm pha màu vẽ.

“Em không có nghiêm mặt khóc tang, chỉ là có chút như đưa đám. ....” Nói xong, cô thở dài một cái.

“Không có tiền đồ, uống rượu mà thôi, cũng không phải ở trước mắt hân nhẩy múa thoát y hay nói lời thô tục, có cái gì mà phải làm cái mặt đưa đám?” La Duy Chân tưởng rằng với cá tính thẳng thắn của đàn em sẽ mở miệng phản bác, nhưng qua một lúc lâu vẫn im hơi lặng tiếng. Cô phải dừng động tác, buồn cười nhìn Tôn Nhã Mạn một cái.

“Em nhảy múa thoát y sao?”

“Cũng không khác mấy.” Lại một tiếng thở dài nặng nề.

Cô khổ tâm tạo dựng hình tượng ưu nhã hiền thực dịu dàng ít nói, bị một chai sâm panh phá hủy trong chốc lát!

A, nếu như tối hôm qua cô không uống nhiều như vậy, biểu hiện của cô sẽ kín kẽ một chút, dè dặt một chút, cũng có thêm chút khí chất.

“Tối hôm qua, chúng ta rớt cuộc. ....” Đàm, lúc ân ái em rất chủ động, rất nhiệt tình, không có chút xấu hổ hướng nội nào!”

Thì ra đây là việc khiến cô lộ rõ bản chất, La Duy Chân sau khi nghe xong cũng không thêm quan tâm.

“Rất tốt, lúc ân ái thể hiện sự nhiệt tình, có thể xúc tiến tình cảm vợ chồng.”

“Nhưng rất không phù hợp với phong cách ưu nhã dịu dàng ít nói của em!” Đàm Việt thích mẫu phụ nữ kín kẽ trầm tính. Anh yêu sâu đậm vợ trước Triệu Nhược Ly đậm phong cách dịu dàng ít nói, nhã nhặn lịch sự mang vẻ đẹp duyên dáng cổ điển.

“Em dịu dàng ít nói sao?” La Duy Chân liếc nhìn cô đàn em, thiếu chút nữa ném luôn bút vẽ về phía cô.

“Ý của em là cố gắng trở thành mẫu phụ nữ mà Đàm Việt thích, em nghĩ muốn cùng anh ấy bên nhau mãi mãi, dĩ nhiên là không thể để chuyện này phá hủy hình tượng được.”

Hình tượng với ân ái nhiệt tình thì có quan hệ gì với nhau chứ?

La Duy Chân có chút mệt mỏi kỳ quái nghĩ người từng đứng đầu trường trung học cũng không thật sự ngốc, thế nào khi gặp Đàm Việt liền trở nên không có đầu óc như vậy chứ?

“Nhã Mạn, sau khi vợ chồng đóng cửa lại với nhau, không để tâm đến mấy chuyện giữ hình tượng như thế này đâu.” La Duy Chân bắt đầu cảm thấy bản thân rất khổ tâm, vẽ tranh liên vẽ tranh, còn phải kiêm nhiệm thêm tư vấn hôn nhân cho cô người mẫu này. Nếu còn như vậy nữa thì tiến độ công việc ngày càng thấp, cô không biết bức tranh này biết bao giờ mới có thể hoàn thành được?

“Phải không. ....” Tôn Nhã Mạn vẫn không tin, đàn chị không biết tối hôm qua Tôn Nhã Mạn có bao nhiêu chủ động, rất khoa trương, mới có thể nói ra lời an ủi này.

“Phải!” Cô đàn em thói tha này không muốn sống hay sao mà cứ chất vấn cô! La Duy Chân quyết định hỏi thêm hai câu, bỏ qua cho cô ngốc này.

“Chị hỏi em, sự nhiệt tình của em có làm cho Đàm Việt bất lực không?”

“Dĩ nhiên không có.” Tôn Nhã Mạn nhanh chóng gạt đầu.

La Duy Chân cho cô ánh mắt không kiên nhẫn ‘cái kia không được’.

“Anh ấy. ....” Chẳng những không có bất lực mà đối với cô rất nhiệt tình. Ừm, mặc dù tối qua cô say nhưng cô không có nhớ sai tổng cộng bọn họ làm với nhau ba lần, mà mỗi một lần đều rất lâu. ....

“Tốt lắm, đừng có ngây ngô cười nữa, dù sao đàn ông rất háo sắc. Không cần suy nghĩ lung tung, nhầm chán cứ nghĩ về hình tượng ưu nhã dịu dàng ít nói đó. Cho tôi hỏi tâm, tôi muốn làm việc!”

Bắt đàn em ngồi vào bên cửa sổ giúp cô sửa tư thế ngồi cho thật tốt, thấy cô còn bày ra bộ mặt đang mơ giữa ban ngày. La Duy Chân thong thả bước về phía bản vẽ, không nhìn được lại đưa tay gõ vào cô một cái.

“Ồi!” Rất đau nha, sao đàn chị ngày càng thích bạo lực thế này.

“Chắc chắc, kêu lớn tiếng như vậy làm gì, Nhã Mạn em nên khôi phục lại bản chất nóng nảy bộ phận mới có vẻ tự nhiên, bày ra bộ dạng ưu nhã dịu dàng ít nói quả thật là hơi làm khó em!”

Tôn Nhã Mạn nheo mắt hung hăng trừng người, đàn chị biết rõ cô vất vả muốn đòi mạng vậy mà còn nhạo báng cô, hơi bị quá đáng.

La Duy Chân thấy thế lắc đầu, trêu chọc một tí liền giờ móng vuốt. Thật không biết cô đàn em sau khi gả cho Đàm Việt, thời gian sớm tối đều ở chung với nhau, phải làm thế nào để che giấu bản tính ngây thơ thẳng thắn của cô?

Tiếng đàn piano nhẹ nhàng du dương, hương thơm nhẹ nhàng, hương vị trà thượng hạng đặt ở trên bàn. Tôn Nhã Mạn đang vô cùng dịu dàng, an tĩnh, giúp đỡ Đàm Việt đang làm việc ở thư phòng.

Trường hợp xấu hổ?

Đang cầm một quyển tiểu thuyết suy luận, ngồi thoải mái trên sofa, cô an phận nhìn quyển sách đã lâu không có một chút bộ phận nào.

Làm thực nữ rất đơn giản, hừm, đâu có khó khăn gì? Đàn chị này đã quá xem thường cô, sự thật đã chứng minh tất cả, kết hôn ba tháng, cô đã thích ứng được cuộc sống ưu nhã dịu dàng ít nói này.

“Anh..... Có muốn ăn tối hay không?” Đọc sách đã được hơn một giờ, Tôn Nhã Mạn nhỏ giọng hỏi Đàm Việt.

Ách, cô như vậy không có làm âm ý, không có tính kiên nhẫn chứ?

“Không cần vội, anh không đói bụng.” Đàm Việt rời mắt khỏi màn hình vi tính, nhìn bà xã đáp.

“Nha.” Đôi mắt thẹn thùng rũ xuống, cảm thấy đang quấy rầy ông xã làm việc nên quay mắt lơ đi.

Yêu thật lâu, cô vốn cho là sau khi kết hôn, sự yêu thích anh có thể giảm đi một chút. Dù sao, cái gì có rồi sẽ trở nên không quý trọng là thiên tính của loài người, nhưng ở chung với nhau càng lâu, biết càng nhiều, bản thân cô cũng trưởng thành lên không ít, tính kiên quyết có nghị lực của ông xã càng làm cho cô thêm yêu thương anh.

Thật sự rất đẹp trai, người đàn ông chăm chỉ làm việc rất có sức quyến rũ, nhìn được mấy dòng chữ, Tôn Nhã Mạn lại nhin không được ngẩng đầu lên nhìn lên Đàm Việt một cái.....

Không thể lại trêu đùa trồng hoa si nữa, nháy mắt mấy cái thu hồi tầm mắt đang nhìn trộm anh. Tôn Nhã Mạn bắt đầu suy nghĩ miên man, quyết định tạm thời đóng quyển tiểu thuyết lại bước xuống.

“Vậy em giúp anh đổi ly trà.”

“Trà vẫn còn ấm, không cần đổi.” Trước khi bàn tay của bà xã chạm vào cốc, Đàm Việt đã nghiêng người ôm cô.

“Cảm thấy nhàm chán sao?”

“Không có!” Tôn Nhã Mạn liền vội vã lắc đầu.

Đàm Việt cảm thấy thú vị nhìn bà xã, mỗi lần trong lúc vô tình cô bày ra bộ dạng gấp gáp vô cùng nghiêm túc, cũng đặc biệt đáng yêu.

Đứng dậy vòng qua bàn sách, anh đứng trước mặt bà xã, cúi đầu nói với cô.

“Em có thể đi làm chuyện của mình, không nhất định phải hầu ở thư phòng!”

Vợ chồng có thể thông cảm cho nhau mới tạo nên cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Một ly trà, âm nhạc nhẹ nhàng, cùng với bà xã nhu thuận ở cạnh bên, mặc dù anh rất thích không khí yên tĩnh như thế nhưng nếu bà xã cảm thấy vui cả đêm ở thư phòng rất nhàm chán, anh nên để cho cô đi làm chuyện mà cô thích.

“Em đang làm chuyện của mình mà.” Nghiêng đầu liếc nhìn quyển tiểu thuyết đang nằm trên bàn, Tôn Nhã Mạn thề cô tuyệt đối không cảm thấy nhàm chán.

“Vậy..... Em làm phiền đến anh sao?” Lòng mi rờ run run cho là bản thân không được hoan nghênh, đôi mắt trong sáng thoáng chốc trở nên buồn bã.

“Không có!” Tại sao cô lại nghĩ như thế nhỉ? Đàm Việt nhìn bà xã, nghi ngờ ảo giác của cô. “Em tuyệt đối không làm phiền đến anh, thực tế là anh vẫn thích em ở nơi này với anh hơn.”

“Thật sao?” Nghe xong lời Đàm Việt nói, buồn bã bỗng nhiên bay đi, đôi mắt xinh đẹp lại khôi phục lại trạng thái vui vẻ.

“Đương nhiên là thật.” Thoáng chốc buồn bã, thoáng chốc lại trở nên vui vẻ, giống như con nít. Quan sát thần thái trên mặt của bà xã, Đàm Việt hơi mỉm

cười.

Sau khi kết hôn, thời gian bên nhau càng lâu Đàm Việt càng phát hiện ra bà xã của anh như anh đang nghĩ vẫn là một phụ nữ ưu nhã dịu dàng ít nói nhưng thỉnh thoảng lại rất bộc trực, đôi khi còn biểu hiện ra bộ mặt tức giận rất đáng yêu. Một người phụ nữ sống nội tâm lại biểu hiện hi nộ ái ố rõ ràng như thế, mỗi lần Đàm Việt nhìn thấy bà xã không không chế được tâm tình của bản thân đều có cảm giác đặc biệt rất thú vị.

“Bất quá, anh thấy trong phòng ngủ có một rương để dụng cụ vẽ tranh, anh nghĩ là em sẽ trở về phòng vẽ tranh.” Đàm Việt nắm lấy tay vợ, tạm thời bỏ lại công việc trên bàn trò chuyện với cô.

“Em còn chưa đi mua vải vẽ tranh sơn dầu.”

Sau khi kết hôn, cô trở về nhà thuê chuyển qua một số đồ đạc vẫn còn niêm phong trong thùng giấy. Cho tới buổi sáng hôm nay mới lấy dụng cụ vẽ tranh từ trong thùng ra, cô có thói quen xếp dụng cụ vẽ tranh vào trong góc phòng ngủ, không ngờ Đàm Việt lại chú ý đến ban ngày cô bận rộn việc gì. Được ông xã quan tâm cảm thụ rất tốt đẹp, cô cười ngọt ngào giải thích.

“Hơn nữa buổi tối ánh sáng không tốt, em thích vẽ tranh vào ban ngày.” Cho nên cô ở lại thư phòng cùng anh, là việc cô muốn làm thì không cảm thấy nhàm chán.

(còn tiếp)

(tiếp theo)

Thì ra là vậy, khi bà xã nhắc đến vẽ tranh thì ánh mắt sáng rõ, Đàm Việt mở miệng đề nghị: “Phía đông phòng khách ánh sáng rất tốt, rất thích hợp để chuyển thành phòng vẽ tranh, em cảm thấy thế nào?”

“Dĩ nhiên là được!” Tôn Nhã mạn vui vẻ lên tiếng.

Mặc dù cô không giỏi giang tài giỏi như đàn chị, nhưng vẫn rất hưởng thụ cảm giác vẽ tranh, có thể có được một gian phòng riêng để vẽ tranh làm cho cô rất hưng phấn!

“Phòng khách đó có thể mở thêm hai ô cửa sổ lớn nữa được không?” Cả mặt tường đều là cửa sổ sát đất, nếu ánh sáng chiếu vào căn phòng nhìn rất hoàn mỹ!

“Nếu không phá hỏng kết cấu căn phòng, dĩ nhiên có thể.” Đàm Việt hớn hờ đồng ý.

“Quá tuyệt vời.” Và cô cũng sắp có căn phòng tràn đầy ánh sáng tự nhiên để vẽ tranh! Tâm tình trở nên vui vẻ, cô hồ hững khiêng chân lên, ngẩng đầu đặt một nụ hôn trên má Đàm Việt.

Đôi môi ngọt ngào tiếp xúc bên má, chỉ là thời gian dừng lại rất ngắn ngủi, Đàm Việt rất tự nhiên cúi đầu chiếm lấy đôi môi của bà xã, kiên trì hôn thật sâu.

Tôn Nhã Mạn biết rõ bản thân nên nhu mì một chút, không nên quá chủ động, nhưng tối nay cô rất vui, không không chế được cảm xúc. Vì vậy theo bản năng cô quên mất phải đoan trang ưu nhã, đưa tay bám víu bờ vai dày rộng của Đàm Việt, ngửa đầu nhiệt tình hôn ông xã.

“Nhã Mạn!”

Đàm Việt khẽ lên tiếng gọi tên cô ở bên tai, cô mới phát hiện áo của cô đã bị anh cởi hôn phân nửa, tiếp đó anh luồn tay đưa vào bên trong nội y của cô vờ vẽ bộ ngực của cô.

Thật thoải mái, anh lão luyện vuốt ve, từng chút một khiến cô động tình. Hai bên ngực trở nên căng cứng, cô muốn cởi hẳn nội y để giải thoát cho bộ ngực nhưng lúc các đầu ngón tay vừa chạm vào nội y thì cô đột nhiên nhớ lại đêm tân hôn bản thân quá mức nhiệt tình.

“Anh rất muốn sao?” Thu hồi động tác, môi anh đào hé mở, cô muốn nói chuyện tâm sự, cơ thể hơi hạ xuống, hẳn là đang hồi tưởng lại cảm xúc vừa trải qua.

Đàm Việt nháy mắt mấy cái nhìn chăm chăm vào cô, gật đầu một cái.

Đáng chết, nhìn ánh mắt khêu gợi của anh, cô vừa dè nén lại kích động lại nổi lên.

Hết cách rồi, mỗi lần Đàm Việt dùng ánh mắt tràn đầy dục vọng nhìn chăm chăm vào cô làm cho cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

“Ồ chỗ này sao?” Nháy mắt mấy cái, cô nhỏ giọng hỏi.

“Không thể được sao?” Thế nào lại có âm thanh ép tới tấp như vậy chứ? Nhìn đôi mắt mê người của bà xã, Đàm Việt đưa tay về phía sau lưng của cô, gọn gàng cởi nội y của cô cùng áo sơ mi màu hồng. Mới mấy giây, nửa người trên của cô đã trần truồng.

“Nhã Mạn, có thể không?” Ngón tay thon dài lưu luyến đặt hai bên xương quai xanh của cô, anh nhìn gương mặt ngây thơ của bà xã cất giọng hỏi.

Đĩ nhiên có thể..... Cô giống như mất trí, cô cứ suy nghĩ như vậy mà trả lời anh.

Chỉ cần là việc anh muốn, bất cứ việc gì, cô đều sẽ đáp ứng tất cả. Vấn đề là, nếu chân thật nói ra suy nghĩ của cô, thì hình tượng nhu mì ưu nhã dịu dàng ít nói của cô cũng phá vỡ theo.

Sau đêm hôm đó, mỗi lần ân ái cô rất thùy mị, không có xuất hiện hành động nhiệt tình quá mức, nhưng tối nay cô không uống say, Đàm Việt chỉ chú ý đến việc ban ngày cô đã làm gì, cô lại hưng phấn thiếu chút nữa lộ ra bản chất thật sự..... Ai, anh mới cho cô chút xíu ngon ngọt, cô ngay cả một chút sức lực để suy nghĩ cũng không có.

Muốn nói tiếng rất khô thì lại cảm thấy không ôn, đôi mắt to trong veo như nước không có tiền đồ mà nhìn Đàm Việt, đôi môi anh đào lại nhếch lên muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tôn Nhã Mạn không biết nên trả lời như thế nào mới thích hợp.

Bà xã không biết làm sao lại bày ra bộ dạng vô cùng đáng yêu, Đàm Việt lưu luyến đưa đôi tay tìm tòi xương quai xanh xinh đẹp của cô, dịu dàng xoa xoa hai bên má mềm mại của cô.

“Nhã Mạn, có được không?” Anh ngắm nhìn cô trên chộc hời, vừa mở miệng ra đã hấp dẫn mê người.

“Em!” Lòng mi khẽ rung, Tôn Nhã Mạn thật sự không muốn thừa nhận rằng sự tự chủ của cô thấp đến nỗi không có phương thuốc nào có thể cứu chữa.

“Không biết à!” Trả lời như vậy so với đồng ý thì có gì khác nhau, khó trách cô cảm thấy rất xấu hổ.

Chặt vật ép sát gương mặt đang nóng lên vào lồng ngực ông xã, cô chỉ chú ý vào ngôn ngữ để tránh khó kiểm soát bản thân. Cô không biết là động thái xấu hổ của cô đã khơi mào dục vọng của ông xã.

Anh động tình nâng gương mặt kiều mị của cô, chậm rãi cuối đầu hôn cô, dùng môi lưỡi quyến luyến quán lấy cô.

Rất nhanh sau đó dục vọng đã bao trùm lấy người đàn ông mới kết hôn được ba tháng, anh vội vàng cời hết quần áo còn sót lại trên người bà xã. Nhiệt tình thăm dò cơ thể uyển chuyển của cô, tràn đầy tình lực mà chiếm lấy cô, dễ dàng đưa cô vào thiên đường của dục vọng.

Cô cảm thấy bản thân như bị thiêu đốt, khát vọng muốn quán lấy anh, nhưng trên người anh vẫn còn mặc quần áo. Cách một lớp rào cản làm cho cô có cảm giác như bị cản trở, vì vậy bàn tay khẽ run khó khăn lắm mới kiềm chế được không kiên nhẫn mà kéo áo của anh.

Cảm giác rất tốt nha khi đưa tay vào bên trong áo sơ mi của ông xã, khi cô đưa tay lên sờ vào lồng ngực rắn chắc của anh thì có tiếng thờ nệ phát ra.

So với phụ nữ khác xa hoàn toàn, cơ bắp của anh vừa cứng lại bền chắc, sờ vào làm cho người ta có cảm giác rất an toàn.

Còn có điểm giữa hai chân anh đã vô cùng cứng rắn, cứng đến nỗi làm cho người khác hoài nghi toàn thân anh từ trên xuống dưới không có điểm nào mềm mại.

Chờ chút đã, cô đang làm cái gì? Tay cô đang mạnh mẽ vuốt ve bờ ngực rắn chắc của anh thì bỗng nhiên dừng lại, các đầu ngón tay đang căng thẳng thì dừng lại. Cô phát hiện ra bản thân lại quên dè dặt, đang vô cùng nhiệt tình thì Tôn Nhã Mạn lại hoảng sợ cứng nhắc từ đầu đến chân.

“Làm sao vậy?”

Cô đang suy nghĩ lúng túng muốn rút tay về, bên tai lại truyền tới giọng nói trầm thấp của anh.

Trời ơi, ai tốt bụng cho cô mượn bức tường để đập đầu vào một cái! Cái người hoa si đưa tay vào bên trong áo ông xã không phải là cô, cái người lớn mặt gầy vô lồng ngực rắn chắc của anh như sắc nữ không phải là cô! Gặp quý rồi, tốt nhất là cô không thừa nhận để che giấu tất cả.

“A, cái đó.....” Nháy mắt mấy cái, tổn sức nặn ra một nụ cười đoan trang ưu nhã, cô vất óc dùng hết sức để suy nghĩ, nhưng chính bản thân cô lại không tìm ra lý do được cô khó kìm lòng để hành động như vậy.

“Tại sao lại dừng?”

Ách, cô hối hận muốn chết đi được, vậy mà anh lại còn hỏi cô mấy lời này nữa.

“Em.....” Không cảm thấy em không được dịu dàng ít nói, không nhu mì, không có khí chất sao? Cô ôm đầu ảo não nhìn ông xã một cái, lại chán nản cúi đầu xuống.

“Anh thích em như vậy.” Đàm Việt cầm bàn tay mềm mại của cô đặt lên lại trên ngực của anh.

“Có thật không?” Tôn Nhã Mạn vẫn cúi đầu, không dám tin những gì Đàm Việt nói.

Quá xấu hổ, kiên trì chưa được ba tháng liền bị cô phá hỏng, khó trách sao đàn chị lại nói cô không làm được mẫu phụ nữ nhu mì dịu dàng ít nói được... Ồ, thật đáng ghét, năng lực của cô kém đến vậy sao!

Chán nản thu tay lại trốn về bên ghế sofa, Tôn Nhã Mạn hận sao thời gian không thể quay trở lại. Nếu như trở lại một lần nữa, cô nhất định sẽ kìm chế

kích động, không đến chạm vào bộ ngực cường tráng của anh!

Cô phiền muộn muốn chết, mà tâm tình của Đàm Việt lại cực kỳ vui vẻ.

Đêm hôm đó, sự nhiệt tình và phối hợp của cô làm cho Đàm Việt càng vui vẻ. Dựa theo lý trí lựa chọn đối tượng kết hôn với anh, ngoài dự tính của anh chọn bà xã nhu mì dịu dàng ít nói, nhưng về chuyện ân ái lại vô cùng ăn ý với anh.

Anh vượt qua đêm tân hôn vô cùng mỹ mãn, chỉ là sau đêm hôm đó, lúc ân ái cô đối với anh không còn nhiệt tình như trước nữa, rõ ràng là có sự kiềm chế.

Đàm Việt suy nghĩ cố gắng tìm ra nguyên nhân sâu xa, anh phát hiện tối hôm đó bà xã có vô cùng mãnh liệt có thể liên quan đến rượu. Bởi vì buổi tối hôm đó trong lúc anh trao cho bà xã nụ hôn nóng bỏng thì đã ngửi được mùi rượu từ trong miệng bà xã.

Anh đã từng nghĩ đến việc trước khi đi ngủ nên để bà xã uống chút rượu, nhưng anh có tính tự ái, anh không muốn bà xã trong lúc thần trí mê loạn mới bày ra tính cách thẳng thắn bộc trực với anh. Mấy ngày nay mỗi lần ân ái anh cực kỳ dụng tâm, không muốn mượn rượu, không dựa vào sức mạnh bên ngoài, anh nghĩ muốn dùng sức quyến rũ bản thân để được bà xã đáp lại.

Cho nên anh mới chủ động đưa tay thăm dò, quảng mất tính cách bảo thủ với anh thể hiện sự nhiệt tình khiến anh vô cùng vui vẻ!

“Nhã Mạn.....” Từ bàn làm việc bước đến ghế sofa, Đàm Việt đứng trước mặt bà xã gọi tên cô. Anh nghĩ muốn nói bà xã đừng bảo thủ, nói cho cô biết anh rất thích cô chủ động, nhưng vừa mới mở miệng cô đã nhanh chóng trả lời.

“Anh không cần nói với em những lời nói đó!” Cô cần có thời gian để kiểm điểm lại dự vọng của bản thân.

Làm sao khi giận dữ lại đáng yêu đến thế nhỉ? Trong lòng Đàm Việt vừa áy náy vừa động lòng, không tự chủ lại phát ra tiếng cười.

“Nhã Mạn, anh thật sự vô cùng thích những gì em vừa làm.” Anh trở lại bàn làm việc, tiếp tục công việc còn đang dang dở.

“Có thật không?” Đàm Việt nhất định không biết rằng những thứ cô muốn sờ không chỉ có thể nên mới an ủi cô như vậy.

“Anh sẽ không nói dối em.” Nhìn chằm chằm vào gương mặt chán nản của cô, anh cảm thấy cô thật sự rất đáng yêu.

“Sẽ không cảm thấy em quá nhiệt tình quá khoa trương, không có khí chất sao?”

“Hoàn toàn không có.” Đàm Việt cười một tiếng, bà xã của anh rất bảo thủ.

“Nhiệt tình của em đối với anh là một khích lệ rất lớn.”

Có cô phối hợp ăn ý nên đêm hôm đó anh mới hăng hái mạnh mẽ đến thế.

Sau khi kết thúc cuộc hôn nhân đầu tiên, thân thể mặc dù vẫn có ham muốn, nhưng cuộc sống của anh cũng không có gì thay đổi. Yêu đã hết, tình đã cạn, người yêu sâu đậm cũng không còn ở bên bầu bạn, tình dục đã trở nên không còn ý nghĩa. Đối với anh mà nói không chế dục vọng lại trở nên đơn giản vô cùng.....

Cho đến đêm hôm đó.

Cứ tưởng rằng bọn họ là cặp vợ chồng bình thường, ân ái chỉ là nghĩa vụ, cũng là một phần trong cuộc sống hôn nhân. Kết quả về đẹp cùng với sự nhiệt tình của cô đã làm lay động sự kêu gọi của anh. Gặp phải cô, anh bỗng nhiên trở thành một thanh niên mới lần đầu nếm trái cấm, một đêm kia anh vội vàng gấp gáp không giống như đàn ông đã ba mươi tuổi đầu!

Từng có sự nhiệt tình hoàn toàn phù hợp như vậy, cho dù sau này bà xã đối với anh cũng uyển chuyển chào đón, nhưng thiếu sự mãnh liệt như lúc ban đầu, anh luôn cảm thấy buồn như thiếu thiếu cái gì đó, muốn tìm lại sự nhiệt tình của cô. Một mặt vì tự ái bản thân, mặt khác anh thật sự rất thích bà xã hoàn toàn trở về bộ dạng đáng yêu mềm mại kia.

“Nhã Mạn, anh là ông xã của em, đối với anh, em không cần quá mức bảo thủ.” Anh khích lệ quan niệm tương đối truyền thống của bà xã, bởi vì cô không biết cô thể hiện sự nhiệt tình có bao nhiêu là hấp dẫn.

“Em.....” Tuyệt không bảo thủ! Nếu không phải vì để ý đến hình tượng ưu nhã dịu dàng ít nói kia, cô nghĩ sẽ nhiệt tình đáp lại đòi hỏi của anh.

Tôn Nhã Mạn nghĩ đến hiểu lầm của ông xã, thật không biết nên nói cái gì cho phải, đàn chị của cô nói rất đúng, vợ chồng đóng cửa phòng lại thì không có việc gì phải ngại.

“Nhã Mạn, đêm hôm đó em không vui vẻ sao?”

Anh chăm chú nhìn cô lại nhớ đến giấc mộng đêm hôm đó, thì tâm tình của cô liền trở nên thoải mái.

Tại sao có thể như vậy? Cô cũng quan tâm đến anh mỗi ngày, càng ngày càng thích anh nhiều như vậy càng lúc tràn ngập trái tim cô, cô lấy đâu ra hơi sức để tự biến thành bà xã ưu nhã dịu dàng ít nói đây?

“Một đêm kia em rất vui về.” Đôi môi đáng thương bị cô cắn sưng đỏ lên, đôi mắt đẹp duyên dáng không thể rời khỏi tầm mắt của anh. Nhìn anh, cô cuối cùng cũng nói ra cảm giác của mình. Bởi vì bộ dạng anh chuyên chú nhìn cô đã làm cho cô mê loạn không thể duy trì được hình tượng nhu mì của bản thân.

“Anh thật cao hứng khi em có suy nghĩ giống anh.”

Ý của anh là trong cái đêm giấc mơ của cô đã trở thành sự thật, anh cũng rất vui về sao?

“Đêm đó anh cũng.....?”

Vấn đề cô vừa muốn hỏi đã bị ông xã cúi đầu mãnh liệt hôn tới tấp cắt đứt lời nói của cô.

Nhìn chăm chăm vào đôi môi đáng yêu của cô thì Đàm Việt đã sớm có cảm giác. Anh không còn trong thời kỳ thanh niên mới lớn hay bị kích động, nhưng khi nghe thấy bà xã nói đêm hôm đó cô rất vui về thì càng thêm mãnh liệt. Anh đã quên nói cho bà xã biết về quan niệm, đã quên phải dựa vào năng lực bản thân để kích thích bà xã. Đưa mắt nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô, nghe xong câu trả lời vui vẻ của cô anh nghĩ muốn chiếm đoạt lấy cô!

“Một đêm kia, anh vui về gấp mấy lần so với tưởng tượng của em!” Sau khi hôn cô thật lâu anh nâng mặt cô lên thấp giọng nói.

“Anh!” Đêm hôm đó mang ý nghĩ trọng đại đối với cô, thì ra cũng mang lại cho anh cảm giác rất vui vẻ.

Đến đây, Tôn Nhã Mạn hoàn toàn không duy trì được hình tượng nhu mì nhẹ nhàng kín đáo nữa. Cô nhón chân lên, nhiệt tình hôn đáp lại Đàm Việt, lấy hành động để biểu đạt sự vui sướng của cô.

Sự nhiệt tình của cô nhanh chóng đốt cháy dự vọng của anh.

Hai vợ chồng đã mờ lòng không còn cố kỵ nữa, hai người họ thăm dò cơ thể của người kia, thẳng thắn làm thỏa mãn khát vọng nguyên thủy của mỗi con người. Từ sau tân hôn ba tháng đến nay, bọn họ lần đầu tiên ân ái bên ngoài phòng ngủ. Tân hôn ba tháng đến nay, lần đầu tiên cô không ở trạng thái đang say rượu, không giấu được sự nhiệt tình với ông xã.

Mặc kệ việc anh thích mẫu phụ nữ ưu nhã dịu dàng ít nói, tạm thời không nghĩ đến việc đàn chị đã cười nhạo cô không thể làm được thực nữ dịu dàng. Khi anh đưa vật tượng trưng phái nam nóng bỏng vào bên trong cơ thể của cô thì trái tim của Tôn Nhã Mạn càng thêm yêu ông xã này hơn!

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Không thể ngờ được cô lại có hứng thú với việc đó.

Trong lĩnh vực đá nhân tạo đặt trong các công ty, Đàm Việt đưa tay vượt vượt nghiên cứu thành phẩm mới phát triển của toàn đội. Anh nên chuyên tâm để nghe hướng dẫn nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn về phía bà xã đang đứng ở bên kia.

Đôi chân thon dài đứng trước mỏm đá nhân tạo, cô ngẩng đầu lên quan sát người kiểm tra đang treo ở phía trên. Trong ánh mắt có chút tò mò, lại còn thể hiện vẻ mặt nhao nhao muốn thử.

“Muốn xem thử một chút không?”

Đàm Việt bỏ phần việc nghiên cứu trong nhóm, bước tới trước mặt bà xã.

“Có.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, Tôn Nhã Mạn cảm giác mình quá bốc đồng, ngưng ngừng cười cười, cô khẽ gạt đầu một cái: “Ách, không cần, em nên đi về.”

Nếu vẫn ở chỗ này giống như sẽ quấy nhiễu đến công việc của anh.

Cô đến công ty là vì Đàm Việt để quên tài liệu ở thư phòng, sau khi cô đảm đương công việc của nhân viên chuyển phát nhanh mang tài liệu đến, đáng lẽ cô nên đi về mới phù hợp với phong cách ‘hiền thê’.

Bởi vì Đàm Việt đang làm việc cùng với nhóm công nhân về tạo hình các mỏm đá, số lượng rất nhiều, xem ra chơi đùa rất vui! Đối với sự việc mới mẻ hoàn toàn kích thích tính tò mò của Tôn Nhã Mạn, liền quên đi phong thái mẫu phụ nữ dịu dàng ít nói sẽ không tỏ ra hứng thú với các loại vận động thể này. Trong miệng cô vừa mới nói là nên rồi đi, nhưng ánh mắt trong veo lại nhìn chăm chăm vào khí thế của các núi đá nhân tạo không tha.

“Phải mất bao lâu mới có thể trèo lên được tới đỉnh?” Cuối cùng không kìm chế được sự hiếu kỳ, Tôn Nhã Mạn mở miệng hỏi thăm.

“Người tài giỏi thì chỉ mất vài phút là lên tới đỉnh.” Anh không nhìn lầm, cô rất có hứng thú với leo núi.

Rất nhiều phụ nữ đối với trò chơi vận động đều không thể hiện rõ thái độ, bà xã của anh hình như không giống với người thường.

“Nhưng người mới học thì cần thời gian nhiều hơn, em muốn thử anh có thể dẫn em đi.”

Leo núi là một môn thể thao rất tốt, hai năm nay anh đặc biệt rất quan tâm đến, cũng không phải là không hiểu gì. Nếu như bà xã có hứng thú, anh làm huấn luyện viên là tốt nhất.

“Có thật không?” Không những có thể trèo lên vách núi nhân tạo mà Đàm Việt lại còn tự mình dạy cô!

Đôi mắt cô sáng lên muốn nhìn ông xã, nhưng tầm mắt lại nhìn về nhóm người phía sau lưng Đàm Việt, Tôn Nhã Mạn lập tức sửa lời: “Vẫn là không muốn cho lắm, anh bận rộn như vậy. ....” Cô rất thành thực quay trở lại làm ‘hiền thê’, mặc dù do ông xã hướng dẫn sẽ rất thú vị nhưng chính bản thân cô tự leo lên cũng không có việc gì.

Thật đáng yêu, Đàm Việt nhìn chăm chăm vào vẻ mặt đầy mong đợi của bà xã. Lúc đang làm việc thì lúc nào cũng nghiêm nghị nhưng khoe miệng không tự chủ được lại cười lên. Bà xã của anh mỗi lần biểu lộ cảm xúc lại rất giống trẻ con, đặc biệt mê người.

“Bận rộn thế nào cũng có thể bỏ ra được chút thời gian mà.” Giữa vợ chồng cùng có chung niềm đam mê thì có thể gia tăng tính hài hòa của hôn nhân.

Đàm Việt đưa tay véo hai bên má của bà xã, nhỏ giọng hỏi: “Buổi chiều em có tiết không?”

“Có, hai giờ rưỡi em đi.” Trong giọng nói của cô đầy tiếc nuối bày ra vẻ mặt như muốn xin nghỉ, cô lại chọc cho Đàm Việt cười rồi.

“Vậy ngày mai thì sao?” Anh tự nhiên hỏi tiếp.

“Sáng sớm ngày mai thì được, buổi chiều em mới có tiết.” Sáng thứ sáu cô không có đứng lớp, cũng chỉ rảnh mỗi ngày đó.

“Anh xin lỗi, chiều mai có vẻ thuận tiện hơn.” Thực tế là hai buổi chiều này đều do anh tận lực thu xếp. Đàm Việt thấy bà xã vô cùng hào hứng vừa muốn dành nhiều thời gian cùng cô ra ngoài, không ngờ là cô lại có tiết.

“Vậy.” Thật không may! Gương mặt Tôn Nhã Mạn hiện lên vẻ thất vọng.

“Em đưa thời khóa biểu cho anh, để anh sắp xếp một chút.”

“Đưa cho anh thời khóa biểu của em à. ....” Tôn Nhã Mạn khẽ cúi thấp đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân nói.

“Ừm, có gì không ổn sao?”

“Việc đó. .... Em lên lớp rất ít, mặc dù kiếm không được bao nhiêu tiền nhưng em có giúp đỡ gia đình. Thật đó, khi mua thức ăn thì em toàn sử dụng tiền lương của em thôi. ....” Giọng nói Tôn Nhã Mạn càng lúc càng nhỏ, đầu cũng càng lúc càng cúi thấp xuống.

Không còn cách nào khác, đang ở nhà của Đàm Việt, sân vườn thì có người của công ty chuyên trách làm vườn đảm nhiệm, điện nước đều do anh trả tiền, người giúp việc đến dọn dẹp theo giờ cũng do anh trả tiền, cô chỉ bỏ ra một phần chi phí ăn uống làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ. Tâm tư càng thêm xấu hổ hơn khi bị người đàn ông này hỏi đến giờ giấc làm việc, có lẽ do nghĩ đến thu nhập của cô rất ít ỏi.

“Đợi chút, em đang nói đến việc gì?” Đàm Việt càng không hiểu, anh đang hỏi cô thời khóa biểu làm sao lại có liên quan đến thu chi trong gia đình.

“Em chỉ có một hai buổi sáng, ba bốn năm buổi chiều là có tiết.”

Buổi sáng đứng lớp, buổi chiều đến các lớp nghệ thuật, sau khi kết hôn cô từ chối nhận làm gia sư vào buổi tối. Thu nhập giảm nhanh, từ nhỏ cô cũng không có tính tiết kiệm, cô mua vải vẽ tranh sơn dầu cũng màu nước là cô không chút nương tay, còn dư lại ít tiền chỉ đủ để mua thức ăn.

“Thời gian đứng lớp ít, kiếm được ít tiền cùng với chi phí trong nhà thì có quan hệ gì? Tiền tiêu vặt không đủ sao?” Sao lại đụng đến tiền lương của cô! Đàm Việt hơi cau mày, xem ra anh phải tăng thêm chi phí sinh hoạt hàng tháng ở trong nhà rồi.

“Rất đủ.”

Nói đến đây Tôn Nhã Mạn rất tự hào, sau khi kết hôn mỗi tháng Đàm Việt cho cô hai mươi vạn tiền mặt, hơn phân nửa cô gửi tiết kiệm, hơn nữa còn thể không giới hạn. Cô ngay cả một lần cũng chưa dùng đến, hắc hắc, cô là người vợ rất tốt!

“Nếu đủ thì tại sao lại dùng đến tiền lương của em?” Đàm Việt cắn răng tự hỏi, anh tự tin có thể nuôi cả gia đình, không chấp nhận việc sử dụng đến tiền lương của vợ.

“Em rất muốn hỗ trợ tiền ăn uống.” Chi lo hà hà cuối cùng cũng có thể đạt tới cảnh giới của ‘hiền thê’ ngốc nghếch, không nhìn thấy được ông xã đang bất mãn, hơi cười cười giải thích.

“Chi phí trong nhà nếu đủ, tại sao em phải vội bỏ tiền ra để mua thức ăn?” Đàm Việt càng nghe càng bức mình, cô căn bản không có trả lời nghi vấn của anh.

“Tại sao không cần?”

“Tại sao muốn như vậy?” Hai người nói chuyện dĩ nhiên gặp chút khó khăn, Đàm Việt vạn lần không ngờ đến vợ chồng bọn họ có quan điểm khác biệt lại là chuyện có liên quan đến tiền bạc.

“Em cũng là một thành viên trong nhà, dĩ nhiên cũng muốn góp một phần sức lực.” Không hiểu vì sao ông xã lại nổi giận, Tôn Nhã Mạn cảm thấy có chút uất ức.

“Em.....” Đàm Việt không ngờ đến bà xã muốn góp một phần vì cô cũng là thành viên trong gia đình, anh khẽ sùng sốt, nổi giận trong lòng mà không thể phát ra.

“Nhưng em không kiếm nhiều tiền bằng anh.” Suy nghĩ một hồi lâu, anh nói ra lý do để phân bác cô.

“Anh chê tiền lương của em ít à.....” Tôn Nhã Mạn cũng sùng sốt, hốc mắt đỏ hoe.

“Đương nhiên không có chê.” Thấy cô khổ sở, lòng mày Đàm Việt càng nhủ chặt hơn, anh lo lắng phủ nhận chê cô kiếm được ít tiền. Mặc kệ cấp dưới đang đứng ở phía sau, đôi bàn tay hơi dùng lực vội vàng ần ần lên đôi vai của bà xã.

“Nhã Mạn, anh không có ý đó.”

“Vậy là được rồi, mặc dù em kiếm được ít tiền nhưng em cũng muốn vì gia đình mà góp một phần sức lực.” Nhìn ông xã nóng mặt, hiểu được bản thân lại nghĩ lung tung, tận đáy lòng có một chút uất ức liền biến mất.

“Nhã Mạn, em.....” Cô nói như vậy, như thế nào anh lại kiên trì nguyên tắc gia đình này nhất định phải do anh nuôi?

“Ai da, chúng ta không nên tranh cãi vì những việc như thế này chứ.” Bốc đồng nhào vào trong ngực ông xã, Tôn Nhã Mạn không muốn tiếp tục nói về đề tài không quan trọng này.

Bọn họ không phải đang cãi nhau mà là đang nói rõ quan điểm. Đàm Việt rất muốn uốn nắn cô nhưng thân thể nhỏ nhắn thơm tho đang dựa vào trong ngực anh khiến anh không thể tùy hứng. Đối mặt với tính trẻ con hay làm nũng của cô, anh đã sớm đầu hàng.

“Ông xã.....”

Thật khó chịu, không nhìn thấy mặt ông xã, cô có cảm giác không được an toàn.

Mọi khoái cảm được truyền từ bên dưới làm toàn cô mềm nhũn ra, tựa vào ghế sofa gần như muốn rũ xuống.

“Ông xã!” Cứu em, em sắp không được nữa.

Sau khi Đàm Việt nghe được cơ thể bé nhỏ rên rỉ, vật giữa hai chân anh càng thêm cứng rắn.

Bàn tay to đặt ở cái mông xinh đẹp của cô từ từ di chuyển lên ôm chặt cái eo. Anh lại từ từ rút ra rồi lại hung hăng đâm vào, lúc thì chậm lúc thì nhanh, anh làm vậy là cố ý để bà xã chịu đựng lâu thêm một chút nhưng cô kịch liệt run rẩy, nhỏ giọng mở miệng xin tha. Biết cô đã sắp lên tới đỉnh.

“Như vậy không được, cơ thể quá nhạy cảm.” Mặc dù rất thích động tác tay cô chống vào thành ghế, cái mông xinh đẹp vênh lên đối mặt với vậy tượng trưng phái nam của anh, chỉ là thể lực của bà xã đã giảm sút bộ dáng mềm mại làm cho anh dừng việc xâm chiếm. Anh ôn nhu ôm lấy bà xã, nhẹ nhàng đặt cô lên bàn làm việc.

“Thật xin lỗi.” Cô không có thật sự hôn mê, khi tấm lưng vừa được đặt lên bàn làm việc lạnh lẽo thì cô đã tỉnh.

“Hại anh không được thỏa mãn.”

Cô biết được dự vọng của anh không được giải phóng.

Đàm Việt lắc đầu bày tỏ không có việc gì, anh cúi thấp đầu xuống gần bà xã, cười nói: “Khi leo núi em rất cần đến thể lực.”

“Vậy không giống nhau, leo núi là vận động, còn đây là ân ái mà.” Mặc dù đều cần thể lực nhưng ân ái cần đến tâm linh tương thông, ở cấp bậc cao hơn.

Nhìn bộ dạng cô nghiêm túc giải thích, anh lại bắt đầu động tĩnh, tách đôi chân thon dài của bà xã ra kích động đẩy mạnh vào trong cơ thể cô. Hai cơ thể hòa thành một, sau khi cảm nhận được cơ thể cô ôm chặt lấy anh, anh lại lần nữa cúi thấp người hỏi bà xã: “Xác định là không giống nhau, nói cho anh biết, em thích bên nào?”

Anh hỏi như vậy không phải là không có lý do, tháng trước sau khi bắt đầu dạy cô leo núi, cô điên cuồng say mê loại vận động này. Lúc anh rảnh rỗi cô sẽ đến công ty, lúc anh không rảnh rỗi cô cũng đến công ty, rất là thường xuyên, rất yêu thích leo núi. Giống như là một ngày nào đó không có leo núi thì

sẽ không thờ nổi.

“Trả lời nhanh một chút, anh muốn nghe đáp án.” Những lời này gần như là đang ép hỏi cô, tự nói là dùng lý trí để xử cuộc hôn nhân này với Đàm Việt, anh hoàn toàn không tự giác được là trong giọng điệu có chút chua chua.

“Dĩ nhiên thích. ....” Ân ái với anh. Tôn Nhã Mạn cảm thấy nếu cô còn muốn giữ lại chút mũi thì không nên thẳng thắn nhận tội. Gần đây lúc hai người thân thiết cô ít khi không chế được bản thân, cái hình tượng đoan trang dịu dàng ít nói, đã lâu rồi không biểu hiện lúc đang ân ái. Nếu ngay cả trong lời nói cô cũng lớn mật thẳng thắn thì Đàm Việt sẽ bị cô dọa chạy mất.

(còn tiếp)

(tiếp theo)

“Thích cái nào?” Người đàn ông không có được đáp án thì liền ở bên tai cô nhẹ nhàng gọi tên cô, âm thanh khe khẽ thì thầm nói với cô.

Nghe giọng nói gọi cảm vang bên tai hơi thở cô trở nên dồn dập.

Cái eo thon khẽ rung đôi môi khẽ nói như đang hôn mê, đầy mắt tràn đầy dục vọng, ngây ngô ngẩn nhìn anh.

“Ông xã!”

Giọng nói rung động mê người cô dễ dàng hạ độc dục vọng của anh, lại không chịu cho anh một câu trả lời thỏa mãn. Nên cô cố ý nâng cao yết hầu gọi lại để làm cho anh mê mẩn nhưng cảm xúc đang bao trùm mọi ý chí không không chế được người đàn ông đang dong ruổi trên người cô.

Thật lâu sau cô nặng nề thở dốc, cơ thể bất lực rên rỉ.

Âm thanh của cô nghe rất phóng đảng nhưng cô không tự chủ được rên lên, rất nhanh dùng hai chân vòng qua thắt lưng của anh siết chặt lại! Trời, cô có thể trực tiếp một chút, nên quên mình một chút, hơi ngượng ngùng vì bản thân quá chủ động lại buông lỏng hai chân ra.

Mặt cô chán nản như đưa đám, tâm tình Đàm Việt lại vui vẻ lên tận trời xanh. Lần ân ái này, anh không có ý mê hoặc cô, cô liền không kìm lòng được đối với anh rất nhiệt tình.

“Nhã Mạn, anh thích em như thế.” Anh không dè dặt đáp lại tình cảm của cô, quyến rũ mê người xinh đẹp như đóa hoa dại mọc trên núi cao.

“Giờ là lúc tan tằm, bên ngoài phòng làm việc không có ai, em không cần lo lắng.” Anh cúi thấp dục dỗ bà xã, hy vọng bà xã tiếp tục nhiệt tình đối với anh.

Xem như có lo lắng, cô cũng không không chế được!

Cô động lòng thấp giọng nói: “Rất thoải mái.”

Giọng nói thì thầm của cô lại khiến dục vọng của anh tỉnh dậy.

Âm thanh khe khẽ gọi tên bà xã, anh dùng tất cả mọi kỹ năng để tấn công bà xã. Anh giống như cậu thiếu niên lần đầu nếm trái cấm, đói khát dây dưa bà xã xinh đẹp của anh.

“Nóng quá.” Anh làm cho cô khoái cảm, gần như muốn hòa tan cô. Tôn Nhã Mạn hô hấp đứt đoạn, mạch đập nhanh không thôi, nhiệt tình của anh khiến cô không chịu nổi. Âm thanh mềm mại khẽ gọi tên ông xã, nhưng tiếng kêu của cô rất yếu ớt.

“Làm sao vậy?” Anh đau lòng hỏi cô nhưng cũng không giảm tốc độ.

“Em muốn hôn anh.” Thời khắc này hai cơ thể quấn chặt nhau, tâm hồn cũng muốn ở cùng một chỗ.

Cơ bản là sau khi kết thúc ân ái nhiệt độ trên cơ thể cô càng lúc càng nóng.

Yêu cầu như vậy đã làm lay động đến trái tim anh.

Anh cũng không biết lý do cô muốn hôn. Chỉ là, sau khi nghe xong yêu cầu của bà xã, thân thể của anh càng kích động nghiêm trọng hơn.

Anh cúi thấp người điên cuồng hôn bà xã. Trong lúc này dục vọng của anh đã đạt đến đỉnh điểm làm cho Đàm Việt cảm thấy bản thân rất thỏa mãn.

Qua Tết Nguyên Đán, Tôn Nhã Mạn muốn bắt chước đàn chị La Duy Chân mở triển lãm cá nhân.

Tôn Nhã Mạn không thể đợi được muốn thưởng thức những tác phẩm của đàn chị, mới ngày đầu tiên mở triển lãm đã nhanh đến trình diện. Cô muốn sau khi xem xong các bức tranh sẽ tìm đàn chị trò chuyện một chút, nhưng cô chờ mãi mà vẫn không thấy đàn chị nổi tiếng đến.

“Mạch học trưởng, anh phải mắng đàn chị, có người nào mở triển lãm cá nhân mà ngày đầu tiên cũng không đến, chị ấy là nhân vật chính mà.” Mạch Hữu Đình là người đại diện của La Duy Chân, cũng là đàn anh thời đại học của La Duy Chân. Mặc dù Tôn Nhã Mạn không cùng với bọn họ học cùng trường đại học, cô chỉ là gọi theo La Duy Chân.

“Tôi nào dám mắng cô ấy, coi như dám mắng thì cũng vô ích, nhưng đại họa sĩ không đến là không được rồi.”

“Cô ấy chịu giao tranh anh liền a đi đà phạt, nào dám buộc cô ấy đến đây bán rìe tiếng cười?”

“Cũng phải, đàn chị của em là một người cực kỳ bốc đồng.” Tôn Nhã Mạn tràn đầy cảm thông, quên chính bản thân cũng không khá hơn chút nào.

“Đúng đúng, siêu cấp bốc đồng, em biết không? Bức tranh ‘Phiêu điều’ này cô ấy bắt đầu vẽ từ ba tháng trước vậy mà cô ấy mới vẽ xong từ tối hôm qua. Thiếu chút nữa là không kịp trưng bày ở buổi triển lãm hôm nay rồi.”

“Ba tháng, vẽ lâu như vậy à.” Tuy chậm mà chắc nhưng tốc độ của đàn chị như vậy là quá chậm.

Mặc dù Tôn Nhã Mạn vẽ tranh cũng không nhanh, nhưng cô không dựa vào việc bán tranh để kiếm sống. Thỉnh thoảng có nhận vẽ tranh minh họa, nhưng thu nhập chủ yếu của cô là dạy vẽ tranh, cộng thêm hiện tại có ông xã bao nuôi, hiện tại có thể nói cô không có gì phải lo lắng.

Khác với La Duy Chân, so với Tôn Nhã Mạn thì kiếm được ít tiền hơn. Làm cô ấy phải buôn chài kiếm sống nên đối với tài hoa của đàn chị này. Tôn Nhã Mạn chỉ lo lắng nhất là tốc độ vẽ tranh của đàn chị càng lúc càng chậm.

“Mạch học trường, đốc thúc họa sĩ vẽ không phải là trách nhiệm của người đại diện sao? Mấy năm nay chị ấy vẽ càng lúc càng chậm, có phải anh để mặc cho chị ấy muốn làm gì cũng được phải không?”

“Làm ơn, cô ấy trốn ở đâu anh đều chạy đến tìm tất cả mọi nơi! Nhiều lần còn bị cô ấy đuổi ra khỏi cửa.”

“Chị ấy hung hăng đuổi anh ra cửa sao? Cái này hơi lớn!” Nói về cô đàn chị rất thân, về mặt Tôn Nhã Mạn càng thêm phong phú so với bình thường.

Hai người nói được một nửa, thì có một vài người bạn bước đến cùng thảo luận. Mọi người đều hỏi sao không thấy nhân vật chính xuất hiện, nhưng ai cũng tán thưởng bút pháp của La Duy Chân phóng khoáng lại tinh tế.

Đi cùng với Tôn Nhã Mạn còn có Đàm Việt, anh vừa đi ra bên ngoài nói chuyện điện thoại trở lại, từ phía xa nhìn thấy bà xã của anh dịu dàng nhu thuận, còn nhiệt tình trò chuyện với bạn bè xung quanh.

Đây là bộ mặt khác của bà xã anh hay sao?

Cô đứng cùng một vài người bạn trước một bức tranh, cao hứng cùng với mọi người thảo luận về màu sắc tươi đẹp của bức tranh, có lẽ cùng với người trong ngành họ có thể thảo luận một cách sâu sắc hơn. Cô giống như cá gặp nước, thỉnh thoảng lắng nghe ý kiến của mọi người, có khi cô cũng đưa ra ý kiến cá nhân. Từ cặp mắt nghệ thuật của cô, cả người đều toát ra sức hấp dẫn lạ thường.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng chói của bà xã, Đàm Việt cảm thấy có một chút không vui. Bởi vì anh không rành về nghệ thuật, không cách nào cùng bà xã thảo luận về trường phái hội họa mà cô yêu thích.

Anh dặn thư ký tìm cho anh vài quyển sách và tạp chí, tự tin vào bản thân đọc nhiều sách một chút, dụng tâm một chút là Đàm Việt có thể bước vào thế giới hội họa của bà xã. Anh nghĩ như vậy một phần cũng vì cuộc hôn nhân này.

Hai vợ chồng phải có chung niềm vui thì cuộc hôn nhân này mới bền vững và đi xa hơn.

Anh nghĩ như vậy vì không muốn để bà xã cùng người khác nói chuyện rất vui vẻ thì trong lòng anh không có cảm xúc gì, có thể xem là ghen.

“Đàm Việt.”

Anh đang định bước đến bên cạnh bà xã, thì có một người bạn đã lâu không gặp gọi anh lại.

“Trần Liên Huệ, em cũng đến sao.” Đàm Việt có chút ngạc nhiên, theo như anh biết, sau khi cô tốt nghiệp ở Mỹ thì cô ấy vẫn ở lại NewYork phát triển.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, nói đến những chuyện gần đây mới nói đến cuộc triển lãm tranh lần này.

“Ở NewYork bận rộn như vậy, sao rảnh rồi về Đài Bắc xem triển lãm cá nhân của La Duy Chân chứ?” Lúc đi học Trần Liên Huệ cũng là một thành viên trong câu lạc bộ leo núi, cô và La Duy Chân cũng thân nhau. Chỉ là Đàm Việt không biết vị này ở Wall Street là một nữ cường nhân, cùng với La Duy Chân có giao tình tốt đến mức nào, mà có thể đặc biệt ngồi máy bay mười mấy tiếng từ NewYork về Đài Bắc.

“Thật ra là em trở về thăm mẹ, lão nhân gia rất cố chấp, khuyên như thế nào cũng không chịu cùng em sang Mỹ. Em không thể làm gì khác hơn là tranh thủ chút thời gian để trở về thăm.”

Trần Liên Huệ dừng một chút, hình như muốn nói tiếp chuyện gì nhưng lại có chút do dự.

“Trước khi quay về Đài Bắc, Nhược Ly có gọi điện cho em, nói Duy Chân muốn mở triển lãm cá nhân, nói em có rảnh thì đến xem một chút. Kết quả là hội trường có nhiều người như vậy, hoàn toàn không cần em đến góp vui.”

Nghe Trần Liên Huệ nhắc đến vợ trước, Đàm Việt hạ mi mắt xuống, tâm tư dường như có chút dao động.

“Ân, Nhượng Ly có khỏe không?”

Không ngờ vợ trước và Trần Liên Huệ còn giữ liên lạc, mọi người đều là bạn bè với nhau. Mấy cô ấy lại cùng ở NewYork vẫn còn giữ liên lạc cũng không có gì bất thường.

“Cũng không tệ lắm, xem như rất hạnh phúc.”

Năm đó đôi kim đồng ngọc nữ Đàm Việt và Triệu Nhượng Ly ly hôn đều khiến cho bạn bè của hai người kinh hãi. Khi đó Trần Liên Huệ ở nước Mỹ xa xôi không biết nguyên do cụ thể như thế nào, chỉ nghe nói Đàm Việt sa sút tinh thần nghiêm trọng. Tối nay nếu không phải thấy anh vẫn hiên ngang như trước, rõ ràng là đã quên những chuyện đã qua thì Trần Liên Huệ cũng không dám ở trước mặt anh nhắc đến Triệu Nhượng Ly.

“Cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

Trần Liên Huệ nghe Đàm Việt nói thế, không biết là do ánh đèn hay do cô đeo kính áp tròng nên cảm thấy hoa mắt. Hình như cô thấy nỗi đau đớn lớn từ đáy mắt của Đàm Việt.

“Đúng rồi, nghe nói năm trước anh đã tái hôn, vậy anh có hạnh phúc không?” Trần Liên Huệ nói sang chuyện khác. Cô cảm thấy ở trước mặt Đàm Việt nhắc đến Triệu Nhượng Ly là không khôn ngoan.

Trần Liên Huệ còn nghĩ bầu không khí cứ như vậy mà trở nên u ám, nào ngờ đâu Đàm Việt vui vẻ gật đầu nói anh sống rất tốt: “Anh đến cùng bà xã, để anh giới thiệu cho hai người làm quen.”

Đàm Việt đang muốn dẫn bạn đi gặp bà xã, kết quả Tôn Nhã Mạn thấy anh nói chuyện điện thoại xong đã trở lại hội trường, liền sớm bước đến bên anh.

“Hôm nay đàn chị chưa có đến, chúng ta không gặp được chị ấy.” Không chú ý đến người bạn đứng bên cạnh ông xã, Tôn Nhã Mạn thân mật gọi anh một tiếng ông xã: “Nói về thân phận của anh cũng xem như anh họ của đàn chị, có thể giúp em quan tâm đến đàn chị một chút, chị ấy như vậy thật sự không tốt.”

“Được, có cơ hội anh sẽ nói với cô ấy.”

Đàm Việt rất vui vì anh còn chưa đi tìm cô, cô liền bỏ qua những người có cùng yêu thích nghệ thuật mà đi tìm anh. Anh rất tự nhiên dắt tay bà xã, anh có chút trêu chọc cô: “Chỉ là, cô ấy không đến xem ra em chơi rất vui vẻ.”

“Nào có, em rõ ràng rất tiếc cho đàn chị vì đã không xuất hiện.” Bởi vì bị nói trùng tim đen, Tôn Nhã Mạn ngượng ngùng trừng mắt với ông xã.

Mỗi lần nhìn bà xã tháo bỏ lớp vỏ bọc đoan trang, hiện thực thì Đàm Việt cảm giác cô đặc biệt rất mê người. Anh liền bị bà xã hấp dẫn.

Vợ chồng bọn họ nhìn rất hạnh phúc.....

Bị gạt qua một bên Trần Liên Huệ có chút xấu hổ, bất quá trên mặt cô vẫn giữ được nụ cười. Bởi vì nhìn thấy hai vợ chồng bọn họ ngọt ngào bên nhau có thể cảm thấy được Đàm Việt dường như đã quên thời gian anh cùng Triệu Nhượng Ly bên nhau. Như anh đã nói, hiện tại anh sống rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hạnh phúc này dường như trôi qua quá nhanh.

Hôn lễ vẫn như đang rành rành ngay trước mắt, giống như mới được cử hành mới hôm qua. Mới chớp mắt, cô và Đàm Việt đã kết hôn được hơn hai năm.

Công việc của cô vẫn không có gì thay đổi, thỉnh thoảng có tiết kiệm được một chút tiền. Niềm vui gần nhất là vẽ tranh minh họa, những lúc khác, nếu không phải vui đầu trong phòng vẽ tranh thì chạy đến công ty của Đàm Việt để leo núi đá nhân tạo.

Ngoài ra, Đàm Việt sẽ tận dụng thời gian rảnh ngày Chủ Nhật dẫn cô đi thể nghiệm ở những nơi khác.

Tóm lại, sinh hoạt rất bình thường, Tôn Nhã Mạn cực kỳ vui vẻ.

Chỉ đáng tiếc là trong cuộc sống hạnh phúc hơn hai năm kết hôn này là cô vẫn chưa mang thai. Theo lẽ thường, thân thể khỏe mạnh lại không hề sử dụng một biện pháp tránh thai nào bọn họ phải sớm có tin vui mới phải. Nhưng kỳ sinh lý mỗi tháng của Tôn Nhã Mạn đều đến rất đúng ngày.

“Haizzzzzzz.....”

Buổi sáng Chủ Nhật, hiếm khi có người vội vàng đến công ty, Tôn Nhã Mạn đang ở phòng vẽ tranh để vẽ tranh, Đàm Việt ngồi một bên nhìn chăm chăm vào bảng báo cáo tài vụ. Bầu không khí vốn đang yên tĩnh nhưng Tôn Nhã Mạn lại thở dài một tiếng phá vỡ yên tĩnh.

“Đang lo lắng về biểu diễn ở tiệc cuối năm sao?” Đàm Việt ngẩng đầu, nhướn mày nhìn về mặt phiền não của bà xã.

Nhân viên cực khổ cả năm, tiệc cuối năm là dịp để ông chủ chiêu đãi các nhân viên của mình. Năm nay doanh thu tăng vọt, cho nên nhân viên trong công ty muốn vợ chồng bọn họ lên sân khấu khiêu vũ. Đàm Việt không quan tâm việc trêu đùa của công nhân viên, dù sao trong công ty toàn những nhân viên kỳ cựu đã cống hiến nhiều năm. Nhưng bà xã của anh đoan trang dịu dàng, dường như có chút sợ khi phải khiêu vũ trước mặt mọi người.

“Em sợ chúng ta ở trước mặt mọi người biểu diễn sẽ không tốt cho lắm.”

“À, đừng.” Đàm Việt nghĩ là cô đang phiền não khi phải biểu diễn ở tiệc mừng cuối năm. Thật ra không phải, sáng nay kỷ sinh lý đến báo danh nên Tôn Nhã Mạn buồn phiền vì bụng chậm chạp không có tin tức gì.

Cô muốn có nhiều con với Đàm Việt, cũng từng nói qua được làm cha mẹ là một quá trình tuyệt vời. Cô yêu anh muốn sinh con cho anh, càng muốn giúp anh hoàn thành quá trình tuyệt vời đó! Trước khi kết hôn đã kiểm tra sức khỏe, thân thể hai người đều không có vấn đề gì, nhưng kết cấu sinh lý nam nữ khác nhau, ở phương diện sinh con thì thân thể phụ nữ phức tạp hơn. Trước khi kết hôn có thể đã không kiểm tra được vấn đề của cô.

“Nhã Mạn!” Nhìn bà xã lo lắng, Thấy bà xã có chút hoảng hốt, Đàm Việt để bảng báo cáo xuống đi đến bên cạnh cô. “Em không cần lo lắng, tiệc cuối năm không lên sân khấu biểu diễn, nhân viên cũng không dám miễn cưỡng chúng ta đâu!”

“Em không phải lo lắng việc đó!” Tôn Nhã Mạn yếu ớt cười nhẹ một tiếng.

“Vậy đang lo lắng việc gì?” Đàm Việt cầm lấy bàn tay không cầm bút của cô. “Lo lắng việc gì cứ nói cho anh biết, anh giúp em giải quyết.”

Không giải quyết được!

Tự bản thân cô thể nghiệm, chức năng của anh chẳng những rất bình thường, tinh lực cũng tràn đầy làm cô rất kinh ngạc. Cộng thêm kết quả khám sức khỏe trước khi kết hôn cũng chứng minh khả năng sinh con của anh không có vấn đề, cho nên việc bọn họ chậm chạp chưa có mang thai, vấn đề nhất định nằm ở cô!

“Nhã Mạn?” Thấy bà xã không nói lời nào, Đàm Việt có chút gấp gáp.

Đối mặt với sự quan tâm của chồng, Tôn Nhã Mạn nặng nề thở dài một hơi, không có cách nào mở miệng.

“Nhã Mạn, chúng ta là vợ chồng, bất cứ việc gì em đều có thể nói cho anh biết.”

Đàm Việt nhẹ nhàng làm cô cảm động, cô mở miệng, hơi trốn tránh cô nói đùa: “Nếu như em nhất thời xúc động, muốn mua bức họa của Picasso, anh nguyện ý giúp em sao?”

“Dĩ nhiên nguyện ý.” Tiền có thể giải quyết, tuyệt không có vấn đề gì.

“Lúc nào cần đến? Anh lập tức viết chi phiếu cho em. Nếu như muốn tiền mặt, phải đợi ngày mai ngân hàng làm việc mới được.”

“Anh.....” Là thật sao, cô không phải muốn bắt chước đàn chị mua đồ lung tung, được thương thức là tốt rồi. Không cần thiết phải mua về nhà cho bằng được.

“Anh có biết bức họa của Picasso rất đắt tiền hay không?” Tôn Nhã Mạn than thở nói.

“Hàng chục triệu lận sao?” Anh lúc rảnh rỗi có đọc qua tạp chí nghệ thuật nên anh có ấn tượng như vậy. Chi là nếu con số nhiều một con số không, anh vẫn có thể chi trả.

Hóa ra ông xã của cô cũng biết được chút đỉnh. Biết rõ như thế, lại không nói hai lời liền muốn viết chi phiếu đưa cô. Tôn Nhã Mạn thật sự rất cảm động, cô không phải muốn mua bức họa đó, cô chỉ muốn mang thai con của anh.

“Em không muốn về nữa.” Đặt bút vẽ xuống, rút tay trái mà ông xã đang cầm ra, mặt cô như đưa đám bước đến bên cửa sổ.

“Vậy em đang lo lắng việc gì?” Bà xã không chịu nói rõ ràng với anh làm anh nóng nảy không vui, nhìn cô đưa bóng lưng về phía anh, Đàm Việt càng nhủ chặt lông mày.

“Em vẫn không mang thai.....”

Cô không phải loại người có thần kinh yếu, nếu không vì đọc báo phụ nữ Đài Loan có nói bình quân phụ nữ mới sinh con thứ nhất thì mới giật mình cô đã kết hôn hơn hai năm mà bụng vẫn không có tin tức gì, có gì đó không đúng cho lắm.

Nếu như cô gả cho một người đàn ông khác, việc có con hay không, cô sẽ không để ý mà thuận theo tự nhiên. Nhưng Đàm Việt thì khác, trừ ba ba ra,

anh chính là người đàn ông mà cô vô cùng yêu, biết rõ người đàn ông này muốn có con. Sao cô không thêm để ý đến việc kết hôn hơn năm nay mà vẫn chưa có con là sự thật chứ?

“Thì ra em lo lắng việc này.” Trong nháy mắt Đàm Việt chậm rãi đi về phía bà xã, khẽ ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Những chuyện thế này phải thuận theo tự nhiên, Nhã Mạn, em không cần quá lo lắng.”

Anh thật sự rất muốn có con, cũng tự hỏi bản thân rất khỏe mạnh, bọn họ lại không có ngựa thai vì sao đến bây giờ vẫn không có tin tức gì. Những chuyện như vậy đôi khi quá nhanh ngược lại sẽ tạo áp lực cho bà xã, làm giảm tỷ lệ mang thai, cho nên sau khi kết hôn anh cũng rất mong muốn có con sớm nhưng anh chưa từng mong mỏi ở bà xã.

“Nhưng em đã hai mươi chín tuổi rồi. ....” Tôn Nhã Mạn lo lắng cơ thể cô có vấn đề, bụng cô vẫn không có tin tức gì.

“Hiện tại không phổ biến việc có con sớm, chớ suy nghĩ quá nhiều.” Năm trước Đàm Việt lo lắng từng nhờ bác sĩ giúp đỡ, nhưng thứ nhất bà xã chưa đến ba mươi tuổi vẫn còn trẻ, thứ hai chưa có thai mà đi khám bệnh phụ nữ sẽ rất đau khổ. Trước tiên quyết định thuận theo tự nhiên, nếu vẫn không mang thai, anh sẽ nhờ đến bác sĩ hỗ trợ.

“Em. .... Bị vô sinh phải không. ....” Gương mặt sầu não, cuối cùng Tôn Nhã Mạn cũng nói với ông xã tâm sự trong lòng.

“Không biết. .... Em suy nghĩ quá nhiều.” Than nhẹ một hơi, Đàm Việt ôm chặt bà xã vào lòng, là do anh không vui khi thấy cô buồn. “Em đừng nghĩ lung tung, nếu như em không vô sinh, lo lắng cũng vô ích!”

“Rõ ràng anh có thể. ....”

Báo cáo kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn có viết rõ ràng, Đàm Việt nghĩ là cô không nhìn qua sao? Đang muốn phản bác anh, nhưng tay anh dịu dàng vuốt ve lưng của cô, chậm rãi, nhẹ nhàng, xem cô như búp bê làm bằng sứ mong manh, ân cần an ủi.

Tâm trạng cô rất tệ đã khiến anh lo lắng!

Sau khi Tôn Nhã Mạn quyết tâm trở thành một người vợ tốt đã khiến ông xã phải lo lắng thoáng chốc cảm thấy rất xấu hổ. Thiệt là, cho tới bây giờ không phải vì cá tính buồn lo vô cớ, thế nào lại liên quan đến chuyện mang thai trở nên rất tiêu cực.

Suy nghĩ một chút, phản ứng của cô quá mức khoa trương. Cho dù bản thân có vấn đề với trình độ phát triển y học hôm nay, có việc gì không thể giải quyết được chứ?

“Được, em không suy nghĩ lung tung nữa.” Tôn Nhã Mạn ngẩng đầu nhìn ông xã, lạc quan tuyên bố. “Em sẽ đi hỏi xem vị bác sĩ nào tài giỏi, sau đó sẽ nhanh chân đến đăng ký!”

Càng về sau bầu không khí càng nhiệt tình hơn.

Ngày thường rất nghiêm túc nhưng hôm nay giám đốc phải hy sinh hình tượng để bước lên sân khấu. Ông chủ hào phóng trao từng phần thưởng cho từng nhân viên. Trong bầu không khí của buổi tiệc cuối năm đã tới đỉnh điểm khi công bố phần thưởng rút thăm cuối cùng.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà.”

Cảnh tượng vui vẻ ở buổi tiệc cuối năm, năm trước Đàm Việt cùng nhân viên rất vui vẻ nhưng năm nay để bà xã say rượu, gương mặt Đàm Việt nhìn có chút khó coi.

“Ừm, chúng ta về nhà, chúng ta cùng nhau về nhà, cùng nhau. ....” Tôn Nhã Mạn ngây ngốc cười, cô không biết có người đang khó chịu.

Ánh mắt bà xã mờ mịt cùng với bước chân lảo đảo, lần nữa chứng minh cô thật sự rất say.

“Rốt cuộc đã uống bao nhiêu, sao thành ra thế này!” Mặt lạnh đờ bà xã lên xe, Đàm Việt không phải vì bản thân không thể thay bà xã tiếp rượu nên tức giận hay mất hứng vì ánh mắt mê ly của bà xã. Anh tức giận vì hai gò má ửng hồng của cô bị người ngoài nhìn thấy.

“Năm ly rượu đỏ, không phải. .... Sáu ly mới phải, nhưng sau đó Li, Lisa có đến tìm em uống rượu, ..., cho nên uống tổng cộng. ....” Cảm ngón tay đếm đếm, đếm đến nửa ngày vẫn không đếm được bao nhiêu, nói chuyện cũng bắt đầu hơi nói ngọng.

Rất tốt, ngay cả thư ký của anh cũng có phần, lại dám rót rượu cho bà xã anh. Xem ra có người không muốn được tăng lương!

“Về sau mặc kệ ai mời đến mời rượu, tất cả phải dùng trà thay thế.” Thay bà xã thắt dây an toàn, Đàm Việt chậm rãi lái xe về nhà.

“Nhưng bọn họ rút được giải thưởng lớn, em không đành lòng nhìn bọn họ mất hứng.” Phòng nghiên cứu phát triển rút được 66 vạn, phòng nghiệp vụ rút được TV cỡ lớn. Lisa rút được. ....

“Ah, ông xã, Lisa rút được giải thưởng gì?” Cô nghĩ mãi không ra nên lớn giọng hỏi ông xã.

“Anh không biết.” Sợ làm nhân viên mất hứng, lại không sợ bọn họ mất hứng! Vốn định trở về sắp xếp các tiết mục cho cánh mày râu, nhưng anh lại không thoải mái khi thấy bà xã uống say.

“Anh không biết à, không sao, em có số điện thoại của Lisa, em gọi điện thoại hỏi cô ấy là được.” Cô mở túi xách ra, cô lục lọi tìm điện thoại bên trong hã hê khoe: “Nhân duyên bọn em rất tốt, lão Cao, Lisa, Linh Linh bọn họ đều nói muốn mời em ăn cơm, bọn họ nói đây là tiền hoa hồng.”

“Em đồng ý sao?” Đàm Việt cất giọng hỏi.

Tôn Nhã Mạn không trả lời mà ngồi cười khúc khích.

“Ông xã, em cũng rút được giải thưởng lớn đó.” Vẫn tìm không thấy điện thoại, mệt quá, nháy mắt mấy cái, Tôn Nhã Mạn tựa đầu vào thành ghế phía sau. Cô đã buông tha việc tìm điện thoại rồi.

Cô không phải nhân viên công ty, cô liền rút thăm được giải thưởng lớn. Trên trán nổi đầy gân xanh co rúm lại, Đàm Việt lái xe vào tạm dừng bên đường. Trước anh ôm chặt bà xã, thay cô điều chỉnh ghế lùi lại phía sau. Sau đó giúp cô khoác áo lên người, mới tiếp tục chạy xe về nhà.

“Em ngủ chút đi, phải một lát nữa mới về đến nhà.”

Bỏ qua việc vợ anh đang say rượu sẽ không nghe được mấy lời anh nói, Đàm Việt chuyên tâm lái xe. Anh nghĩ nên về nhà sớm một chút, giúp bà xã tắm rửa, thân thể sẽ thoải mái hơn.

“Ông xã, sao anh không hỏi em rút được giải thưởng gì?”

“Em ngoan ngoãn ngủ đi, trước đừng nói gì cả.” Vẫn nhớ rút được giải thưởng! Đàm Việt đưa tay sờ sờ lên mặt của Tôn Nhã Mạn, quay đầu bắt đầu đi nhìn bà xã say rượu.

“Em không muốn ngủ!” Cô nhìn cánh tay phải ông xã duỗi tới, Tôn Nhã Mạn lăm bắm nói: “Em nói với anh, đòi em rút được giải thưởng lớn nhất chính là anh, Đàm Việt. Vận khí em rất tốt, có thể gả cho anh, có thể làm vợ của anh. .... Anh là giải thưởng lớn nhất của em, so với trúng số độc đắc còn lớn hơn.”

Sau khi nghe xong lời bà xã nói, trái tim Đàm Việt cảm thấy rất ấm áp. Chỉ là, nếu không có thêm đoạn phía sau, tâm tình anh sẽ càng vui vẻ hơn.

“Anh là ông xã 100%, cho dù tối nay nhìn anh khiêu vũ rất tuyệt, cũng không thể gây tổn hại đến hình tượng của anh trong lòng em”

“Anh. ....” Không mở bình ra thì ai biết trong bình có gì! Nhớ đến tối nay mặc trang phục cải trang, nam nữ trong hình ảnh nhảy vồ ếch, sắc mặt Đàm Việt có chút nghiêm túc!

Trước đó trong vũ hội Đàm Việt định đưa bà xã lên nhảy điệu Tang-go, Đàm Việt chăm sóc bà xã, sợ cô ở trước mặt mọi người khiêu vũ sẽ xấu hổ, vì vậy anh nói với ban tổ chức vũ hội để anh lên sân khấu biểu diễn là được rồi. Nào ngờ ban tổ chức vũ hội nói anh chuyện vui thế này sao có thể bội ước, nếu như phu nhân không lên sân khấu được, anh phải biểu diễn một tiết mục do bọn họ chỉ định.

Đúng là một chỉ định tốt! Tự nhiên hăm dọa bắt anh mặc trang phục thế này biểu diễn, nếu không phải bận tâm đến việc bà xã rất dễ xấu hổ, anh cần gì phải hy sinh thế này. Nào ngờ cô lại say rượu, hiện tại còn nhắc nhở anh thời điểm xấu hổ đó, thật sự rất phũ phàng!

(còn tiếp)

(tiếp theo)

“Ah, ông xã, sao lại không thấy đâu?” Đàm Việt khó xử nghiêm mặt rút tay về thì bà xã lại la to như em bé.

Khi bà xã bắt được cánh tay của anh không nổi loạn nữa, làm anh cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Bà xã của anh say rượu có chút xấu tính, nhưng lại rất đáng yêu.

“Ông xã, em biết anh sẽ không bỏ lại em. ....” Nắm chặt bàn tay của ông xã, Tôn Nhã Mạn dán sát gò má vào mu bàn tay thỏa mãn thờ dài.

Thấy bà xã yên tĩnh trở lại, Đàm Việt nghĩ cô say rượu nổi loạn không giống như bình thường. Bỗng nhiên về đến nhà, anh thật vất vả và dụ dỗ cô vào phòng tắm tắm, kết quả cô vào phòng tắm chưa được ba phút, lại kêu là cô muốn ngủ.

“Mắt của em không mở được nữa. .... Em muốn lên giường. ....” Cô cầm lấy tay anh, cơ thể khẽ đung đưa.

“Ngaoan, tắm xong ngủ tiếp.” Sớm biết cô buồn ngủ thế này, cũng không giúp cô tắm rửa. Chỉ là quần áo đã cởi, thân thể cũng đã dính nước, tốt nhất vẫn nên tắm một chút rồi ngủ tiếp.

“Em không tắm, hiện tại em muốn ngủ.” Người uống say không có lý trí, muốn đông sang đông, muốn tây sang tây.

“Không được, tắm xong ngủ tiếp.” Đàm Việt vẫn kiên trì.

“Anh thật hung dữ. .... Anh nhất định không phải ông xã của em, ông xã của em không đối xử với em hung dữ thế này.”

Đàm Việt cảm giác mệt mỏi, thà cô say ngất đi chứ say nửa tỉnh nửa mê vẫn cố so sánh sự chăm sóc của anh.

“Nếu như em dám để người không phải ông xã của em tắm rửa cho em, em cứ chờ xem!”

Giăng co thật lâu, cuối cùng Đàm Việt cũng giúp cô tắm xong! Dùng khăn tắm mềm mại bọc người cô lại, ôm cô trở về phòng ngủ của bọn họ. Anh có cảm giác như bản thân đang đánh trận.

“Ồ..... Ô, ô.....” Kết quả lúc anh đang giúp cô mặc đồ ngủ, tự nhiên cô lại khóc.

Đàm Việt cau mày lại, chưa bao giờ thấy bà xã lớn tiếng khóc như thế này. Cho dù cô vì say rượu mà khóc, vẫn có chút cảm giác đau lòng đánh úp vào trong suy nghĩ của anh.

“Thế nào? Rất khó chịu sao?”

“Đau..... Ô.....” Ảnh hưởng của cồn làm cho cảm giác của cô hơi phóng đại nên không hề che giấu việc gì. Tôn Nhã Mạn đưa tay ôm bụng, gương mặt đầm đìa đáng yêu. “Em không thích Viện trưởng Vương, anh gạt người, rõ ràng rất đau, ông ta còn nói sẽ không.....”

Nghe bà xã nói vậy, lông mày Đàm Việt càng nhíu chặt hơn. Viện trưởng Vương là người đứng đầu trong giới y học về trị vô sinh. Thời gian bà xã đến chỗ Viện trưởng Vương làm các bước kiểm tra anh đều đi cùng.

Khi nhìn các bước kiểm tra tử cung của cô, anh nhìn sắc mặt cô tái nhợt thì không đành lòng. Không ngờ bà xã nói bản thân không sao nhưng thật ra lại khó chịu đến vậy!

“Chỗ Viện trưởng Vương, không cần đến nữa.” Đưa tay ôm cô vào lòng, anh dịu dàng nói.

“Không thể! Em muốn đi, em muốn có con, nhất định phải đi.....” Còn chưa tìm được nguyên nhân, sao lại không đi chứ!

“Nhưng, thật khó chịu..... Ô....”

Từ bé là một đứa trẻ khỏe mạnh, Tôn Nhã Mạn ít khi gặp bác sĩ. Cho nên gần đây cô mới phát hiện bản thân đối với việc làm các kiểm tra rất lạnh lùng, độ nhẫn nại rất kém.

Nghĩ đến bản thân còn khổ hơn người bình thường, cô càng đau lòng khóc to lên.

“Khó chịu thì không nên đi. Nếu như không có con, cũng không vấn đề gì.” Nói ra những lời này, Đàm Việt không phải không có hối tiếc.

Cho đến nay, anh đều cho rằng có con mới là một gia đình hoàn chỉnh. Vì hôm nay không muốn bà xã phải chịu khổ, anh lại dễ dàng thay đổi kế hoạch đã định trước kia.

“Ai nói..... Ô..... Không có việc gì.....” Vừa khóc vừa nói chuyện không nghe rõ Tôn Nhã Mạn muốn nói gì.

“Anh nói này, Nhã Mạn, không có con cũng không sao. Em không cần phải đi làm khổ bản thân nữa.” Giơ tay lau nước mắt của bà xã, anh nghiêm túc nói.

“Không được.” Tôn Nhã Mạn vẫn lác đác, cô nháy mắt mấy cái, nhìn Đàm Việt nói: “Anh thích trẻ con, anh đã nói được làm ba mẹ là một quá trình tốt đẹp, cho nên em muốn sinh..... Em muốn sinh một đứa con trắng trẻo mập mạp.” Sinh trai gái đều được, cô biết, không quan tâm giới tính, anh nhất định sẽ rất yêu thương đứa con của bọn họ.

Đàm Việt thở dài, thì ra cô vẫn nhớ những lời anh đã nói!

“Nhã Mạn, em không cần miễn cưỡng. Những việc kiểm tra kia.....”

“Em không có miễn cưỡng.” Tôn Nhã Mạn cắt đứt lời nói của anh, vẻ mặt ngu ngốc nói ra. Nếu như tỉnh táo thì cô không dám mở miệng: “Em yêu anh..... Rất yêu rất yêu anh, những thứ kiểm tra khủng khiếp kia mặc dù làm cho em rất khổ sở nhưng em vẫn cam tâm tình nguyện.”

Cô yêu anh! Mọi chuyện hơi bất ngờ với Đàm Việt, chuyện xảy ra khi nào?

“Đàm Việt, em yêu anh..... Thật sự rất yêu.....” Vừa mở miệng đã nói không dừng, dù sao người uống say cũng không biết xấu hổ. Huống chi cá tính của cô vốn không phải ưu nhã dịu dàng ít nói. Nhờ có cồn mà lớn mật, đôi tay thon dài ôm cổ của anh, đôi mắt đẹp bao phủ đầy sương mù làm lay động lòng người. “Em yêu anh, nếu như không có anh, cuộc sống của em không một chút ý nghĩa nào.”

Lời tỏ tình ngọt ngào như vậy được phát ra từ giọng nói nhẹ nhàng của cô. Đàm Việt nhìn cô, tim đập loạn xạ.

“Lúc nào thì.....”

Thế đây là lời nói thật lòng, hay do say rượu rồi nói loạn?

Đàm Việt nhìn chằm chằm bà xã, tâm trạng thấy phức tạp vì quá mâu thuẫn. Vì nếu như trước đây, anh sẽ không đáp lại phần tình cảm này đối với cô thật không công bằng. Nếu sau này cô vì say rượu mà nói ra, không phải lời thật lòng, anh lại cảm thấy có chút mất mát.

“Nhã Mạn, em yêu anh từ khi nào?” Anh thấp giọng khàn khàn hỏi cô.

“Đã từ rất lâu, em đã yêu anh. ....” Cô hé miệng cười, trông rất ngọt ngào.

“Ngốc quá, anh có gì tốt chứ, rốt cuộc em yêu anh từ lúc nào?”

Lúc bắt đầu, anh đã tỏ rõ sở dĩ anh kết hôn là vì muốn xây dựng một gia đình. Mất đi Triệu Nhược Ly anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ cùng với người phụ nữ khác bắt đầu thêm đoạn tình cảm nào. Bởi vì từ lúc mười tám tuổi anh đã dành tất cả tình yêu cho người con gái đó, không còn lưu lại một chút gì.

“Toàn bộ.” Người uống say không phát hiện ra tâm tình của anh đang rất phức tạp, nháy mắt mấy cái, cái tay thon dài vuốt ve mắt của anh, mũi của anh, cái miệng của anh. Cô không hề giấu diếm tình cảm của mình, trả lời câu hỏi của anh. “Toàn bộ đều yêu anh!”

Sau đó là một nụ hôn ngọt ngào, trên mặt cô đầy vẻ ngây ngốc khiến người khác đau lòng.

“Còn có ở đây!”

Bàn tay trắng nõn trượt xuống lồng ngực cường tráng của anh khẽ xoa xoa.

“Anh cũng thật lòng yêu em!”

Kỳ thật anh cũng không phải không thích cá tính trước đây của cô.

Hur hóng, phóng túng không kiềm chế được khí chất nghệ thuật trong người, luôn luôn hấp dẫn mọi ánh mắt của cô. Mà Đàm Việt lại mầu đàn ông thành thực trưởng thành, không phải mầu đàn ông phong lưu phóng khoáng mà cô hay tiếp xúc. Nhưng năm đó anh công cô xuống núi, dọc đường đi thể hiện phong độ thần si nên đã bắt được trái tim của cô.

Cô cao 172cm, dáng người dù không mập, như con chim nhỏ nép vào người nhưng lại giữ vững ranh giới. Lúc anh gặp cô đang bị thương nên đã tốt bụng công cô, hơn nữa đi một đoạn đường dài xuống núi nhưng lại không thấy mệt. Đối mặt với người đàn ông nam tính như vậy, làm sao cô lại không động tình cho được?

“Ông xã, em rất rất yêu anh. ....” Nhờ có cồn lờ yêu đã giữ trong lòng bấy lâu nay đã có dịp nói ra thì khó có thể dừng lại. Cô vẫn nói vẫn nói, giống như đang muốn bày tỏ toàn bộ tình cảm đã chôn giấu nhiều năm.

“Làm sao bây giờ. .... Vì sao lại yêu anh như vậy. ....” Vì say rượu nên ngôn ngữ biểu đạt tình yêu của cô như đứa trẻ, bắt đầu nhiệt tình hôn lên môi người đàn ông mà cô thâm yêu.

Vì yêu con người của anh, đối với thân thể của anh, cô vẫn giữ một lòng mến mộ. Trời sinh tính cách cô thẳng thắn, hôm nay uống say rượu, cô khó sự ái mộ đối với anh. Từ đường cong tuyệt mỹ trên bả vai, cơ ngực đầy rộng, cô hôn một đường thẳng xuống. Hôn cho đến khi gặp khăn tắm đang vắt ở thất lưng thì dừng lại.

“Ôi, sao lại che.”

Toàn tâm toàn ý muốn hôn chồng của người phụ nữ say rượu, đưa tay tháo chướng ngại vật cản trở cô. Ban đầu cô định hôn phần hông bằng phẳng của anh, nhưng khi nhìn thấy cự vật phái nam của anh nổi giận thì lại thay đổi ý định.

“Có phản ứng nha!”

Cô hôn rất chuyên chú, phản ứng của anh rất nhiệt tình, cảm thấy thụ sủng nhược kinh khi cô cười, cô không chần chờ há mồm ngậm lấy của anh.

“Nhã Mạn!” Những lúc như thế này, tâm tình vốn đang phức tạp mâu thuẫn đã sớm bay đi. Tiếng Đàm Việt khàn khàn gọi tên bà xã.

“Uhm?” Nên làm như thế nào? Cô không có kinh nghiệm nên nghĩ muốn bỏ ra, nhưng vật trong miệng cô càng lúc càng lớn hơn, giống như muốn kích lệ cô tiếp tục.

Cô được kích lệ, trực giác đưa cái lưỡi ra nhẹ nhàng liếm phần nóng bỏng của anh.

Hơi thở cô ảm áp làm anh bị kích thích, đôi tay nhẹ nhàng cầm cự vật phái nam đưa vào trong miệng. Cô vụng về liếm láp không hề có chút kỹ xảo nào, hàm răng vô tình đã làm đau dục vọng của anh. Nhưng anh không thêm để ý chút nào, ngược lại, sự hồn nhiên và nhiệt tình của cô đã đốt cháy lên ham muốn của anh.

“Không được!” Khi phái nam nóng bỏng của anh được cái miệng ướt át của cô đưa tới đỉnh thì anh đã có thể bình tĩnh trở lại. “Nhã Mạn, trước tiên chúng ta nói chuyện một chút.”

“Tại sao không được?”

Do có cồn nên đầu óc cô hỗn loạn, chỉ nghe được câu từ chối của anh. Suy nghĩ hỗn loạn làm phán đoán không được chính xác, cứ nghĩ anh từ chối ở cùng một chỗ với cô.

“Tại sao không được yêu anh? Em yêu anh! Anh không yêu em cũng không sao, em yêu anh là được rồi, có được không?” Cô khẽ lẩm bẩm nói, trong lời nói có lòng si mê, anh nghe được khẽ thở dài thật sâu.

“Nhã Mạn!” Anh nên đối xử với em như thế nào đây?

Dịu dàng ôm cô lên giường, nhẹ giọng dụ dỗ cô ngủ. Sau khi cô ngủ, cả đêm Đàm Việt không hề chớp mắt cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trưa hôm sau, Tôn Nhã Mạn ôm cái đầu đau nhức tỉnh lại, bước từ từ vào phòng tắm tắm.

“Ahh.....” Thật khó chịu, giống như có hàng trăm tay trống đang ở trong đầu cô ngứa ngứa gõ gõ.

Sau khi tắm qua với nước ấm cô đã bớt nhức đầu, Tôn Nhã Mạn đói bụng định xuống lầu tìm canh nóng làm ấm dạ dày. Không ngờ vừa vào bếp lại thấy ông xã đáng ra nên ở công ty lại đang vội vội vàng vàng trong bếp.

“Ồ, sao anh không đi làm?”

Đàm Việt đứng trước kệ bếp quay đầu lại nhìn bà xã đáp một tiếng, sau đó muốn cô ngồi xuống.

“Đói bụng sao?” Anh hỏi cô. Anh vốn định làm xong sẽ lên lầu gọi cô dậy, nhưng người đã tỉnh thì nên đẩy nhanh tốc độ.

“Những thứ này đều là anh làm sao?” Tôn Nhã Mạn nhìn trên bàn nào là cá hấp chanh cùng với rau cải trộn, mặt không thể tin được.

“Ừm.” Đàm Việt tắt bếp, bung canh xương khô qua vừa nấu xong đặt lên bàn.

“Trông thật ngon mắt nha.....” Kết hôn lâu như vậy, Tôn Nhã Mạn cũng không biết Đàm Việt biết nấu ăn. Cô vừa mới nhìn thấy mấy món ăn này còn tưởng anh gọi điện đặt com bên ngoài.

“Sao anh biết làm những món này?” Cô tò mò nhìn Đàm Việt hỏi. Cô hỏi như vậy không phải kỳ thị giới tính, nhưng ở Đài Loan đàn ông biết nấu ăn chiếm tỷ lệ rất thấp.

“Từ nhỏ ba mẹ có dạy anh.” Có ba mẹ cùng là giáo viên nên giáo dục anh cũng rất khác biệt. Anh chịu sự giáo dục rất khác với các bạn cùng trang lứa. Tuy nhiên anh cũng nấu vừa đủ, không giống như cô nấu rất nhiều. Làm được các món ăn vừa đẹp mắt vừa ngon là được.

“Bắt đầu thôi, ngủ thẳng đến giờ này, khẳng định em rất đói bụng.” Bới chén com đưa đến trước mắt bà xã, Đàm Việt giục cô mau cầm đũa lên.

“Được.” Ông xã vì cô mà xuống bếp, Tôn Nhã Mạn cười đến vui vẻ. Chỉ là con đau đầu vẫn còn đang hành hạ cô.

“Ừm, ăn rất ngon.....” Cô vừa ăn vừa khen nhưng lại cau mày. Nếu người nào không biết chuyện nhìn nét mặt của cô thì tưởng ăn bữa com này rất khó nuốt.

“Nhức đầu sao?” Đàm Việt mở miệng hỏi cô.

Tôn Nhã Mạn nhẹ gật đầu, đôi mi thanh tú khẽ cụp xuống.

“Chờ ăn com xong, uống viên thuốc giảm đau, đầu sẽ thoải mái hơn.” Nhìn mặt bà xã tái nhợt, Đàm Việt nghiêm túc nói.

“Nhã Mạn, sau này em không nên uống nhiều rượu như thế, không tốt cho cơ thể đâu.”

“Ừm.....” Cho nên Đàm Việt vì chăm sóc cô say rượu nên mới không đi làm! Nghe xong lời anh nói, Tôn Nhã Mạn vốn đang vui vì anh quan tâm đến cô nhưng lại nghĩ đến sau khi uống rượu thì cô không khống chế được bản thân. Sắc mặt dần chuyển sang lo lắng.

“Tối hôm qua..... Em có làm chuyện gì mất mặt không?”

Đàm Việt kinh ngạc, cô không nhớ rõ mọi chuyện sau khi say rượu sao?

“Em không nhớ gì sao?” Anh nhìn cô hỏi.

“Không có.” Tại sao về mặt anh nhìn có chút kỳ lạ? Chẳng lẽ tối hôm qua cô cưỡng ép anh? Có kinh nghiệm từ trước, Tôn Nhã Mạn nghĩ cô đối với Đàm Việt quá mức mạnh liệt sao?

“Thật sự em không có làm chuyện gì xấu sao?” Cô cố gắng nghĩ lại, nhưng lại cảm thấy trống rỗng. “Hắn là em không có đối với anh. ....” Cơ thể của cô cũng không có dấu vết gì, cho nên, tối hôm qua hẳn là cô không làm gì quá mức mãnh liệt với anh.

“Chuyện tối qua em còn nhớ những gì?” Đàm Việt ngắm nhìn bà xã, đôi mắt có chút mong đợi.

“Em. ....” Nhớ nhất là lúc anh mặc trang phục hóa trang màu đỏ sẫm. “Nhớ anh rất lợi hại, khiêu vũ rất có dáng, rất nổi bật nha.”

“Em chỉ nhớ rõ anh khiêu vũ sao?” Đầu tiên Đàm Việt kinh ngạc, tiếp theo là cắn răng hỏi. Người phụ nữ này, việc nên nhớ thì lại không nhớ, việc nên quên thì không quên.

“Còn nhớ rõ nhóm người Lisa rất vui mừng, bọn họ đều rút được giải thưởng lớn, còn muốn mời em ăn cơm.” Tôn Nhã Mạn cười ngọt ngào.

Tối hôm qua Đàm Việt bị hai lão đại cổ đông quan trọng trong công ty kéo đến một bên nói chuyện. Lisa, Linh Linh đang cao hứng vì rút trúng giải thưởng lớn ở tiệc cuối năm của nhân viên nên chạy đến mời rượu cô. Là thời điểm bọn họ nói muốn mời khách. Ách, chẳng qua sau đó trí nhớ có chút mơ hồ. Cô nhớ được sắc mặt Đàm Việt không được tốt lắm, còn lái xe rất nhanh.

“Tối hôm qua anh cũng uống say?” Tôn Nhã Mạn lo âu nhìn ông xã. “Anh có biết tối hôm qua anh lái xe rất nhanh không?”

“Em cảm thấy xe chạy rất nhanh sao, bởi vì người say là em.” Trên trán anh nổi đầy gân xanh. Tại sao chuyện quan trọng cô lại không nhớ, những lời nói rồi tung kia cô lại không có chút ấn tượng nào.

“Tối hôm qua nửa giọt rượu anh cũng không có uống. .... Nếu như anh say rượu, anh sẽ không lái xe.” Lấy tánh mạng ra đùa, Đàm Việt tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Vậy em đã làm chuyện gì mất mặt? Anh nói cho em biết đi!” Tối hôm qua hình như không khí rất high, cô không đành lòng bỏ qua ý tốt của Lisa nên mới uống rượu. Cũng không phải cô cố ý uống say, khẩu khí nói chuyện của cô có cần phải hung dữ như vậy sao? Sau khi kết hôn Tôn Nhã Mạn chưa nhìn thấy sắc mặt của ông xã như thế này, rất uất ức.

“Em không có làm chuyện gì mất mặt cả.”

Tôn Nhã Mạn nghe vậy liền yên tâm, nào có thể ngờ được, Đàm Việt lại nói. “Em chỉ nói hết mọi tâm sự trong lòng cho anh biết mà thôi!”

“Em nói hết tâm sự trong lòng cho anh nghe sao?” Về mặt Tôn Nhã Mạn liền thay đổi. Bởi vì say rượu mà nét có chút tiêu tụy hơi tái nhợt. “Em. .... Việc đó. .... Thật ra em cũng không có sợ gì, chỉ cần em có thêm chút dũng khí.”

“Dùng khí?” Đàm Việt nghe không hiểu bà xã đang nói đến việc gì.

“Ờ thì, vì thứ ba tuần sau không rảnh, Viện trưởng Vương lại muốn ra nước ngoài. Em cùng Viện trưởng Vương đã dời lịch hẹn đến năm sau. Nếu như không phải do anh đặc biệt kiên quyết lần nào cũng đi với em, các bước kiểm tra xét nghiệm em có thể tự mình ứng phó được. Vì lịch hẹn đã lùi lại chậm một chút, em có thêm chút thời gian để có thêm dũng khí. .... Thật sự em không để ý đến những việc kia, thật đó.”

Nói xong lời cuối cùng, tiếng Tôn Nhã Mạn thấp đến nỗi không nghe được cô nói gì. Nhiệt tình yêu thích leo núi, còn ra phở cưỡi Motorcycles với tốc độ kinh người, vậy mà không dám đối mặt với các bước kiểm tra xét nghiệm của khoa phụ sản. Chuyện này mà để cho đàn chị biết được, nhất định sẽ cười cô nửa ngày.

“.....” Cô sợ nhất mấy thứ kiểm tra lạnh lẽo kia, Đàm Việt đau lòng đến nỗi không nói nên lời.

Vì ngưng ngừng mà bà xã vui đầu miết mãi ăn cơm, ánh mắt Đàm Việt càng thêm phức tạp.

Tối hôm qua cô thổ lộ, trải qua một đêm dài, anh vẫn không biết đáp lại thế nào.

Vì có yêu thật sâu đậm, nên mới đau đớn mất đi. Lúc bắt đầu anh muốn dùng lý trí để đối với cuộc hôn nhân này, anh cho là cô cũng giống như vậy. Nếu như nói về tình cảm, cô là một cô gái rất xinh đẹp, cần gì phải đi xem mắt để tìm đối tượng kết hôn? Thích, phải có một chút gì đó. Vì sẽ không ai kết hôn với người đàn ông đáng ghét, nhưng nếu muốn nói đến tình cảm, trước đây bọn họ đã lùi tới hơn nửa năm. Đến bây giờ cũng không có yêu sâu sắc đến như vậy.

Em yêu anh, nếu như không có anh, cuộc sống của em trên đời này sẽ không còn chút ý nghĩa gì. ....

Rốt cuộc, cô yêu anh từ lúc nào?

Làm thế nào? Vì sao lại yêu anh đến thế?

Anh cũng rất muốn biết, vì sao cô lại yêu anh. Anh cho là cô, chưa bao giờ có tình cảm, mà do về phương diện vật chất của cải được tăng lên không phải sao?

Em yêu anh. .... Anh không yêu em cũng không sao, em yêu anh là tốt rồi, được không. ....

Cả đêm anh chưa hề chớp mắt, trong đầu toàn quanh quẩn những câu tỏ tình ngây ngô của cô.

Mười tám tuổi bắt đầu biết yêu, hai mươi tám tuổi kết hôn, hai mươi chín tuổi ly hôn, mười một năm tình cảm, anh đã quen thuộc cảm giác yêu một người. Chính vì quá quen thuộc nên anh hiểu được anh tuyệt không thể vì yêu mà bước vào ngưỡng cửa hôn nhân lần nữa. ....

Sau khi Nhượng Ly rời khỏi anh, anh vô cùng đau khổ, đau khổ đến mức anh không có thêm bất kỳ tình cảm nào với người phụ nữ khác. .... Cho nên đối với Nhã Mạn quan tâm chăm sóc chỉ là trách nhiệm của một người chồng, hai người ở cùng một chỗ vào những lúc kích thích kia cũng giống như là một loại bản năng.

Anh vẫn cho rằng hai người bọn họ rất ăn ý với nhau, hai người tận sức duy trì thành quả của cuộc hôn nhân này, cho nên anh hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý khi cô vợ nhỏ tỏ tình. Chủ trương muốn có được cuộc hôn nhân tốt đẹp là từ anh, anh cảm thấy bà xã nên giữ tâm trạng vui vẻ hơn. Nhưng sau khi trải qua một đêm suy nghĩ, thật vô cùng tệ hại, mọi bình tĩnh của anh đã biến mất cùng với lý trí thường ngày. Trong đầu anh đầy những mâu thuẫn, lộ vẻ ngây ngô khi bà xã nói rõ.

“Nhã Mạn, em không cần đến chỗ của Viện trưởng Vương nữa.” Anh mở miệng nói với bà xã. Nếu cô không nhớ rõ những chuyện tối qua, trước tiên anh sẽ không để cô suy nghĩ lung tung. Anh cũng không có ý định nói với bà xã về việc cô đã tỏ tình với anh, nhưng kế hoạch sinh con, trước tiên bọn họ sẽ nói rõ ràng.

“Tại sao?” Tôn Nhã Mạn ngẩng đầu lên, đầy nghi ngờ.

“Mấy thứ kiểm tra kia không nhân đạo tí nào.” Chẳng qua là cô sợ, anh không đành lòng để cô đi chịu khổ.

“Dù sao, trên thế giới những gia đình không có con cũng rất nhiều.”

“Nhưng, em muốn sinh con với anh.” Buồng chén đĩa xuống, đôi mắt to tròn trong veo nhìn thẳng anh.

“Anh không muốn sao?”

Cô muốn sinh con với anh, cô muốn biết thiên chức được làm mẹ là như thế nào.

Theo bản năng phản ứng kia phản lại rất thật lòng, người phụ nữ gốc, cô không biết bản thân nói như vậy là vô tình biểu đạt cô là vì anh mới tình nguyện đi kiểm tra xét nghiệm kia sao?

Ngốc quá, rõ ràng là rất sợ làm kiểm tra xét nghiệm kia, sợ đến phát khóc, vậy mà còn muốn cùng anh sinh con! Buồn bực ngày một tăng lên, anh tức giận vì cô xem thường nỗi sợ hãi của bản thân, giận cô vì người đàn ông không yêu cô mà không ngần ngại làm tổn hại đến bản thân.

“Ý nguyện của anh không quan trọng.” Trong lòng tôi tệ trả lời bà xã. Vì anh không yêu cô nhưng anh lại là thủ phạm gây ra mọi việc.

“Sao lại không quan trọng?” Nếu như không phải vì anh, cô sẽ không dừng cảm đối mặt với các bước kiểm tra xét nghiệm kinh khủng kia. “Em như vậy. ....”

Nói được một nửa, Tôn Nhã Mạn cắn môi, thiệt là, cô thì sao chứ, thiếu chút nữa nói ra chữ yêu rồi. Say rượu quả nhiên rất đáng sợ, ngủ thẳng đến trưa, phản ứng của cô còn rất chậm chạp.

“Sao lại không nói hết?” Đôi mắt Đàm Việt nóng bỏng nhìn chằm chằm bà xã.

“Em. .... Em dừng cảm như vậy, với những người không mang thai được cũng như nhau, có thể được vào kiểm tra xét nghiệm kia. ....” Trốn tránh ánh mắt ông xã chăm chú nhìn cô, Tôn Nhã Mạn thuận miệng bịa chuyện nhưng nói chưa xong. ....

“Người nào sợ làm kiểm tra xét nghiệm kia, làm sao cùng một dạng với người khác được!” Đàm Việt nổi đóa, người ta nhìn đau được là chuyện của người ta, làm sao cô lại lấy bản thân so với người khác chứ?

“Em không sợ.” Tôn Nhã Mạn vẫn mạnh miệng, không chịu thừa nhận mình nhát gan.

“Hơn nữa nếu em sợ thì sao, chịu đau một chút thôi, làm sao anh lại ngạc nhiên thế?”

“Anh không có ngạc nhiên, anh chỉ đau lòng cho em.” Vừa nói xong Đàm Việt liền sùng sốt.

Anh yêu cô, thương hại cô, tối hôm qua cô còn tỏ tình trước mặt anh. Anh nhìn cô vì làm kiểm tra xét nghiệm kia mà khóc thút thít, liền quyết định bọn họ không có con cũng không sao.

Trước khi kết hôn anh muốn sinh ba đứa con, một chút suy nghĩ cũng không có, liền bỏ qua kế hoạch đã định từ trước! Tại sao khi nhìn bà xã đau khổ, tại sao không muốn chịu một chút đau khổ nào? Chẳng lẽ anh đối với bà xã không chỉ quan tâm chăm sóc lẫn trách nhiệm của một người chồng, anh đối với bà xã không kìm nén được sự nhiệt tình cùng với bản năng nguyên thủy của một người đàn ông?

Nhìn vẻ mặt ngây thơ thụ sủng nhược kinh của bà xã, trái tim của anh liền si mê, Đàm Việt đột nhiên nghĩ đến sau khi kết hôn anh càng ngày càng ít nhớ

đến người phụ nữ anh đã yêu mười một năm trời. Nguyên nhân là cuộc sống của anh, tâm trí của anh, sự chú ý của anh, đều bị người phụ nữ ngồi trước mặt này chiếm giữ.

Cô thân thiện lộ bản chất lúc thì như trẻ con, nhưng khi chia sẻ chuyện trong gia đình thì rất buồn bã. Cô chuyên tâm về tranh lúc vui vẻ, cô nhu mì làm nũng cũng rất đáng yêu, cô điên cuồng si mê leo núi, cô cùng anh ra ngoài hoạt động rất thích thú, còn có khi cô say như chết kêu la om sòm..... Thật ra Nhã Mạn không giống với những gì cô đã thể hiện dịu dàng ưu nhã, cô có chút tùy hứng, một chút xiu mờ hồ, nhưng bất tri bất giác, anh lại bị cô từ từ hấp dẫn.

Từ từ hấp dẫn đã tích tụ thành một tòa tháp, sau đó tòa tháp được nâng lên cao, rất tự nhiên lại tạo cho anh nhiều cảm xúc!

Vì xem mắt kết hôn, cho nên trước tiên anh nghĩ đến cả hai cùng hợp tác để tạo dựng nên một cuộc hôn nhân mỹ mãn, không ngờ chung sống cùng nhau dưới một mái nhà.....

Đã khiến anh động lòng với cô!

Gần đây anh thật sự rất kỳ lạ!

Kể từ sau lần nói ra những lời làm người ta đỏ mặt kia liền dùng ánh mắt nghiên cứu hay quan sát cô. Giống như bây giờ, cô rất yên tĩnh khâu cái nút áo, không vẽ tranh thì cũng không làm việc gì quan trọng, làm việc gì cũng luôn tập trung nhưng lại làm anh thất thần bỏ qua chồng vẫn kiên trước mặt mà nhìn chăm chăm cô.

“Trên mặt em có dính gì sao?”

Tôn Nhã Mạn cảm giác được bị nhìn chăm chăm thì dừng công việc trong tay lại, ngẩng đầu ngượng ngùng nhìn ông xã ở đối diện.

Đúng vậy, ở phía đối diện, Đàm Việt quang minh chính đại nhìn cô, không vì cô ngẩng đầu lên mà tránh ánh mắt của cô.

“Không có.” Sau khi Đàm Việt trả lời xong câu hỏi của cô, dùng giọng điệu tò mò hỏi cô: “Khâu cái nút kia làm em vui lắm hả?”

“Gi?” Không ngờ tới cô bị hỏi cái việc này, Tôn Nhã Mạn hơi sửng sốt, mới lên tiếng: “Em thích làm chuyện nhà.” Sau khi trả lời cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, cô cúi xuống chuyên tâm khâu cái nút áo, bày ra điệu bộ không muốn để anh hỏi gì thêm.

Thật nguy hiểm, có phải cô vừa mới lộ ra về mặt ngây ngốc hay không, nếu không tại sao Đàm Việt lại hỏi cô như vậy chứ? Nói thật, cô cũng không thích làm việc nhà cho lắm, thích làm việc nhà phải giống như nhân viên vệ sinh được công ty đưa đến để dọn dẹp vậy, sau khi lau cửa sổ sạch sẽ lảng bóng sẽ lộ ra về mặt vô cùng thỏa mãn.

Cô không có loại kiên nhẫn đó, cô thích làm việc nhà là vì Đàm Việt..... Nấu đồ ăn cho anh ăn, giúp anh giặt quần áo, đi dạo và thỉnh thoảng giúp anh khâu cái nút áo.

Đều là công việc rất đơn giản nhưng mỗi lần được làm cùng với anh khiến cô cảm thấy rất thoải mái, mỗi lần đều mang lại cho cô cảm giác rất hạnh phúc.

Cô đẹp nhất ở đôi mắt và khoe miệng, mỗi lần cô cười lên nhìn gương mặt cô rất dịu dàng, càng ngày Đàm Việt càng nhận ra anh khó lòng dời ánh mắt khỏi người cô.

Thỏa mãn, hạnh phúc, thêm một chút hương vị ảo mộng, nhìn chăm chăm vào đôi môi ngọt ngào của bà xã. Đàm Việt càng phát hiện ra cô vợ nhỏ rất thích giúp anh làm những việc vụn vặt thế này.

“Xong rồi.”

Hài lòng nhìn chiếc áo sơ mi trong tay, nhẹ nhàng cất kim chỉ vào hộp, Tôn Nhã Mạn định đi ủi cái áo sơ mi vừa khâu nút xong. Không ngờ vừa đứng lên, lại nhìn thấy ông xã đang ngồi nhìn cô!

“Anh.....” Không hiểu vì sao anh lại nhìn cô như vậy, trái tim của cô bỗng nhiên đập nhanh hơn.

“Anh nhìn em làm gì? Có gì đẹp mà nhìn chứ?”

Rõ ràng công việc xếp chồng chồng trước mặt, anh không thèm nhìn tới đồng tài liệu kia mà lại nhìn chăm chăm cô, ông chủ lớn cũng có lúc rảnh rỗi như vậy sao?

“Toàn bộ nhìn rất đẹp.”

Hơi bất ngờ khi anh trả lời câu hỏi, cô đang bước ra tới cửa thư phòng thì dừng lại.

“Em..... Em đẹp sao?” Tôn Nhã Mạn trừng mắt nhìn, hai má nóng lên.

“Ừm.” Một lời khen nhỏ, cô liền lúng túng không biết nên nói gì. Đàm Việt không nhịn được cười lên. Thân hình cao lớn đứng lên, anh bước về phía bà xã.

“Nơi này, nơi này, còn có nơi này đều nhìn rất đẹp.” Ngón tay thon dài chạm lên khóe mắt của cô, lướt qua má của cô, cuối cùng dừng lại ở đôi môi kiều diễm của cô.

Anh lại muốn cô sao?

Ảnh mắt nhìn rất mập mờ lại mở miệng khen cô hơn nữa, thời gian gần đây tình lực của ông xã đặc biệt mạnh mẽ mặc kệ ở bất cứ đâu nếu muốn cô liền muốn. Tôn Nhã Mạn rất tự nhiên dùng lời ngon tiếng ngọt để cầu xin ông xã.

“Ông xã..... Em có thể đến chỗ của Viện trưởng Vương không?”

Nghe nói lúc người đàn ông bị kích thích là thời điểm thích hợp để thương lượng, Tôn Nhã Mạn âm thầm ôm hy vọng, đang nghĩ thử vào giờ phút như thế này, có thể lấy được đáp án khiến người ta vui vẻ hay không.

“Không thể.”

Hy vọng tan biến, Đàm Việt vẫn duy trì ý định như ban đầu, không để cô đến bệnh viện kiểm tra vô sinh nữa.

“Tại sao không thể?” Tôn Nhã Mạn khóc thầm, tâm trạng đang rất tốt bỗng nhiên tan biến.

“Anh đã nói lý do, anh không thể để em đi chịu khổ không đáng có được.” Đàm Việt nhủ mảy, anh cho là hai người cùng hiểu ra vấn đề, nhưng một lần nữa nghe bà xã nhắc đến làm anh cảm thấy không vui.

“Em không cảm thấy đang chịu khổ!”

Anh cảm thấy không vui thì hay lắm sao? Hừ, cô bắt đầu đã nóng lên rồi đấy! Nhìn vẻ mặt ông xã thì khó có thể thương lượng, Tôn Nhã Mạn không thêm giữ hình tượng đoan trang ưu nhã hằng ngày, tức giận thể hiện ý kiến của bản thân.

“Hơn nữa, tại sao anh nói không thể là không thể chứ? Thân thể là của em, em muốn đi thì đi, hỏi anh là đang tôn trọng anh, hỏi anh là để anh làm chỗ dựa cho em. Sao anh có thể cố chấp không thêm để ý đến nguyện vọng của em? Vì một chút xíu khó khăn liền buông tha cơ hội được làm ba mẹ sao?”

Đây không phải là một chút xíu khó khăn.

Nếu như cô biết bản thân vì mấy cái kiểm tra xét nghiệm kia, đã từng khổ sở ôm mặt khóc như thế nào cũng sẽ không nói ra những lời này. Cúi đầu nhìn con tức giận của bà xã, anh một phần vì chộc cho cô đau khổ, một phần lại cảm thấy bộ dạng cô tức giận rất đáng yêu.

“Nhã Mạn, nếu hôm nay em gả cho một người không thích có con, trước hôn nhân liền lập kế hoạch không sinh con cho người đàn ông đó. Em còn có thể kiên trì như vậy sao?” Đàm Việt dịu dàng hỏi bà xã.

“Em không có.....”

Đương nhiên cô sẽ không ngu ngốc như vậy, vì cô yêu anh mới cố gắng như vậy!

“Phải, em đương nhiên sẽ kiên trì làm các cuộc kiểm tra xét nghiệm.....” Lời nói dối của cô bị ông xã hung hăng dùng môi chặn lại. Vì không dám ở trước mặt anh nói ra lời thật lòng, vì vậy cô đã lựa chọn nói dối để trả lời vấn đề của anh, nhưng phản ứng cũng hơi khó hiểu.

“Anh đang tức giận sao?” Sau khi hôn xong, cô lo lắng nhìn ông xã, kinh ngạc hỏi.

“Anh không có.”

Không phải tức giận, chỉ vì khi nghe cô nguyện ý vì một người đàn ông khác mà hy sinh như vậy, lòng anh cảm thấy không được thoải mái. Đàm Việt đã mất đi năng lực yêu một người quá lâu nên không chịu thừa nhận trong lòng cảm thấy không được thoải mái chính là đang ghen.

“Ừm!” Người phụ nữ lại anh hung hăng hôn, cô không thể hiểu được tâm tình của anh, chỉ cảm thấy đáng lẽ người nên nổi giận là cô, vì sao anh lại là người tức giận chứ? Đáng ghét, cả sự việc người đui lý rõ ràng là anh mà! Mỗi lần thân thiết, luôn uống ếu rên rĩ hoặc nhiệt tình chào đón cô, đột nhiên lại tức giận.

Ngẩng đầu lên, thô lỗ vuron đầu lưỡi, kỹ xảo kém cỏi để dụ dỗ ông xã đang tức giận. Khi cái lưỡi của anh tiến vào miệng của cô thì cô rất không khách khí cắn anh một cái.

“Ai bảo anh không giải thích lý do vì sao tức giận chứ.....”

Sau khi không khách khí cắn ông xã một cái, cô chợt thấy hành động của mình quá tùy hứng và bướng bỉnh. Hoàn toàn mất đi phong cách là một người vợ hiền dịu dàng ưu nhã, đỏ mặt cúi đầu, bàn tay thon dài vô tình vuốt ve lồng ngực cường tráng của anh, nhìn theo đầu ngón tay, cô không được tự nhiên nói: “Đều là lỗi của anh, ai bảo anh không cho phép em đến chỗ Viện trưởng Vương chứ.....” Nếu như anh đồng ý cô cũng sẽ không nổi giận, cô sẽ không phát cáu mà nói như vậy, cũng sẽ không xúc động không giống như bình thường.

“Được rồi, thật xin lỗi, là em quá nông nổi.” Không cam tâm tình nguyện nói lời xin lỗi, cô vẫn không ngẩng đầu lên.

Ngay cả bộ dạng cúi đầu nói lời xin lỗi với anh cũng cực kỳ đáng yêu, mới vừa rồi vẫn còn ghen tức trong lòng, bây giờ lại cảm thấy rất ảm áp. Đàm Việt đưa tay nâng chiếc cằm của bà xã, khẽ nâng mặt cô lên.

“Anh không để cho em đến đó là không muốn em làm các bước kiểm tra xét nghiệm khiến anh đau lòng kia.” Anh nhìn thẳng vào mặt anh giải thích.

Chính lời nói này làm mặt người ta đỏ lên, tim đập thình thịch. Nếu như là trước đây cô sẽ hơi sững sốt và quên đi sự kiên trì ban đầu của bản thân. Trông mắt anh đen nháy chuyên chú nhìn cô, giống như cô là người phụ nữ bảo bối rất quan trọng đối với anh. Loại ánh mắt thâm tình như thế này rất dễ làm cô có hiểu lầm là anh đang có tình cảm với cô.

“Ông xã.....”

Ngây ngốc nhìn anh một hồi lâu, sau đó nhào vào lồng ngực rắn chắc của anh, cô nũng nịu khẽ gọi anh một cách triu mến. Không thể tin được anh thật sự có yêu cô, lưu luyến hưởng thụ ánh mắt nhu tình tràn đầy tình cảm của anh dành cho cô.

Cô nghĩ đó chỉ là tưởng tượng của cô, không biết tình cảm xác thực của Đàm Việt đối với cô ra sao, sau khi chính bản thân đã tự mình lĩnh ngộ. Ban đầu người đàn ông này càng thích hôn cô, sau đó càng khó kiểm soát được khát vọng của bản thân. Cô nhìn thấy bản thân anh như vậy thì cũng có một chút mơ mộng, thân thể mềm mại của cô nhiệt tình vùi vào lồng ngực rắn chắc của anh, ôm chặt cô, ngửi lấy mùi hương của cô. Hạ bộ giữa hai chân anh cảm thấy bị ép chặt muốn xông ra khỏi quần, hai người bọn họ không kịp trở về phòng ngủ.

Bàn tay linh động ra sức cởi quần áo của cô xuống, đôi môi như đôi khát hôn lên làn da nhạy cảm của cô. Sau khi xác định của cô đã chuẩn bị xong, anh nhanh chóng cởi quần của mình ra ngang nhiên tiến vào trong cơ thể cô.

Vào thời khắc kết hợp kia đôi môi kiều diễm bật ra tiếng kêu thỏa mãn, cảm giác tiếng kêu của mình quá mức xấu hổ, cô ra sức dùng răng cắn chặt môi, cố gắng đè nén tiếng kêu của bản thân.

“Chớ nhin, anh thích nghe tiếng kêu của em.” Đàm Việt cúi đầu, thấp giọng nói nhỏ với bà xã.

“Anh thích sao?” Tiếng nói nũng nịu làm anh rất cảm động, khi anh nghe được dục vọng muốn cô càng tăng lên. Vì vậy anh đặc biệt dùng mãnh ép cô, di chuyển nhanh hơn nữa.

“Ahhhhh!” Sau khi cô không cắn chặt môi nữa, cô không thể che giấu được thỏa mãn của bản thân mà rên rỉ, khi đạt đến cao trào cô không thể không chế được phản ứng của bản thân.

Cơ thể mềm mại nằm trong ngực của anh, giống như một con mèo nhỏ. Cô dùng cái trán quỳ lún cọt vào sau bả vai của Đàm Việt.

Sau khi kích tình xong, anh cúi đầu mê muội nhìn vào hai gò má hồng hồng của bà xã, trông mắt toát lên cảm xúc đầy mãnh liệt. Dục vọng vừa mới lắng xuống lại nhanh chóng nổi dậy, anh hôn lên gò má xinh đẹp của cô, hỏi nhỏ: “Một lần nữa nhé?”

“Hà?”

Hiện tại đã sắp mười một giờ, anh còn mang về cặp tài liệu đang để trên bàn làm việc. Anh mặc kệ những công việc kia, anh vẫn muốn quấn lấy bà xã, có hơi quá phóng đảng hay không?

Cô rất thích cùng anh ân ái, nhưng quá phúng túng làm anh phải thức đêm đẩy nhanh tốc độ công việc. Mặc dù quanh năm vẫn thường xuyên tập thể dục nên buổi sáng thức dậy tinh thần anh vẫn sáng khoái, lộ một chút mệt mỏi cũng không có. Nhưng gần đây vì cùng cô thân thiết, anh thường xuyên ngủ trễ dậy sớm, nếu cứ như thế mãi sẽ không tốt cho sức khỏe của anh.

“Đừng mà, anh còn phải làm việc nữa.” Cô làm nũng thương lượng với anh. Cô không biết rằng khi anh nghe những lời nói mềm mại đáng yêu như vậy sẽ không không chế được bản thân càng kích động muốn cô hơn.

“Những công việc kia cũng không vội.”

Giọng nói trầm thấp vừa lên tiếng tuyên bố, đôi môi của cô liền bị anh ép hôn.

Da thịt trần trụi kia bị anh vuốt ve, mà từ trước đến nay cô không hề từ chối mọi đòi hỏi của ông xã. Anh mãnh liệt trêu chọc nơi mẫn cảm của cô tiết ra không ít nước.

“Không cần đâu!” Cơ thể rõ ràng rất muốn nhưng miệng lại nói không cần.

“Tại sao không cần chứ?” Cúi đầu ngậm nói mẫn cảm của cô, mãnh liệt nuốt. Nhìn thành quả đạt được sau khi anh đã cố gắng, anh thỏa mãn cười một tiếng, hỏi: “Thật sự không cần sao?”

Cô không cách nào nói dối, đôi mắt to long lanh đáng thương nhìn anh, dịu dàng lên tiếng: “Em chỉ muốn làm một người vợ đảm đang biết quan tâm chăm sóc ông xã của mình, không hy vọng anh quá mệt mỏi.”

“Anh không mệt mỏi chút nào cả.” Ngón tay thon dài khẽ vuốt cánh môi xinh đẹp của cô, Đàm Việt thấp giọng nói với cô: “Anh thích cùng em ân ái.”

“Anh thích sao?” Đôi mắt sâu sắc mãnh liệt nhìn chăm chăm vào cô, giống như anh vì yêu cô nên mới có thể nói như vậy. Chìm đắm vào sâu bên trong

ánh mắt ấy, cô chỉ có thể vô dụng vứt bỏ nguyên tắc muốn làm một người vợ đảm đang, thuận theo khát vọng mà vùi đầu vào trong lồng ngực rắn chắc của anh.

Sau khi triển miên ở thư phòng rất lâu, hai người mới trở lại phòng tắm trong phòng ngủ cùng nhau tắm. Tôn Nhã Mạn nghĩ sự ngọt ngào tối hôm nay đến nay là chấm dứt, sau khi tắm xong Đàm Việt sẽ trở lại thư phòng làm việc nhưng khi cô sắp bôi kem dưỡng thể lên cơ thể thì lại bị Đàm Việt bắt lấy dây dưa làm cô cảm thấy vô cùng thụ sủng nhược kinh.

“Ông xã!” Cô nằm ngửa ở trên giường, anh cúi đầu nằm ở phía trên cô, dùng lưỡi treêu đùa trên cơ thể cô, lại một lần nữa đốt cháy dục vọng của cô.

“Nhã Mạn, anh muốn biết nhiều hơn về em.”

Sao, khi anh ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hùng hực chuyên chú nhìn vào cô. Vì cô xấu hổ mà cơ thể cảm thấy căng thẳng, sẽ không mau chóng đầu hàng thả lỏng cơ thể.

Cô vĩnh viễn không có cách nào cự tuyệt anh.

Mà anh, phát hiện bản thân càng ngày càng quan tâm cô hơn.

Kể từ ngày cô uống say, kể từ lúc hiểu rõ trái tim, ánh mắt của anh liền không cách nào kiềm chế được theo đuổi bà xã. Anh đối với cô lúc nào cũng phát ra sự quyến rũ mê người, thỉnh thoảng đối với cô lại hay cười thâm, đối với cô làm nũng như con mèo nhỏ cũng hoàn toàn không có cách. Anh luôn không giấu được ánh mắt tràn đầy yêu thương đối với cô.

Mà làm anh khó có thể không chế được là việc anh muốn đồng thời vừa theo đuổi cô, anh lại vừa tham lam muốn giữ lấy cô càng ngày càng tăng lên!

Tiếng rên rỉ mềm mại được phát ra từ miệng của cô, anh nhiệt tình đối với cô như thuốc súng, hùng hực như muốn thiêu đốt cơ thể của anh.

“Ông xã, em muốn anh!”

Một yêu cầu làm toàn thân anh rung động, nhịp tim đập loạn xạ, dục vọng như muốn xuyên qua cơ thể. Cô nhẹ nhàng nói ra vài từ đã có thể làm ảnh hưởng đến ý chí của anh, Đàm Việt càng kích động xông lên cơ thể của cô, từng chút gia tăng luật động, thân thể hai người họ kết hợp với nhau, họ hoàn toàn thuộc về nhau.

Lúc lên đến cao trào, Tôn Nhã Mạn thở gấp gọi tên người đàn ông, cô không biết rõ tâm trạng của ông xã. Cô chỉ cảm thấy mọi việc như đang nằm mơ, vì thời khắc bọn họ hòa vào nhau này cô cảm nhận được Đàm Việt rất yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tranh thủ thời gian làm việc Đàm Việt nhờ thư ký tìm kiếm các tài liệu về du lịch.

Đã đi tuần trăng mật ở Hawaii, Tokyo là thành phố đô thị hóa, Châu Âu thì quá xa, hành trình trước mắt của anh rất bận rộn không thể nào có thời gian đi quá xa được.

“Maldives thì có thể suy tính một chút.”

Chọn một hồi lâu, cuối cùng anh chọn hành trình đến Kyoto. Anh biết bà xã vô cùng thích hoa anh đào, trong phòng vẽ tranh của cô có rất nhiều tác phẩm liên quan đến cảnh vật tự nhiên, thì hoa anh đào đã chiếm một nửa. Thời tiết này hoa anh đào ở Kyoto đã nở, nếu dẫn Nhã Mạn đến đây thưởng thức thì cô ấy sẽ rất vui mừng.

Đàm Việt đang định gọi thư ký đặt phòng khách sạn, đang định cầm điện thoại lên gọi nội bộ thì thư ký đã gõ cửa. Không đợi anh lên tiếng đã vội vã tiến vào phòng làm việc của anh.

“Chủ tịch, ngài có khách quan trọng!”

“Ai?” Đàm Việt liếc nhìn thư ký một cái rồi cúi đầu nhìn vào quyển hành trình mà anh đã nhờ thư ký chuẩn bị. Vị khách quan trọng không hẹn trước này chỉ có thể là người thân, ba mẹ anh đang ở Ấn Độ làm tình nguyện viên, một người em đang ở Los Angeles, một người em khác nữa đang ở Frankfurt, thời gian này Nhã Mạn vẫn còn đang dạy vẽ, hướng chi cô đến công ty sẽ không đùa giỡn thông báo thể này. Cho nên Đàm Việt cũng không xác định được vị khách đặc biệt này là ai.

“Việt, là em.” Một giọng nói nhẹ nhàng êm ái vang lên trong văn phòng.

Đàm Việt bỗng nhiên ngây dại, cả thế giới này gọi anh như thế, chỉ có một người. ....

Ngẩng đầu lên, anh từ từ bỏ tài liệu trong tay, chậm rãi đứng lên, Đàm Việt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang đứng sau lưng thư ký, sau hồi lâu mới lên tiếng: “Nhược Ly.”

Vị khách đó là Triệu Nhược Ly, người phụ nữ đã từng tay trong tay với anh mười một năm. Sau đó cùng anh ly hôn thì chưa từng gặp lại và bây giờ đứng trước mặt là vợ trước của anh.

“Lisa, cô chưa tan ca à.”

Xong tiết học Tôn Nhã Mạn khoát ba lô về mặt vui vẻ đi tới công ty của ông xã, dừng lại ở trước mặt thư ký thì dừng lại.

“Ách, còn chút việc chưa làm xong.”

“Vậy sao, tôi không làm phiền cô nữa, tôi vào trước đây.” Tôn Nhã Mạn vốn định nói chuyện phím vài câu rồi mới vào tìm ông xã, nhưng người ta đã bận như vậy thì để dịp khác vậy. Dù sao cô vẫn thường xuyên đến công ty, còn rất nhiều cơ hội để nói chuyện phím.

“Nhã Mạn, chờ một chút!”

Tiếng kêu hơi vội vàng làm Tôn Nhã Mạn dừng bước chân lại.

“Thế nào? Có chuyện gì sao?”

“Ách, cái đó.....”

Thật là làm khó người ta muốn chết, ông chủ cùng vợ cũ đang ở trong phòng làm việc ôn lại chuyện cũ, cô không thể để cho bà chủ đương nhiệm bước vào được. Cô chỉ sợ nếu lỡ như Nhã Mạn bắt gặp hai người họ đang hôn gì gì đó thì sẽ không tốt cho lắm.

Trên phim không phải đều diễn như vậy sao? Sau khi bắt gặp hồ ly tinh và nam chính ở trong phòng làm việc, kết quả bình thường là nữ chính sẽ nói mình đi nhầm và khóc lóc chạy đi, chính là đau khổ muốn cùng đối phương chia tay.

Aiz, Triệu Nhược Ly là vợ cũ của ông chủ, không nên gọi cô ấy là hồ ly tinh được. Không đúng, xưng hô như thế nào không phải là trọng điểm, quan trọng là cô rất thích Tôn Nhã Mạn tính cách thẳng thắn này làm bà chủ. Cô không hy vọng bà chủ xinh đẹp này nhìn thấy những cảnh không nên nhìn.

“Chủ tịch không có ở đây.” Lisa nhắm mắt nói láo, trước mắt qua cửa ải trước mắt rồi nói sau. Dù sao Nhã Mạn cũng chỉ tới chờ ông chủ về nhà, không có việc gì quá quan trọng.

“Nhã Mạn, trước mắt cô nên trở nên về nhà đi.” Định đứng lên, vòng qua bàn làm việc tiễn Tôn Nhã Mạn ra tận cửa. “Hôm nay rất bận, có thể chủ tịch sẽ làm việc đến khuya mới về nhà.”

“Đó, nhưng ta.....” Rất rảnh rồi, có chờ lâu một chút cũng không sao.

Tôn Nhã Mạn không rõ nội tình được thư ký cung kính tiễn đến cửa thang máy, cô ngơ ngác nghĩ chắc là việc ở công ty rất vội, cô ở lại chắc sẽ làm họ vương tay vướng chân trễ nải thời gian làm việc.

“Được rồi, tôi đi về trước, cô giúp tôi nói một tiếng với Đàm Việt nhé.”

“Không thành vấn đề, cô nhanh về đi.”

Thế là tới hôm đó rất khuya Đàm Việt mới về tới nhà.

Tôn Nhã Mạn thầm nghĩ chắc là công ty lại tiến vào thời gian bận rộn, trước đây khi ra mắt sản phẩm mới hay đơn đặt hàng nhiều quá làm không xuể thì Đàm Việt còn ngủ lại ở công ty. Vì vậy, cô tự nhận mình là một người vợ dịu dàng, nên mấy ngày gần đây cô không làm ầm ỹ với ông xã.

Vì cô xấu hổ phải quần lấy một người, thời gian rảnh rất nhiều, chán nản vì không có việc gì để làm. Nên liền hững hờ liền chạy qua phòng tranh của đàn chị La Duy Chân.

***

“Chỗ nào cũng không bỏ qua...”

Giọng nữ trong trẻo, khoát trá sai khiến nữ giúp việc tự động chui đầu vào.

“Còn nữa, chén bát trong bồn cũng tiện tay rửa hết đi.....”

“Chị!” Tôn Nhã Mạn cầm cây lau nhà, bắt đầu đi nhủu mảy.

“Em không thích lau nhà, cũng không thích rửa chén...”

“Ừm, chị cũng không thích.”

Tôn Nhã Mạn muốn nổi điên, đàn chị rất quá đáng, tự nhiên lại giao hết mọi việc trong nhà cho cô làm.

“Đừng cau có nữa, cũng không phải việc gì khó, em đường đường là một bà chủ của gia đình, còn không ứng phó được sao?” Sờ sờ vào đầu đàn em, La Duy Chân thuận tiện giao phó công việc: “Chị đi vẽ tranh đây, đừng quên tưới nước cho cây cỏ ở sau hè đó.”

Nữ giúp việc đau khổ nhìn đại họa sĩ bước ra phòng khách, lăm bằm lăm bầu: “Em ở nhà không có lau sàn, chén bát cũng có máy rửa, em không cần ứng phó những thứ này.”

Oán trách vài câu Tôn Nhã Mạn vẫn ngoan ngoãn làm xong nhiệm vụ mà đàn chị đã giao phó. Hết cách rồi, ai bảo đàn chị cần thời gian để sáng tác, cô chỉ có thể tốt bụng giúp được bấy nhiêu hay bấy nhiêu thôi.

Đội La Duy Chân dự trù xong kế hoạch, tính toán làm sơ sơ một lúc rồi nghỉ ngơi, Tôn Nhã Mạn đã quét dọn phòng ốc rất sạch sẽ, tay chân linh hoạt cô còn tót cắt trái cây để trong tủ lạnh.

“Cảm ơn.” Ra phía sau hè La Duy Chân đã tìm được đàn em, đưa lon bia ướp lạnh cho Tôn Nhã Mạn đang bận rộn lau chiếc Motorcycles.

“Không có gì.” Tôn Nhã Mạn nhận lấy lon bia, rồi lại để lon bia sang một bên.

“Không thích nhãn hiệu này sao?” La Duy Chân thấy thế nhướn mày hỏi.

“Đàm Việt không thích em uống rượu.” Cô thành thật nhận tội.

“Oa.....” Giống như đang nhìn thấy động vật quý hiếm cần được bảo vệ vậy, La Duy Chân cẩn thận lướt nhìn cô đàn em này qua một lần.

“Chị, có chuyện gì cứ nói ra chứ giấu trong lòng cũng chẳng dễ dàng gì đâu, như vậy không phù hợp với phong cách độc mồm độc miệng của chị tí nào cả.”

La Duy Chân tức giận liếc nhìn cô một cái, Tôn Nhã Mạn tiếp tục khom người lau chùi chiếc xe bảo bối của cô.

“Lời nói thật mà xem là độc mồm độc miệng sao? Chị trước sau đều thủy chung như một, ai giống như em, sau khi kết hôn thay đổi không ít nha. Trước kia thì yêu điên cuồng thích tung hoành ngang dọc, còn hiện tại thì trở nên nhu thuận chăm chỉ làm việc nhà như con mèo nhỏ.” Ngay cả một ngụm rượu cũng không dám đụng vào, chắc, hơi bị ngoan ngoãn đấy.

“Có sao? Em nhu thuận chăm chỉ làm việc nhà à?” Đàn chị đang nói cô dịu dàng hiền thực sao? Cảm thấy được khen ngợi nên người nào đó nở nụ cười ngọt ngào, hoàn toàn không muốn biết hàm ý trong lời nói của La Duy Chân là gì.

“Đúng rồi, đúng rồi.” Không thèm nói đến con người ngốc nghếch này nữa! Mặc kệ con người có IQ thấp này đi. La Duy Chân mở lon bia trên tay từ từ đưa lên miệng uống một ngụm bia lạnh.

“Aiz.....”

Trên mặt cô vẫn còn nét cười, bỗng nhiên hơi cao hứng.

La Duy Chân liếc xéo cô một cái tiếp tục uống bia.

“..... Aiz”

Cô lại thờ dài mặt kẻ người kia đang giả điên! Bất đắc dĩ để lon bia trong tay xuống, La Duy Chân mở miệng hỏi tới tấp vị đàn em này. “Xin cho tôi hỏi vị bà chủ của gia đình này, rốt cuộc có chuyện gì làm cho cô phiền não vậy?”

“Về chuyện đứa bé.” Nói xong, Tôn Nhã Mạn lại than nhẹ một tiếng.

“Em mang thai sao?” La Duy Chân hơi ngạc nhiên hỏi.

“Mới không có.”

Tôn Nhã Mạn buồn bã kể chuyện buồn trong lòng ra, miệng mặc dù độc địa nhưng La Duy Chân vẫn quan tâm cô nhưng khi nghe xong lại cảm thấy không có chuyện gì, ngược lại còn hơi cười cười.

“Đàm Việt hẳn đang đau lòng cho em thôi.” Năm đó cô còn trên đũa đàn em này gả đi làm heo mẹ, không ngờ tên kia lại bắt chước đàn em đi làm kiểm tra xét nghiệm. Xem ra đoạn hôn nhân của hai người bọn họ rất hài hòa.

“Nhưng mà quá khoa trương, người khác có thể chịu đựng được các đợt kiểm tra, anh ấy lại nói em không được.”

Đàm Việt cảm thấy cô rất yếu ớt nên không muốn cô tiếp tục làm các đợt kiểm tra xét nghiệm sao?

“Em rất muốn sinh con cho Đàm Việt.”

“Nếu hán không cho phép, em liền lên hán đến khoa phụ sản.” Biện pháp rất đơn giản có gì đâu mà phải phiền não chứ.

“Sao có thể được chứ? Là vợ chồng với nhau chuyện gì cũng nên thẳng thắn, em không nên lên lút tự mình đi.”

“Thẳng thắn sao?” La Duy Chân sững sờ, lời nói lạc hậu này lại được phát ra từ miệng của vị đàn em phòng khoáng không thích chấp vật này sao.

“Nhã Mạn, em mau nói đi từ khi nào đã trở nên cứng nhắc thế này chứ?”

“Không phải cứng nhắc, Đàm Việt nói là vợ chồng phải thẳng thắn với nhau, hôn nhân mới có thể bền vững được. Em cảm thấy lời anh ấy nói rất chính xác.”

La Duy Chân im lặng, sao cô em này có bị tẩy não quá trầm trọng hay không?

“Chị à, chị có đề nghị gì khác không?” Chuyện này kéo dài từ hồi đầu năm mới đến nay vẫn không có chút tiến triển nào, cô thật sự rất phiền não.

“Nếu không em để cho tên Đàm Việt đó đưa em đến chỗ bác sĩ thêm vài lần xem, cố gắng sau một thời gian nữa. Nếu như vẫn không được em liền buông tha không nên miễn cưỡng nữa, hai bên đều nhường nhịn một chút, như vậy rất công bằng!” Nói xong, La Duy Chân lại phát hiện bản thân lại đi trông nom chuyện nhà người ta, đáng ghét, nghề nghiệp của cô chính là vẽ tranh, không phải là người tư vấn hôn nhân.

“Aiz, chuyện vợ chồng hai người thì tự mình giải quyết, đừng đến hỏi chị!”

“Nhưng ý kiến của chị nghe cũng rất hay.” Tôn Nhã Mạn trầm ngâm nói, hai bên nhường nhịn một chút, đạo lý đơn giản như vậy mà không nghĩ ra. Rất có thể Đàm Việt sẽ chấp nhận việc này.

Kỳ lạ, cô không thể ngờ được? Đàn chị rất giỏi nha, lúc đầu khi cô vừa mới kết hôn đàn chị cũng khai thông đầu óc của cô là vợ chồng đóng cửa có nhau nên không cần bận khoản đến hình tượng. Chẳng qua tuổi của cô chỉ kém đàn chị có một tuổi thôi, nhưng đàn chị lại hiểu rõ nhiều chuyện hơn so với cô!

“Sao chị còn độc thân mà so với người đã có gia đình lại hiểu rõ như vậy chứ?” Cô có nên kiểm điểm lại bản thân một chút không nhỉ?

“Ai nói chị độc thân. ....” Liếc nhìn cô em này một cái, La Duy Chân lẩm bẩm nói.

“Chị, chị vừa nói cái gì?” Tôn Nhã Mạn không nghe rõ từng mắt hỏi.

“Chị nói chị đói bụng rồi, hôm nay em lại rất rảnh rồi liền ở lại nấu cơm cho bà đây ăn đi!” La Duy Chân đánh trống lảng, lại mở miệng sai khiến cô đàn em ngốc này.

“Nấu cơm à!” Chị nói chuyện hơi quá đáng rồi đó.

“Có gì không đúng sao?” Nhìn bộ dạng cô đàn em phòng má tròn mắt như trẻ con, La Duy Chân cười cười, cố ý chọc thêm: “Được rồi, được rồi, tôi chịu uất ức một chút em là người giúp việc thiếu phụ luống tuổi đã có chồng.”

Thật là quá đáng, hôm nay cô tốt bụng giúp đàn chị làm việc nhà, đáng về hiện giờ có chút lộn xộn, cũng không đến nổi rồi bù lên, vậy mà lại bị đàn chị trêu đùa thành thiếu phụ luống tuổi đã có chồng.

“Này, em đi đâu đó?” La Duy Chân thoải mái nhìn cô chân dài sai bước lên xe máy chuẩn bị mở máy đi đâu.

“Osin muốn đi siêu thị, không muốn ai đi cùng. Chủ nhân ở nhà vẽ tranh cho tốt!”

“Ha ha ha. ....”

Cười mô tô đi siêu thị, hơi bị cá tính nha! La Duy Chân nhìn bóng dáng đàn em nghênh ngang rồi đi, ầm ĩ cười một lúc.

Cô nhẹ nhàng thong thả trở về phòng vẽ tranh, không ngờ 40 phút sau nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi đến làm La Duy Chân không cười nổi.

“Cái gì? Làm sao lại. .... Ở đâu. ....Được, chị lập tức đến ngay!”

Vội vàng cầm ví tiền, cửa cũng quên khóa, La Duy Chân nhanh chóng đến bệnh viện trong lòng ngầm tự trách bản thân. Tất cả là tại cô, sớm biết đã không trêu chọc cô đàn em này. Lỡ như có chuyện gì, cô sẽ làm ba mẹ của đàn em rất thất vọng.

“Nhã Mạn!”

Trong phòng cấp cứu, La Duy Chân đứng một góc trước giường bệnh, khẽ gọi Tôn Nhã Mạn sắc mặt tái nhợt nằm trên giường.

“Chị, chị đã đến rồi. ....” Đôi mày thanh tú khẽ cau lại, cô yếu ớt mờ mắt.

“Này, cảm giác như thế nào? Có khỏe không?” La Duy Chân khom lưng đến gần cô, nhớ tới một giờ trước còn rất sôi nổi, nhưng bây giờ vì bị tai nạn xe mà tổn thương đến cơ thể.

“Rất tốt. ....” Tôn Nhã Mạn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, âm thanh rất nhỏ nghe rất yếu ớt.

La Duy Chân đưa tay sửa sang lại mái tóc dài của Tôn Nhã Mạn, nhỏ giọng hỏi thăm: “Có chỗ nào còn đau không? Muốn uống nước sao?”

“Khá tốt, không cần.” Một hơi trả lời hai vấn đề mệt quá, nhưng từ trước đến giờ chưa thấy đàn chị dịu dàng như thế bao giờ, cô cảm thấy rất thỏa mãn.

“Nhưng chị muốn giúp em đầm lưng, em sẽ rất vui.”

Còn có thể nói đùa, xem ra cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng của cô.

“Tốt, nếu chịu được một quyền của chị rồi nói tiếp.” La Duy Chân nhàn nhạt nói, sắc mặt lo lắng đã giảm xuống.

“..... Chị, em muốn về nhà.” Mím môi một cái, Tôn Nhã Mạn mở miệng yêu cầu.

“Không được, bác sĩ nói não em bị chấn động nhẹ, cần ở lại bệnh viện để quan sát.” La Duy Chân vừa hỏi bác sĩ cấp cứu, trên người cô em chỉ bị thương vài chỗ, nhưng lại có dấu hiệu chấn thương sọ não. Tình hình thế nào thì cần phải ở lại bệnh viện để quan sát thêm.

“Sao lại bị té xe?” Lúc bệnh viện gọi điện tới, chỉ nói người bị xe đụng. Sau khi xác nhận đàn em không có gì đáng ngại, La Duy Chân mới ân cần hỏi đến quá trình.

“Không phải lỗi của em. ....” Tâm trạng Tôn Nhã Mạn còn sợ hãi kể lại sự việc.

Thì ra do cô tránh chiếc xe đạp lao ra từ trong hẻm mà bị chiếc xe đi phía sau đụng phải. Cô chạy xe rất chậm, chiếc xe hơi kia chạy cũng không nhanh, nếu không cũng không bị thương nhẹ thế này.

“Chị, em phản ứng rất nhanh, đi chiếc xe đạp là một người bạn nhỏ không bị làm sao cả.” Kể lại toàn bộ quá trình xảy ra, Tôn Nhã Mạn an ủi cười cười.

“Người bạn nhỏ không bị làm sao nhưng em thì có sao.” Hôm nay vận khí của cô rất tốt, ngộ nhờ chiếc xe phía chạy nhanh thì lại nguy hiểm. May mắn là cô em này chỉ bị thương nhẹ, hai tròng mắt La Duy Chân tràn đầy cảm ơn.

“Đúng rồi, Nhã Mạn, em có nói Đàm Việt chuyện em bị té xe chưa?”

“Còn chưa nói.”

“Như vậy đi, em cho chị số, chị giúp em gọi điện thoại.” Ba lô của đàn em vẫn còn để ở chỗ cô, khi bị đụng xe bên người cũng không có điện thoại, mà điện thoại đi động lại không phải vật tồn tại trong sinh hoạt của La Duy Chân. Nếu cô muốn một tay gọi điện thoại, thì phải ra bên ngoài gọi điện thoại công cộng.

“Không cần. .... Chúng em rất tốt.” Gần đây Đàm Việt rất bận, một chút thương tích nhỏ cũng không nên làm phiền đến anh ấy.

“Nhã Mạn, Đàm Việt là chồng của em, em nên nói cho hắn biết chứ.” Ba mẹ Tôn Nhã Mạn đều ở Đài Nam, không để cho lão nhân gia ở nhà biết được. Thứ nhất, vì khoảng cách xa xôi. Thứ hai, người xem như không sao cũng không nên để hai lão nhân gia lo lắng. Nhưng Đàm Việt không giống như vậy, vợ xảy ra tai nạn xe, một nửa kia không biết rõ tình hình, nói như thế nào cũng không hợp lẽ.

“Vậy chị nói với Đàm Việt là em không bị làm sao, nói anh ấy không cần đến đây.” Nghe theo lời khuyên của đàn chị, Tôn Nhã Mạn đồng ý gọi điện thoại báo cho Đàm Việt biết.

“Được rồi.” La Duy Chân định ở lại bệnh viện giúp đàn em, thông báo cho Đàm Việt biết cũng là chuyện bình thường. Dù sao đàn em cũng không có việc gì, hẳn ta có đến hay không cũng không quan trọng.

Hai mươi phút sau, về mặt Đàm Việt đầy lo lắng lao phòng cấp cứu.

“Nhã Mạn!”

Một thân hình cao lớn vội vã bước vào phòng cấp cứu. Anh hỏi thăm nhân viên y tế, cặp mắt nhanh chóng quét qua tất cả các giường bệnh, rất nhanh tìm được chỗ của bà xã.

Cô không có việc gì!

Trừ sắc mặt có chút tái nhợt, hai bên cánh tay dán vài miếng gạc, thì người cô không sao. Đôi mắt thủy tinh trong suốt đang kinh ngạc khi nhìn thấy anh, ý thức rõ ràng rất tỉnh táo.

Tâm trí đang giữa không trung bỗng nhiên được hạ xuống, mặc dù trong điện thoại La Duy Chân đã cường điệu nói bà xã của anh không sao, nhưng khi Đàm Việt tự nhìn thấy người thật thì mới yên tâm được.

“Nhã Mạn. .... Em có khỏe không?” Sài bước đến bên cạnh giường của bà xã, anh đưa tay khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của cô.

“Đang yên đang lành tại sao lại bị đụng xe?”

Tôn Nhã Mạn ngậy ngốc đưa mắt nhìn anh có chút ngượng ngùng.

“Cũng không có gì, do em né một bé trai lao từ trong hẻm ra. ....”

Xảy ra chuyện không may cũng không phải do kỹ thuật lái xe của cô kém, mặc dù đầu còn hơi choáng váng, nhưng cô nhớ rõ nếu như cô không phản ứng nhanh nếu không thì bé trai đó nhất định bị cô đụng phải.

“Em không sao mà, không phải bảo anh đừng lo lắng sao, tại sao còn chạy tới đây?” Công ty anh gần đây bận rộn nhiều việc, anh chạy tới đây nhìn cô, còn công việc phải làm sao?

“Nói cái gì đó!” Đàm Việt trách cứ nhìn cô.

“Anh là chồng của em, em nên cho anh biết đầu tiên mới đúng đó.”

Oa, cùng một dạng với đàn chị, bọn họ rất ăn ý nha, đôi mắt ngấn nước nhìn Đàm Việt, lại nhìn về đàn chị đang đứng ở bên cạnh, Tôn Nhã Mạn khẽ mỉm cười.

“Mọi người quá lo lắng, chỉ là tai nạn nhỏ thôi mà, em không bị sao cả.” Chống người lên, cô nghĩ muốn xuống giường để chứng minh mình bình yên vô sự.

“Em cảm thấy em có thể xuất viện. ....”

Chưa nói xong câu, có cảm giác buồn nôn ứa lên từ dạ dày.

“Em muốn nôn. ....” Tôn Nhã Mạn lấy tay che, suy yếu dừng lại động tác xuống giường.

“Ngoan, không nên cậy mạnh!” Vợ vàng cùng hộ lý lấy túi plastic đợi, Đàm Việt vuốt lưng vợ, nhẹ nhàng dụ dỗ cô nên an phận ở giường bệnh.

“Nhưng em muốn về nhà!” Cô thật sự không thích bệnh viện.

“Không được.” Đàm Việt không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, người muốn ói vậy mà muốn về nhà, thật không biết nặng nhẹ.

“Em. ....” Đang định mở miệng cãi lại lại bị ánh mắt hung dữ của ông xã ngăn lại. Đầu bị choáng váng, buồn nôn, lại bị cự tuyệt, cơ thể khổ sở như đòi mạng, không không chế được cảm xúc khóc thút thít.

“Em chẳng qua bị thương có tí xú vậy mà bắt phải nằm viện, ô. .... Em thật đáng thương. ....”

“Nhã Mạn. ....” Thấy bà xã khóc Đàm Việt lại mềm lòng, ánh mắt nghiêm túc, anh dịu dàng nói: “Em đừng khóc, thân thể còn chỗ nào khó chịu không?”

“Chỉ cần ở lại bệnh viện toàn thân em đều không thoải mái!” Nói tóm lại, cô chính là muốn về nhà.

Bị nước mắt của bà xã khuấy phục, Đàm Việt không thể làm gì khác là đi hỏi bác sĩ có xuất viện được không. Cuối cùng, ở lại bệnh viện quan sát thêm hai giờ, anh mới cẩn thận từng chút một đưa bà xã trở về nhà.

“Mệt quá. ....”

Tối qua sau khi về nhà, phạm vi hoạt động của cô bị hạn chế trong phòng ngủ, trừ việc đi vệ sinh, gần như cả ngày cô đều ở trên giường ngủ.

“Thế nào? Có chỗ nào khó chịu?” Ngồi ở một bên, Đàm Việt đang vui đầu làm việc thì nghe bà xã nỉ non, liền vội vàng đứng dậy bước đến sờ sờ trán của cô.

“Không có, chỉ là ngủ nhiều nên hơi mệt.” Cô ngồi dậy tựa đầu vào gối đưa bàn tay nhỏ bắt lấy bàn tay đang đặt lên trán của cô, Tôn Nhã Mạn cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài của ông xã, than thở nói: “Aiz, ngủ lâu như vậy, em giống như một con heo vậy.”

“Việc chính của em bây giờ là phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

Sau khi cô ngủ anh thường cách một khoảng thời gian sẽ gọi cô tỉnh dậy, đó là do bác sĩ đã căn dặn muốn xác định tâm trí của cô có phải do não bị chấn động mà chuyển biến xấu đi không. Vì vậy giấc ngủ bị phân tán lẻ tẻ, nên Đàm Việt nghĩ là cô nghỉ ngơi chưa đủ.

“Nghỉ ngơi thêm nữa thì xương cốt em rã rời mất.” Hơi chu miệng, Tôn Nhã Mạn nhìn mặt ông xã nói: “Đầu em không còn choáng nữa, cũng không có cảm giác muốn nôn, tất cả di chứng của chấn thương sọ não đều biến mất. Ngày mai anh có thể đến công ty làm trở lại.”

“Hãy nhìn đi!” Đàm Việt đưa tay vuốt mái tóc dài của cô.

“Em thật sự không sao.” Nhát mắt mấy cái, cô nghiêm túc đảm bảo nói: “Nếu như em không thoải mái, em sẽ gọi điện thoại cho anh nên anh có thể yên tâm đi làm.”

“Đó.” Anh vẫn giữ thái độ nghiêm túc.

“Đàm Việt!” Nghe ra ngày mai Đàm Việt vẫn muốn ở nhà chăm sóc cô, vẻ mặt cô muốn phát cáu.

“Em muốn lên lớp, không cần lo cho em!”

Nhìn bà xã, Đàm Việt thở dài nói: “Như vậy em không thích được anh chăm sóc sao?”

“Thích chứ, điều kiện tiên quyết là anh không cần xem em như tội phạm, ngay cả việc em đi vệ sinh cũng đến cạnh giường ngoài cửa.”

Cô cũng không phải là tội phạm đang bị bắt giam, trông nom nghiêm khắc như vậy làm gì chứ.

“Cạnh giường ở ngoài cửa là sợ em ngắt xi, nếu là em.....” Vừa mới nói được nửa câu thì thấy sắc mặt người nào đó thêm lúng túng.

“Nhã Mạn, em xấu hổ là vì đi vệ sinh bị anh nghe thấy âm thanh sao?” Cuối cùng Đàm Việt cũng biết được lý do vì sao bà xã không được tự nhiên.

“Mới không có!” Nghiêng đầu về phía bên kia, cô mở mắt nói mò.

“Nhã Mạn, con người ai cũng phải ăn phải ngủ, đi vệ sinh cũng là hiện tượng sinh lý tự nhiên, em không cần quá để ý.”

Hừ, người mất mặt cũng không phải anh, đi vệ sinh mới được một nửa thì cửa lại mở cũng không phải là anh. Anh đương nhiên có thể nói những chuyện như vậy rất tự nhiên.

“Mặc kệ, lần sau nếu em chưa lên tiếng, anh không được tự tiện xông vào.” Tuyệt không thể thừa nhận là cô ngủ gà ngủ gật nên không nghe thấy tiếng anh gọi, cũng không chịu thừa nhận di chứng của chấn thương sợ hãi nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng.

“Dù sao anh không cần quá khẩn trương là được rồi.”

“Được, lần sau được em cho phép anh mới tiến vào.”

“Vốn là nên.....” Không đúng ý của cô là không muốn anh đi vào.

“Anh nghe không hiểu em nói mà, ý tứ của người ta rất rõ ràng..... Chính là.....”

Đáng ghét, không bị thương ở miệng, làm sao một câu nói đơn giản cũng không nói cho rõ ràng!

“Chính là.....” Càng nhanh thì càng khó thành lời, bị ngã đã rất xui xẻo, hiện tại bây giờ nói cũng không xong. Cảm giác bản thân là một người rất đáng thương, ngang ngược như vậy cũng không nói được gì ông xã.

“Anh..... Ô, anh khi dễ em.....”

“Được rồi, đều là lỗi tại anh. Nhã Mạn, em đừng khóc.” Đàm Việt thấp giọng dụ dỗ cô, đôi mắt thâm thúy đầy đau lòng.

“Em nào có khóc!” Dùng sức hít hít lỗ mũi, nhất quyết không thừa nhận.

“Hãy nhìn đi, em đang cười, trên mặt em không có nước mắt.”

“Nhã Mạn.....” Anh ôm bà xã vào trong lòng, Đàm Việt thấp giọng nói nhỏ bên tai cô: “Chỉ cần em mau chóng khỏe lại, em nói cái gì thì chính là cái đó.”

Nhìn sắc mặt của cô vẫn tiêu tụy, cô vẫn chưa khôi phục lại vẻ mặt khỏe mạnh như mọi ngày. Anh thật sự rất lo lắng.

Vừa rồi vẫn còn rất buống bình, nghe giọng nói lo lắng của anh trong lòng cô rất cảm động, cảm xúc phập phồng vô cùng kịch liệt.

“Ông xã!” Mở rộng vòng tay ôm lấy ông xã, cô vui mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh mà nheo.

“Hay là ngày mai anh ở nhà với em?” Ôm một lúc lâu, anh hỏi ý kiến của cô.

“Ừm.” Than nhẹ một tiếng, mới vừa rồi cô vừa kêu không cần ai quản cô, rất cam tâm tình nguyện đồng ý. Hết cách rồi, khi Đàm Việt dịu dàng hỏi ý kiến của cô thì cô rất khó khăn giữ vững lập trường.

Bị bắt ở nhà không cho làm bất cứ việc gì trong ba ngày, thân thể khó chịu của Tôn Nhã Mạn đã hoàn toàn biến mất.

Đến tối ngày thứ ba, Đàm Việt đang ở trong bếp làm bữa tối, cô bị ép nằm trên giường đọc tiểu thuyết chờ đến lúc ăn cơm. Vì cảm thấy một mình ở trong phòng chờ đợi rất nhàm chán, đang định đi xuống lầu nhìn ông xã nấu cơm. Thì điện thoại di động của anh đang để ở bàn trang điểm đột nhiên vang lên.

“Alo.”

Mấy ngày nay vừa ở bên cạnh chăm sóc cô vừa làm việc, thư ký Lisa giúp anh mang tới vài sấp tài liệu để trong nhà. Máy chủ quan cũng nhiều lần gọi điện thoại xin chỉ thị công việc, Tôn Nhã Mạn nhìn đồng hồ, cho là công ty chưa xong việc nên Lisa gọi điện tới. Vì vậy trực giác thay anh bắt máy điện thoại.

“Đây là điện thoại của Đàm Việt, xin hỏi ai đầu dây?”

Cô vừa nghe điện thoại vừa đi ra khỏi phòng, trong lòng thầm nghĩ nếu đúng là Lisa gọi đến cô có thể tám chuyện mấy câu.

“Alo.” Không ai lên tiếng, tín hiệu có vấn đề sao?

Tôn Nhã Mạn nhìn màn hình một chút, xác định tín hiệu rất tốt, rồi cầm điện thoại lên hỏi.

“Xin hỏi ai đầu dây?”

Vẫn không có ai lên tiếng.

Đúng lúc cô định cúp điện thoại thì một giọng nói dịu dàng ở đầu dây bên kia lên tiếng: “Tôi là..... Triệu Nhượng Ly, Đàm Việt không có ở đây sao?”

Tuy giọng nói có chút sợ hãi nhưng âm thanh cực kỳ êm tai.

Đang bước tới cầu thang Tôn Nhã Mạn định nói xin chờ một chút, chợt cảm thấy cái tên này nghe rất quen tai.

“Anh ấy đang. Xin chờ một chút.”

Giọng nói êm tai kia còn chưa có lên tiếng, Tôn Nhã Mạn bỗng nhiên nhớ lại.

Ba chữ Triệu Nhượng Ly này, không phải là vợ cũ của Đàm Việt sao?

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Cô là Tôn Nhã Mạn phải không?”

Cô không hiểu tại sao Triệu Nhượng Ly lại biết tên của cô.

“..... Nếu không ngại, tôi có thể mời cô một bữa cơm không?”

Sao Triệu Nhượng Ly không gặp Đàm Việt là lại muốn mời cô dùng cơm.

“Tôi không có ý gì cả, chỉ là muốn gặp mặt cô mà thôi.”

Cô không biết Triệu Nhượng Ly từ NewYork trở về lâu chưa, lén lút gặp mặt cô vì chuyện gì? Hai ngày trước trong điện thoại nghe được giọng nói êm tai kia, bóng lưng xinh đẹp hiện ngay trước mặt, Tôn Nhã Mạn đã bắt đầu hồi hận khi đồng ý cuộc hẹn này.

Cô ấy thật sự rất đẹp.

Không phải cô chưa gặp qua Triệu Nhượng Ly, năm đó đến sân bóng rổ lén nhìn Đàm Việt đánh bóng thì từ xa xa Tôn Nhã Mạn đã bắt gặp hình ảnh dịu dàng của Triệu Nhượng Ly nhiều lần. Lúc ấy tuy nhìn từ xa nhưng cũng biết cô ấy là một đại mỹ nhân. Hôm nay gặp lại dấu vết năm tháng chẳng có trên mặt của Triệu Nhượng Ly, ngược lại khi bước đến gần hơn cô càng thấy Triệu Nhượng Ly xinh đẹp biết dường nào dù trên mặt chỉ trang điểm nhẹ.

Hàng mi cong cong trên gương mặt trái xoan xinh đẹp, thanh thú uyển chuyển. Đôi mắt trong suốt, lỗ mũi cao xinh xắn, môi anh đào nhỏ nhắn cùng làn da trắng mịn màng. Một sắc đẹp khiến ai gặp qua cũng động lòng, vừa thấy liền muốn cưới làm vợ.

Trở về thực tế, làm sao lại có một người vừa xinh đẹp lại thanh lịch như vậy chứ? Cúi đầu nhìn thân hình cao 172cm của mình, lại nhìn về phía người phụ

nữ xinh đẹp tuyệt trần kia, Tôn Nhã Mạn cảm thấy mặc cảm tự ti.

“Triệu tiểu thư muốn gặp tôi có chuyện gì sao?” Sau khi chào hỏi đơn giản đối phương bên kia lại không nói gì, Tôn Nhã Mạn thiếu kiên nhẫn không thể làm gì khác hơn đành lên tiếng trước.

Triệu Nhượng Ly nhìn cô, sau khi khẽ thở dài, cuối cùng cô ấy cũng cất giọng nói dịu dàng nói chuyện: “Muốn nhìn vợ của Việt một chút xem là một cô gái như thế nào.”

Việt? Cô ấy gọi anh ấy như vậy sao? Tốt, rất tốt? Mình chưa bao giờ gọi Đàm Việt như vậy cả, có vẻ rất đặc ý. Người xinh đẹp tuyệt trần như Triệu Nhượng Ly gọi Đàm Việt như vậy có cảm giác vừa dễ nghe lại rất tự nhiên, nếu đổi lại là cô, tất nhiên sẽ làm cho mọi người thấy rất giả tạo.

“Tôi chỉ là một người bình thường cũng không quá xinh đẹp.” Đối phương tỏ rõ thái độ hòa ái nhẹ nhàng, nhưng không biết tại sao Tôn Nhã Mạn lại cảm thấy hơi phiền não.

Cô không thông minh nhưng cũng không ngu ngốc, vợ cũ lại muốn gặp mặt vợ hiện tại, dùng đầu ngón tay để suy nghĩ cũng biết rằng không có chuyện chỉ là ăn bữa cơm bình thường.

“Tại sao muốn gặp tôi? Chẳng lẽ cô nghĩ muốn cùng Đàm Việt hợp lại sao?” Cô xúc động hỏi.

Vừa mới nói xong, hốc mắt Triệu Nhượng Ly đỏ ửng, Tôn Nhã Mạn nhìn cô, trong lòng nguội lạnh đã hơn phân nửa.

“Muốn hợp lại cũng không thể tôi nghĩ là có thể thực hiện được.” Triệu Nhượng Ly sâu kín nói, đôi mắt ngấn nước lộ vẻ bi thương.

“Anh ấy là một người đàn ông có trách nhiệm, cho dù anh ấy có yêu tôi, cũng sẽ không ly hôn với cô.”

Thật sự Triệu Nhượng Ly đã nghĩ muốn trở về bên cạnh Đàm Việt..... Tôn Nhã Mạn mờ mịt nhìn nước mắt rơi là của người phụ nữ trước mặt, suy nghĩ đã vô cùng rối loạn.

“Tại sao lại nghĩ muốn hợp lại? Không phải là cô đã buông tha anh ấy à.....”

Cô ấy thay lòng đổi dạ cùng một người đàn ông khác đến NewYork, cô ấy đã từ bỏ Đàm Việt, làm Đàm Việt đau đớn không thôi, gần như muốn phá hủy sự nghiệp của bản thân.

Nếu như không phải vì nhân viên trong công ty là trụ cột của gia đình, cuộc đời anh có lẽ sẽ không thể gượng dậy được. Tình yêu đã phá hủy Đàm Việt, nhưng ý thức trách nhiệm đã kéo anh về với chính đạo.

Khi đàn chị kể cho cô biết đôi kim đồng ngọc nữ chia tay thì giọng nói rất buồn: “Đàm Việt vì quá yêu Triệu Nhượng Ly, cho nên đã đồng ý thành toàn cho Triệu Nhượng Ly và người đàn ông kia. Mười năm tình cảm của bọn họ đã kết thúc như vậy, nhưng chị biết trong lòng hán vẫn không quên được cô ta.”

Bởi vì không quên được, cho nên phải đi xem mắt nhiều lần mà cũng không thành công.

Cô quần lấy đàn chị muốn chị ấy giúp đỡ giới thiệu cô gặp mặt Đàm Việt, lời đàn chị trêu đùa cô muốn đi làm bia đỡ đạn còn ở vang ở bên tai. Người phụ nữ Đàm Việt yêu sâu sắc đã trở lại. Tôn Nhã Mạn không biết nên vui mừng thay Đàm Việt hay là khổ sở cho bản thân.

“Lúc đó tôi còn quá trẻ.”

Âm thanh dịu dàng lôi kéo sự chú ý của cô, không thềm nhớ tới những lời nói mà đàn chị đã nói qua, không thềm để ý tới lồng ngực cô đang rất đau. Tôn Nhã Mạn trầm ngâm lắng nghe những lời mà Triệu Nhượng Ly sắp nói ra.

“Tôi cho là vì ở bên nhau quá lâu từ tình yêu biến thành tình thân, tôi cho là anh ấy tập trung cho sự nghiệp mà không còn yêu tôi nữa..... Tôi mới có thể.....”

Trải qua nhiều năm, cô đã sáng suốt hơn, tình cảm cần phải được rèn luyện. Cuối cùng cô hiểu được những việc thường ngày trong cuộc sống, tình yêu lãng mạn chỉ lãng phí thời gian, cuối cùng trong lòng cô cũng hiểu được. Cũng không thể tin tưởng rằng phần tình cảm kia có thể kéo dài mãi mãi.

Nhất định phải bị thương mới có thể hiểu được đoạn tình cảm mười năm với người đàn ông đó là người mà cô yêu nhất. Nhất định phải rơi lệ, mới có thể hiểu rõ được hạnh phúc, anh tập trung vào sự nghiệp cũng vì muốn có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nhưng điều đáng tiếc nhất là khi cô hiểu ra mọi việc thì đã quá trễ.

Bên cạnh Đàm Việt đã có một người vợ vô cùng xinh đẹp và thẳng thắn.

“Tôi không phải đến cầu xin cô rời khỏi anh ấy, tôi chỉ muốn biết người may mắn được anh ấy yêu thương cả đời là người như thế nào.” Giọng nói nhẹ nhàng có chút hâm mộ Tôn Nhã Mạn chân thành nói: “Việt là một người đàn ông rất tốt, anh ấy đã cưới cô thì nhất định sẽ che chở cô yêu thương cô cả đời..... Nên..... Cô cũng nên đối xử tốt với anh ấy.”

Mục đích Triệu Nhượng Ly muốn gặp cô là vì chuyện này.

Dù Tôn Nhã Mạn đoán thế nào cũng không thể đoán được lý do vì sao Triệu Nhượng Ly lại hy vọng bọn họ có thể sống tốt với nhau.

“Cô không cần phải nói như thế. Nếu Đàm Việt biết cô muốn quay lại với anh ấy, nhất định anh ấy rất vui mừng.” Khó sở nói ra những lời này, sau khi nói xong Tôn Nhã Mạn mới phát hiện có thể cô đang nói ra những lời trong lòng của Đàm Việt.

“Anh ấy không biết.”

“Tại sao không biết? Cô không hỏi thì làm sao biết được trong lòng anh ấy nghĩ thế nào?” Cô thấp giọng hỏi.

“Anh ấy nghĩ thế nào cũng không quan trọng. ....”

Đôi mắt xinh đẹp sâu kín ngắm nhìn cô cũng không nói ra hết những lời trong lòng.

Tôn Nhã Mạn muốn hận bản thân tại sao không thể ngu ngốc thêm một chút nữa.

Có ngu ngốc thêm chút nữa cô cũng không nên nghe những lời Triệu Nhượng Ly nói. Có ngu ngốc thêm chút nữa thì cô biết Đàm Việt sẽ không quay lại với vợ cũ. Là bởi vì anh đối với người vợ hiện tại rất có trách nhiệm!

Hôn nhân của hai người họ không phải vì yêu nhau mà lấy nhau. Anh đối với cô dịu dàng chăm sóc, tất cả đều được xây dựng trên trách nhiệm đã hứa. Huống chi, cuộc sống hôn nhân mới được bồi dưỡng tình cảm khoảng hai năm rưỡi nay thì làm sao có thể so sánh với mười một năm tình cảm của hai người họ được chứ?

Nhìn Triệu Nhượng Ly khóc rất đau khổ, Tôn Nhã Mạn vô cùng hối hận khi đến ăn bữa cơm này, vợ cũ Đàm Việt mời một bữa cơm Trung Quốc.

Ngày hôm qua sau khi đã nói rất nhiều chuyện, Tôn Nhã Mạn cũng không nhớ mấy.

Cô chỉ biết sau khi Triệu Nhượng Ly từ NewYork trở về đã gặp mặt Đàm Việt nhiều lần. Cũng biết Triệu Nhượng Ly đã ly hôn lần hai, dự định định cư ở Đài Bắc không trở về NewYork nữa, cũng biết được thì ra trên thế giới này thực sự có người phụ nữ xinh đẹp duyên dáng đang tồn tại.

“Ông xã.....” Không biết trong lòng cô đang hoảng loạn việc gì, cô vươn tay ôm chặt lấy ông xã.

“Thế nào?”

Buổi sáng, Đàm Việt đang chuẩn bị đi làm, anh mới vừa cài xong nút áo sơ mi, lúc đầu cô đang đứng ở cửa phòng để quần áo thì lại đột nhiên tiến tới ôm lấy anh.

“Nhã Mạn, có chỗ nào khó chịu sao?” Anh lo lắng hỏi, tuần trước bà xã ra ngoài sơ ý bị té xe, thân thể lại hơi khó chịu đây.

“Không có, đầu em cũng không đau cũng không muốn ói, không có việc gì.” Nói xong, cô vẫn ôm chặt lấy anh.

“Nếu có chỗ nào không thoải mái thì nhất định phải nói cho anh biết đó.”

Mặc dù sáng nay hành động của bà xã đặc biệt hơi kỳ quặc nhưng Đàm Việt cũng không muốn biết lý do vì sao cô khác ngày thường. Anh chỉ quan tâm đến thân thể cô sau vụ té xe.

“Có vài người sau khi bị thương, phải mất một thời gian sau mới xuất hiện di chứng. Đồng ý với anh, nếu có gì không thoải mái, không thể chịu đựng mà không nói ra.”

“Được, em đồng ý với anh.” Nghĩ đến anh đối tốt với cô đều vì trách nhiệm, lòng Tôn Nhã Mạn cảm thấy nhàn nhạt chua chua.

Anh ấy là một người đàn ông rất có trách nhiệm, cho dù anh ấy yêu tôi, cũng sẽ không ly hôn với cô.

Những lời Triệu Nhượng Ly mới nói hôm qua vẫn còn vang lên trong đầu cô.

Sau khi ăn xong bữa cơm đó, cô luôn có cảm giác mình đã phạm phải tội ác khi đã chia rẽ đôi kim đồng ngọc nữ kia. Nếu như không có cô, nhất định anh sẽ vui mừng vì người phụ nữ mà anh yêu nguyện ý trở về bên cạnh anh.

“Em.....” Ngẩng đầu nhìn Đàm Việt, cô muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì, em cứ việc nói.”

“Em..... Có một người bạn, ừm, em có một người bạn đang gặp vấn đề về tình cảm, em muốn giúp cô ấy hỏi một chút về cách nhìn của đàn ông.”

“À, là người bạn nào vậy?” Bị vợ hỏi khó như vậy làm Đàm Việt không khỏi tò mò.

“Ai da, anh không cần quan tâm người đó là ai.” Cô ở Đài Bắc đều gặp qua bạn bè của Đàm Việt, đối với việc này tạm thời bịa chuyện, Tôn Nhã Mạn chỉ mau chóng lướt qua.

“Dù sao thì bạn trai cũ đã chia tay quay trở lại tìm cô ấy, cô ấy rất vui mừng lại có chút bàng hoàng, bởi vì bạn trai cũ đã làm chuyện có lỗi với cô ấy. Hơn nữa, bây giờ có một người đàn ông khác đối xử với cô ấy rất tốt, một người rất ăn năn, một người dịu dàng chăm sóc. Hiện tại, hai người này đều nhiệt tình theo đuổi cô ấy, cô ấy không biết nên lựa chọn như thế nào mới phải.”

Đưa tình trạng của bọn họ thay đổi chút đỉnh, còn cô ấy đã trở thành “bạn bè” cũ. Tôn Nhã Mạn vừa mong đợi vừa lo sợ hỏi: “Nếu như là anh. .... Anh sẽ làm thế nào.”

“Người bạn kia của em thật lòng yêu ai?” Anh không trả lời liên vấn đề mà bà xã hỏi, Đàm Việt hỏi rõ ràng chi tiết hơn.

“..... Là bạn trai cũ.” Cô không cam lòng nói nhỏ.

“Cô ấy đối với người đàn ông kia có cảm giác gì?” Đàm Việt lại hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Tôn Nhã Mạn nhũn mày, Đàm Việt từng nói qua cô dịu dàng lại có chút kiên nhẫn nhưng nếu so sánh với Triệu Nhượng Ly, cô chỉ sợ bản thân chỉ là vệt con xấu xí.

“Như vậy anh đề nghị cô ấy nên chọn người mà cô ấy yêu.”

Cho nên, trong lòng anh là muốn quay lại với Triệu Nhượng Ly. .... Tôn Nhã Mạn sững sờ nhìn Đàm Việt, cổ họng khô khốc thật lâu mà cũng không nói được tiếng nào.

“Nhã Mạn?” Đàm Việt khó hiểu nhìn nét mặt bi thương của bà xã, anh có nói sai cái gì không?

Đang định hỏi tiếp nhưng nhìn thấy bà xã quệt mồ hôi, tức giận chạy ra khỏi phòng chứa quần áo không thèm để ý đến anh, trước khi đi còn để lại một câu: “Em không thích đáp án này!”

Buổi tối, sau khi hai vợ chồng tắm xong, còn để nguyên quần áo đang chuẩn bị ngủ thì Tôn Nhã Mạn lại hỏi vấn đề làm người ta hao tổn tâm trí. ....

“Vậy em hỏi anh, em có một người bạn khác mới kết hôn, bạn trai cũ của cô ấy quay trở lại tìm, vốn định muốn ly hôn. Kết quả là người đàn ông đó rất yêu cô ấy, cho dù biết bạn của em rất yêu người bạn trai cũ, nhưng chỉ cần bạn em đồng ý ở lại bên cạnh người đàn ông đó, cô ấy và bạn trai cũ có làm gì đi chăng nữa người đàn ông đó đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Anh cảm thấy bạn em có cần phải ly hôn không?”

Nửa nằm ở trên giường, cô kê gối tựa lưng ở đầu giường, quay đầu về phía Đàm Việt, đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn anh hỏi.

“Bạn của em sao gặp nhiều chuyện về tình cảm vậy?” Sau khi Đàm Việt nghe đoạn tình cảm tự thuật kia, cau mày hỏi.

“Nhã Mạn, cho dù bạn bè có thân đến đâu, cũng không thích hợp nói quá nhiều về vấn đề tình cảm.”

Huống chi, người nào đó nghe xong đáp án liền giận dỗi bỏ đi, Đàm Việt cũng không muốn trả lời vấn đề phức tạp này.

“Nhưng em muốn biết cái nhìn của anh.” Dùng giọng nói khản xin, cô làm vẻ mặt đáng thương nhìn ông xã.

“Anh nói đi, em sẽ không nói lại với cô ấy đâu, anh cảm thấy có nên ly hôn không?”

Nếu bà xã đã đặc biệt kiên trì như vậy, Đàm Việt không thể làm gì khác hơn là đưa ra ý kiến. Chỉ là, sợ có người nghe xong lại náo loạn, anh cố hết sức uyển chuyển biểu đạt ý kiến bản thân: “Nếu như bạn của em không muốn ly hôn, vậy thì cứ giữ nguyên hiện trạng như bây giờ. Nhưng, cuộc hôn nhân có đủ hi vọng ái ố này, nếu có người quay đầu lại thì nhất định sẽ bị thương.”

Tôn Nhã Mạn nghe xong sững sờ, lại không lên tiếng.

“Không nên suy nghĩ quá nhiều.” Đàm Việt thấy nét mặt bà xã nặng nề, cho là cô buồn vì chuyện của bạn.

“Chuyện tình cảm trừ khi người trong cuộc nghĩ thông suốt, nếu không người khác có khuyên gì đi chăng nữa cũng không giúp được gì.”

“Muốn thế nào mới có thể nghĩ thông. ....” Cô lầm bầm nói nhỏ.

Trong lòng cô biết rõ phải làm như thế nào là đúng, làm như thế nào mới có thể giúp Đàm Việt lấy lại được hạnh phúc chân chính, nhưng cô lại làm không được!

Cô rất yêu anh, thật sự rất yêu anh. .... Ngay cả không gian để anh hít thở, cho dù không hề làm gì, cô đều rất vui vẻ. .... Nếu như mất đi anh, cô thật sự không còn là một Tôn Nhã Mạn hoàn chỉnh nữa rồi.

Nghiêng người dựa sát vào lồng ngực của anh, cô ôm anh thật chặt, từ trước đến nay đều rất vui vẻ, nhưng giờ trong lòng cô mang cảm giác đầy tội lỗi.

Cô không muốn tác thành cho bọn họ, cũng không muốn rời xa Đàm Việt, nhưng từ sâu trong tận đáy lòng cô hiểu rằng nếu muốn Đàm Việt vui vẻ thì cô phải hy sinh bản thân.

Rầu rĩ không vui mấy ngày qua Tôn Nhã Mạn cảm thấy không được vui vẻ nên quyết định tạm thời rời khỏi Đài Bắc. Không biết đầu óc của cô có thể được khai thông qua chuyến đi này không nữa.

Tùy tiện lấy vài bộ quần áo, cô viện cớ nói với Đàm Việt là cùng đàn chị đi lên núi về ngoại cảnh. Cô ngồi trên xe lửa đi về phía Nam, một thân một mình bắt đầu hành trình giải sầu.

Kể đến, vốn định chuyến đi này làm khai thông đầu óc, nhưng cô lại nhớ về cuộc hôn nhân đã trải qua được hai ba năm. Khi xe lửa đến Tân Trúc, nhìn qua cửa sổ, cô vừa nhìn thấy tên địa danh, chợt nhớ lại lần đầu tiên Đàm Việt dẫn cô đến vùng thông quê ở Tân Trúc.

“Không cần, em muốn tự mình đi.” Cô nhảy xuống dòng nước bắt đầu chiến đấu hăng hái, Đàm Việt muốn dắt tay cô, cô lại cự tuyệt.

“Em nhất định có thể!”

“Nhã Mạn, đừng có cậy mạnh.” Đàm Việt vẫn đưa tay qua.

“Em muốn dựa vào chính bản thân.” Không biết ngày đó mặt trời quá nóng hay sao mà làm cho cô cũng bức bối trong mình. Còn đang trong kỳ kinh nguyệt nên tính khí cô hơi nóng nảy, cô dám không nhận sự giúp đỡ của Đàm Việt.

“Nhã Mạn?”

“Hừ!” Giống như nước chảy, giống như con suối, anh chỉ hơn cô ở chỗ đôi chân dài hơn. Tại sao mỗi lần cô bước tiếp một bước thì rất mệt mỏi, còn anh lại không hề hấn gì? Cái miệng nhỏ nhếch lên, cổ họng phát ra âm thanh khó chịu.

“Nhã Mạn, với sức lực của em, khi chúng đến đích, trời đã tối.” Thấy cô tức giận, anh còn cố ý trêu chọc cô.

“Nào có! Anh nói xạo.” Quả nhiên, tâm tình cáu kỉnh như kẻ ngốc, hoàn toàn quên rằng cô phải giữ hình tượng ưu nhã dịu dàng ít nói. Cô cất giọng kháng nghị không ngoài suy đoán của anh, cô khề khom thắt lưng, lấy tay hất nước về phía anh.

Cô tức giận muốn điên lên vậy mà anh lại mỉm cười nhìn cô la lối om sòm, nhìn bộ dạng tức giận của cô cảm thấy rất thú vị.

“Chân của em không có mỏi, hơn nữa em cũng không có tức giận.” Thấy anh cười đến vui vẻ như vậy, cô tức giận tiếp tục hất nước lên người anh.

“Tốt, chân em không mỏi vậy ta đi thôi. Đoạn này hơi khó đi, để anh giúp em.” Thu lại vẻ giễu cợt trên môi, anh dịu dàng hướng dẫn cô rồi đưa tay ra giúp.

Cô cảm giác được bản thân quá tùy hứng, cuối cùng cũng ngoan ngoãn đưa tay cho anh giúp đỡ. Nào có thể ngờ được vừa đưa tay ra hơn một nửa, cô lại không cẩn thận liền bị trượt chân ngã xuống, cả người ngã xuống chỗ bậc thang dưới khe suối.

“Nhã Mạn!” Đàm Việt nhanh chóng xổm người xuống xem xét trên người cô có bị thương hay không.

“..... Em không sao.” Chỉ là không cẩn thận uống vài ngụm nước, cộng thêm vẻ vô cùng nhếch nhát thôi.

Toàn thân ướt đẫm, ngay cả tóc cũng khó tránh khỏi, cô không cần soi gương cũng biết bản thân giờ này xấu xí muốn chết.

Nhưng, khi Đàm Việt kéo cô đứng dậy, sau khi kiểm tra người cô không có bị làm sao, lại cúi đầu ban cho cô cái nhìn xấu xí đang ướt sũng này một cái hôn nồng nhiệt.

Nhìn phong cảnh đang lướt qua bên ngoài cửa sổ, nhớ lại lần đầu tiên trong đời cô xấu hổ tại con suối nhỏ đó, ánh mắt vui sướng của cô bỗng nhiên lóe lên.

Gần ba năm kết hôn, Đàm Việt đã mang lại cho cô rất nhiều kỷ niệm đẹp.

Từ Tân Trúc anh dẫn cô đi Miêu Lật rồi trèo qua núi Hồ, theo cô đi Đài Trung tham gia triển lãm ảnh cá nhân bạn của cô. Dẫn cô đi leo núi, chèo thuyền, du ngoạn khắp nơi, cũng cùng cô đi Gia Nghĩa A Lý Sơn xem mặt trời mọc. Mà quê cô ở Đài Nam, dù bận rộn đến đâu anh cũng theo cô về nhà trên dưới mười lần.

Quá khứ tuyệt vời cùng đi du lịch mà hai người cùng nhau trải qua, theo chuyến xe lửa cứ hiện lên trong đầu. Những thứ thuộc về anh cô luôn ghi nhớ từng chút một, những kỷ niệm ngọt ngào của cô trong quá khứ như hòa quyện vào hơi thở.

Gã cho Đàm Việt cô cảm giác được bản thân mình rất hạnh phúc.

Vậy mà anh cho cô nhiều như vậy nhưng cô chỉ có thể đáp lại anh những việc như nấu cơm, pha trà, thậm chí vì một tai nạn nhỏ mà phải liên lụy anh ở nhà chăm sóc cô tận ba ngày. Anh đối với cô tốt như vậy, quan tâm chăm sóc như vậy, vậy mà khi anh có cơ hội có thể tái hợp với vợ cũ mà cô không muốn thả anh ra!

Rời khỏi Đài Bắc, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, rời khỏi nhà của hai người bạn họ, những lưu luyến trong lòng đã có thể bỏ xuống được. Khi xe lửa dừng chân ở trạm cuối cùng thì Tôn Nhã Mạn nhìn đầu đưa ra quyết định.....

Cô rất yêu anh, cho nên, cô muốn để Đàm Việt được tự do.

Có thể gã cho anh giống như giấc mơ đã trở thành sự thật, giống như giấc mơ bị đánh cắp đã hết thời hạn.

Hôm nay, các điều kiện khách quan đã thay đổi, Triệu Nhượng Ly đã trở về, vì muốn Đàm Việt hạnh phúc, cô nên miễn cưỡng tự động rút lui mới đúng.

Mặc dù lý trí đã bảo cô phải đưa ra quyết định như vậy, nhưng Tôn Nhã Mạn không biết khi cô thấy hai người bọn họ đi chung với nhau thì trong lòng cô có khó chịu như vậy không!

Thay đổi kế hoạch muốn đi giải sầu ba ngày, ngay tối hôm đó cô quay trở về Đài Bắc!

Vừa xuống trạm xe lửa, cô liền bắt taxi đến công ty của Đàm Việt, định gặp Đàm Việt để nói chuyện một chút, nhưng sau khi xuống taxi cô lại hơi chùn bước. Ở bên ngoài công ty do dự cả nửa ngày cũng không dám bước vào.

Ước chừng sau khi cô thở dài đến lần thứ mười, cô liền quyết định đi ăn cơm trước. Chờ sau khi cô ăn tối xong mới lên công ty tìm Đàm Việt nói chuyện.

Đi qua đường kẻ vạch dành cho người đi bộ sang một nhà hàng đối diện công ty, nhà hàng này cô và Đàm Việt đã đến ăn nhiều lần. Có lúc cô mới kết thúc tiết học liền đến đây chờ anh tan việc, hai người bọn họ sẽ ở nhà hàng này ăn cơm xong mới trở về nhà.

Cô quen thuộc nơi này đẩy cửa kính bước vào, ánh mắt tìm kiếm đến một bàn gần cửa sổ. Khi cô liếc qua nhìn thấy một bàn trống ở gần cửa sổ thì thấy Đàm Việt cùng Triệu Nhượng Ly ngồi ở bàn kế bên.....

“Tiểu thư, đi một người sao?”

Khi phục vụ bước đến hỏi cô, cô nhảy mắt mấy cái hoảng hốt trả lời: “Không, tôi không ăn.”

Chạy trốn chết ra khỏi nhà hàng kia, khóe mắt cô ướt đẫm, Tôn Nhã Mạn giờ mới hiểu được bản thân cô không có hào phóng như vậy!

Không cần nói chuyện với Đàm Việt nữa..... Nhất định anh vẫn thích Triệu Nhượng Ly nên mới có thể dùng ánh mắt dịu dàng như vậy để nhìn cô ấy.....

“Rất tốt, như vậy rất tốt..... Không cần nói ra, thật ra có thể bớt được một việc.” Dùng sức ôm chặt hai bên má, Tôn Nhã Mạn cười tự nói với bản thân.

Phải cười lớn một chút thì trái tim mới không đau, cổ họng phát ra tiếng cười nhưng âm thanh phát ra rất nghẹn ngào.....

Ngu ngốc! Không hiểu được bản thân lại muốn nhiều đến như vậy, từ đầu đến cuối Đàm Việt rõ ràng không có yêu cô, vậy mà khi nhìn thấy hai người bọn họ bên nhau thì cô liền sụp đổ!

Ban ngày đã sớm quyết định để anh được tự do, cho nên, khi thấy hai người bọn họ ở nhà hàng đó thì cô nên vui mừng cho Đàm Việt mới phải.

Người có tình sẽ thành người một nhà, anh có thể trở về nơi yêu thương, tìm được hạnh phúc, cô nên vui mừng cho anh.....

“Hy vọng lần này hai người có thể bên nhau đến già.”

Khi Tôn Nhã Mạn lần đầu tiên đi đến văn phòng phẩm mua giấy thỏa thuận ly hôn thì cô lặng lẽ chúc phúc cho người đàn ông cô yêu ở trong lòng.

“Cảm ơn anh.”

Mấy năm nay không có anh, cô sẽ không vui vẻ đến thế.

“Hẹn gặp lại.”

Mặc dù cô muốn nhìn thấy anh thêm chút nữa, nhưng để ngăn bản thân thay đổi quyết định, nên đánh nhanh thắng nhanh mới đúng.

Hóa ra cô cũng có lúc không dứt khoát như vậy, hai tay run run không tự chủ được xé toang tờ giấy thỏa thuận ly hôn vừa mới mua, hai hàng nước mắt trượt dài xuống hai bên má của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhớ lại từng kỷ niệm tốt đẹp, cô không thể nào quên được.

Lấy ảnh chụp khi đi du lịch, ở đầu giường có con gấu bông Tiểu Miêu, anh mua cho cô mấy tập tranh không còn xuất bản nữa, anh còn đặc biệt vì cô mà thiết kế mẫu giày leo núi..... Mới thu dọn mấy thứ, cô xếp đầy trong vali rồi kéo ra ngoài.

Tôn Nhã Mạn mệt mỏi thong thả bước từ phòng ngủ đến thư phòng, lại từ thư phòng đến phòng vẽ tranh, liếc mắt nhìn qua một lần. Cô muốn mang theo cái gì đó nhiều lắm, cô dứt bỏ không được, tay không từ phòng vẽ tranh trở về phòng ngủ.

“Cũng không có thu dọn cái gì nhiều, sao lại đồ nhiều mồ hôi thế này?”

Lau mồ hôi lạnh ở trên trán, tâm trạng hơi lộn xộn nên cô quyết định bước vào phòng tắm tắm.

“Đến lúc phải ký tên thôi.”

Sau khi tắm xong cô đã tỉnh táo hơn, cô khoát áo choàng tắm thật dày bước ra. Từ túi xách cô lấy ra giấy thỏa thuận ly hôn vừa mua được mấy hôm, ngồi trước bàn trang điểm, định bụng nên giải quyết nhiệm vụ quan trọng này rồi nói sau.

Vì hai bên bất đồng quan điểm, rất khó khăn sống đến bạc đầu, nên đồng ý ly hôn..... Sau khi ký vào giấy thỏa thuận ly hôn, hai bên hủy bỏ quan hệ hôn nhân, sau này hai bên có cưới gả đều không có liên quan gì.....

Tôn Nhã Mạn nhìn chằm chằm bốn chữ ‘không có liên quan’ trên giấy thỏa thuận ly hôn, tay cầm bút, chậm chạp ký tên của cô vào giấy thỏa thuận.

“Có thể, tôi nhất định làm được!” Nhắm mắt lại, hít sâu vài hơi, sau khi tự khích lệ bản thân, Tôn Nhã Mạn lại mở mắt ra.

“..... Vẫn chưa được.”

Nhìn vào lòng bàn tay, rồi lại nhìn về tờ giấy lạnh lẽo kia, cô thờ dãi như đưa đám. Cô hơi sốc buồn bã cảm hết các giấy tờ liên quan đi xuống phòng bếp.

Mở tủ rượu trong phòng bếp, lấy chai Whisky, cô không thèm rót ra ly, trực tiếp dùng môi nhắm mắt uống một ngụm.

“Khụ.....” Vị cay của rượu đi vào cổ họng, dũng khí dường như đã lớn hơn.

Nuốt xuống cổ họng, đưa đầu lưỡi liếm liếm khoe môi, Tôn Nhã Mạn từ tủ rượu bước đến bàn ăn.

Có rượu vào liền trở nên can đảm hơn, lần này, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, kiên quyết ký hết tất cả các giấy tờ có liên quan đến cuộc hôn nhân này.

“Được rồi, mình đi thu xếp thêm ít hành lý, sau đó có thể rời khỏi đây.”

Mắt hôn nhìn chằm chằm vào giấy thỏa thuận ly hôn một hồi lâu, Tôn Nhã Mạn đang định lên lầu thu xếp hành lý để rời khỏi. Đang lúc này thì nghe thấy âm thanh mở cửa.

Đàm Việt sao? Cô khẽ giật mình, bây giờ còn chưa đến chín giờ, anh ấy và Triệu Nhược Ly không thể nào kết thúc cuộc gặp gỡ sớm thế này.

Cô hốt hoảng đưa tay nhét mấy giấy tờ vào túi áo choàng tắm, cô hoàn toàn không biết vì sao bản thân lại có thể giật mình thế này.

“Nhã Mạn?”

Cô chưa lên tiếng, Đàm Việt đã men theo ánh đèn đi tới phòng bếp.

“Em đã trở lại?” Sắc mặt Đàm Việt có vẻ hơi mệt mỏi, nhìn thấy bà xã thì khẽ mỉm cười, đi về phía bàn ăn ngồi trước mặt cô, dịu dàng hỏi: “Duy Chân không cho em theo giúp đỡ sao?”

“Không phải.”

Cô và đàn chị đã ra bên ngoài vẽ ngoại cảnh nhiều lần, mỗi một lần kích động lên đường, kết quả đều là đàn chị xấu tính đòi trở về trước.

Nhưng mà hôm nay và trước kia không giống nhau, lần này cô mượn danh của đàn chị để lấy cớ đi giải sầu, hoàn toàn không có chuyện đi vẽ ngoại cảnh.

“Nói chung là mặc kệ chuyện của đàn chị.....” Cũng không biết đang do dự cái gì, nếu nhìn thấy người, theo tính tình của cô thì phải nhanh chóng nói chuyện ly hôn mới đúng.

Vậy mà, cô chẳng những không nhân cơ hội này để mở lời, vẫn còn rất dịu dàng đối với Đàm Việt nói: “Nhất định anh đang rất mệt mỏi, em giúp anh đi pha nước tắm.”

Không đợi anh trả lời, cô như một làn khói liền lách người trốn lên lầu, rất rõ ràng là cô đang trốn tránh.

“A, trên bàn còn có chai Whishky chưa dọn dẹp.”

Ở tiệc cuối năm cách đây một ngày, Đàm Việt đã biểu đạt qua là anh không thích cô uống rượu, đáng chết, tối nay cô chẳng những uống rượu, hơn nữa lại uống rượu có nồng độ cao.

“Thảm rồi, nhất định anh sẽ rất mất hứng.”

Kêu ca xong, cô mới phát hiện là trước sau gì cũng ly hôn, cô còn để ý đến Đàm Việt không thích những thứ này làm gì nữa.

“Tôn Nhã Mạn, chuyện chính thì người không quan tâm xử lý, lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt làm gì.”

Máng thì máng, cô vẫn đi vào phòng tắm để pha nước nóng, nhưng cô rất chán nản khi Đàm Việt thấy cô chạm vào thứ mà anh không thích.

Tiếng nước chảy ào ào vang lên trong phòng tắm rộng lớn.

Tôn Nhã Mạn quỳ xồm bên cạnh bồn tắm lớn, cánh tay chống lên cạnh bồn tắm, cằm chống lên đầu gối, hai con mắt như phủ đầy sương mù nhìn dòng nước ấm chảy xuống bồn. Nghĩ phải tạo rắc rối như thế nào để nói chuyện chia tay với ông xã thì Đàm Việt vừa bước vào phòng tắm, liền chú ý tới bóng lưng rũ rượi của bà xã.

Có liên quan đến tai nạn xe sao? Cô vui vẻ, nhưng tuần này cảm xúc của cô đã giảm xuống. Nghĩ đến việc vừa thấy chai rượu trên bàn ăn, anh liền nhú lông mày lại, hai mắt đầy vẻ lo lắng.

“Nhã Mạn.....” Đàm Việt hạ thấp thân người đứng bên cạnh của cô.

“Hả?” Cô nghiêng đầu, hai gò má đang tựa vào cánh tay, cô không biết một môi ngấm nhìn gương mặt anh tuần của anh.

“Tâm trạng không tốt sao?” Anh hỏi.

“À? Không có.” Tôn Nhã Mạn cố gắng nặn ra nụ cười.

Đàm Việt đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó đưa tay chạm vào mái tóc mượt mà của cô.

“Ngày mai anh dẫn em đi Hành Thiên cung cúng bái được không?”

“Tại sao?” Đôi mắt ngấn nước lộ rõ vẻ tò mò, mới vừa rồi về mặt còn như đưa đám. Bởi vì Đàm Việt vừa đưa ra lời đề nghị khó hiểu nên bỗng dưng cô có một chút lên tinh thần.

“Cúng bái xong, em có thể tự vượt qua nỗi sợ hãi.” Thấy cô gần đây có nhiều biểu hiện khác thường, Đàm Việt có thể do lần trước bị tai nạn xe nên làm cho cô hoảng sợ.

“Từ khi tái khám từ bệnh viện trở về cũng không có vấn đề gì, anh nghĩ, có lẽ em vẫn chưa hoàn hồn trở lại, mới có thể phờ phợt rũ rượi như vậy.”

“Anh cũng biết những thứ này à?” Đôi mày thanh tú khẽ nhích lên, Tôn Nhã Mạn nhàn nhạt nở nụ cười.

“Kết hôn lâu như vậy anh lại có thể không biết sao.”

“Nhiều người rất tin tưởng vào tín ngưỡng, nhất định phải có hiệu quả.” Giọng nói hơi bối rối, ngay cả Đàm Việt còn không biết đến hôm nay anh lại có quan niệm như vậy.

“Sau hôm em bị tai nạn, đáng lý lúc đưa em về nhà thì nên đưa em đi cúng bái thì tốt hơn. Ngày mai anh sẽ dẫn em đi.”

“Anh.....” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, trái tim cô rất xúc động.

Cho dù Triệu Nhượng Ly có xuất hiện anh vẫn để ý đến cô..... Tình cảm là một việc rất khó hiểu, biết rõ người anh yêu là người khác, nhưng thấy anh vẫn nghĩ đến cô, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

“Đàm Việt.....” Cô suy nghĩ rất nhiều có nên nhào vào trong ngực và ôm chặt lấy anh, thế nhưng không được. Cô đã do dự quá lâu, nếu như lại nhào vào ngực anh một lần nữa, nhất định cô sẽ không rời đi được.

“Chờ anh tắm xong, em có một việc nói với anh, được không?”

“Có việc gì, bây giờ em nói luôn đi.”

“Cũng không phải chuyện gì gấp, thật đó. Trước tiên anh nên đi tắm.” Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh, cô nhột nhật cười một tiếng, lại hỏi: “Anh có muốn ăn khuya không? Em giúp anh chuẩn bị.”

“Không cần, anh không đói bụng.” Những câu đối thoại rất bình thường, vẫn giống như trước đây, không có chút nào khác thường. Nhưng Đàm Việt cứ nhìn về bà xã, có cảm giác như có chuyện gì đó không đúng cho lắm.

“Được rồi, em sẽ không xuống bếp nữa, anh cứ từ từ tắm đi nhé.”

Rốt cuộc cô muốn nói chuyện gì? Nhìn bóng lưng bà xã rời đi, chân mày Đàm Việt nặng nề nhú lại.

Nhìn bà xã có chút khác thường, Đàm Việt bỏ qua bồn tắm lớn, nhanh chóng tắm rửa với tốc độ nhanh nhất.

“Nhanh như vậy!”

Tôn Nhã Mạn đang ngồi ở mép giường, đang động viên bản thân, nào có thể đoán được chưa nghĩ nên bắt đầu mở lời như thế nào thì Đàm Việt đã tắm xong vừa bước ra ngoài.

“Sao lại không tắm lâu thêm chút nữa?” Liếc mắt một cái nhìn ông xã ngồi bên cạnh mình, ánh mắt của cô có chút buồn bã.

“Anh muốn mau chóng biết em muốn nói chuyện gì.” Đàm Việt chăm chú nhìn bà xã nói.

Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, làm sao cô dám mở miệng? Hạ ánh mắt nhìn hai bàn tay mình một lúc lâu, cô có chút thiếu kiên nhẫn mở miệng nói: “Đàm Việt, anh có nhớ mấy ngày trước em có hỏi anh một chuyện không?”

“Là việc mấy người bạn của em có chút vấn đề về tình cảm sao?”

“Vâng.” Ngẩng đầu lên, tiếp theo để nói chuyện rồi, giọng điệu Tôn Nhã Mạn dờ dưng lơ đãng.

“Vậy anh còn nhớ rõ anh đề nghị bạn của em lựa chọn người yêu cũ không?”

“Cho nên?” Nghe đến đó, nét mặt Đàm Việt có chút cảnh giác.

“Cho nên em muốn trở lại bên cạnh người yêu cũ. Đàm Việt, em muốn ly hôn với anh!” Giống như có một tiếng trống làm tinh thần lên cao, bất quá, Tôn Nhã Mạn tự cho bản thân rất mạnh mẽ, nhưng khi nói những lời này cô không dám nhìn thẳng vào mắt Đàm Việt.

“Em vừa nói cái gì?” Sắc mặt Đàm Việt tái xanh, vẫn chưa tin những gì bản thân mình nghe được.

“Em nói..... Là bạn em, nhưng thật ra người có vấn đề về tình cảm là em!” Hãy tha thứ vì cô đã nói dối, nhưng nếu cô nói sự thật muốn chia tay là để tác thành cho anh và Triệu Nhược Ly, vì trách nhiệm của bản thân nhất định anh sẽ không đồng ý.

Vì hạnh phúc của anh, cô không ngại dùng lý do thế này để nói lời chia tay.

“Bạn trai cũ của em đã quay lại tìm em, em phát hiện bản thân mình vẫn còn rất thích anh ấy..... Đàm Việt, chúng ta nên ly hôn!”

“Tôn Nhã Mạn, em có bản lĩnh thì cứ nhìn thẳng vào mắt anh, lặp lại những lời nói lúc này một lần nữa.” Đàm Việt cắn răng, di chuyển ngồi xổm trước mặt bà xã, về mặt đầy lo lắng nhìn chằm chằm vào bà xã xinh đẹp.

“Em nhìn anh rồi lặp lại lần nữa, sau đó, chúng ta sẽ nói đến tên bạn cũ đáng chết đó.”

Tôn Nhã Mạn không dám nhìn anh.

Nếu nhìn thẳng vào ánh mắt của anh cô không có cách nào nói dối.

“Em..... Dù sao đi nữa em cũng muốn ly hôn!” Cúi đầu nhìn rút giấy thỏa thuận ly hôn cất trong túi áo choàng tắm, vội vã kín đáo đưa cho anh, cô lại trợn mắt nhìn tay của mình nói: “Em không phải đang nói đùa, đơn em đã ký xong, em thật sự muốn ly hôn.”

Giấy thỏa thuận ly hôn đã chuẩn bị xong! Đàm Việt giận muốn phát điên lên.

“Không được!” Nhìn cũng không thèm nhìn, anh liền xé giấy thỏa thuận ly hôn thành từng mảnh.

“Làm sao anh lại như vậy chứ.....” Cô đã do dự thật lâu, quyết tâm chịu đựng mọi đau khổ để ký vào giấy thỏa thuận. Hôm nay anh lại xé bỏ nó, cô phải đi đến đâu để tìm được can đảm để ký vào giấy thỏa thuận một lần nữa chứ.

“Em mặc kệ! Em muốn.....” Khi đến hai từ ‘ly hôn’ kia, cô lại xúc động ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt đau khổ của Đàm Việt thì cô không thể nói ra miệng.

Tay cô luống cuống nhìn người đàn ông mà cô yêu, đã cố gắng cả buổi tối mà bây giờ lại bị phá hỏng.

“Không có bạn trai cũ nào cả phải không em?”

Cô không có trả lời.

“Tâm trạng em không được tốt, những lời vừa rồi chỉ là nói đùa thôi phải không?”

Cô khẽ mím môi vẫn không nói lời nào.

“Nhã Mạn, có vấn đề gì thì chúng ta cùng nhau đối mặt được không?”

Thấy cô vẫn không trả lời, Đàm Việt không ngừng cố gắng muốn cô thổ lộ tâm sự. Hai chân cô co rút lại, cả người cuộn tròn trên giường.

“Em có bạn trai cũ, hơn nữa không phải em đang nói đùa.” Cô nằm nghiêng đưa lưng về phía Đàm Việt, tay nắm chặt góc chăn, nhỏ giọng nói: “Đầu em rất đau, hiện tại em không muốn trả lời thêm bất cứ vấn đề gì!”

Tôn Nhã Mạn, lời nói và cách làm không hề ăn khớp với nhau, nói cái gì muốn để cho anh được tự do, hy vọng anh có thể có được hạnh phúc chân chính. Kết quả khi gặp một chút khó khăn liền vứt bỏ.

Tên lừa gạt, tên lừa gạt, thật ra người không có thật lòng muốn tặng anh cho Triệu Nhượng Ly!

Rầu rĩ cẩn thận đè nén cảm xúc, bắt lực nhìn về bức tường ở góc phòng. Tôn Nhã Mạn cảm giác được bản thân mình đã hồng bét.

Đàm Việt thấy bà xã đưa lưng về phía anh mới dám nói lên những lời nói đó, tâm trạng rối loạn cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại được không hề bối rối nữa.

Đột nhiên nghe được Nhã Mạn muốn rời khỏi anh, lòng anh đau đến phát điên. Có một khoảng thời gian, anh nghĩ sẽ dồn ép cô nói ra người đàn ông kia là ai, định bụng muốn tìm người đàn ông kia nói chuyện một lần.

Nhưng cô lại không dám nhìn anh.

Miệng thì nói muốn ly hôn với anh nhưng ánh mắt lại không dám nhìn anh. Thậm chí khi bị anh vạch trần thì lại trốn lên giường đưa lưng về phía anh.

Bình tĩnh trở lại, Đàm Việt nghĩ những lời bà xã nói ra là những lời nói không thật lòng.

“Nhã Mạn.....” Đi vòng qua bên kia giường, anh khom người thấp xuống nhỏ giọng gọi cô.

“.....” Làm ơn, không cần để ý đến cô, cô cần có thời gian để kiểm điểm lại lời nói và suy nghĩ của bản thân.

Trở mình quay sang một hướng khác, Tôn Nhã Mạn vẫn còn cảm giác mình muốn giữ chặt lấy anh không buông tha, không dám nhìn thẳng vào mắt của anh.

“Nhã Mạn!” Cô trở mình quay sang hướng khác, anh đành phải vòng qua phía bên kia giường.

Anh truy đuổi cô không buông tha, cô chỉ có thể lặp lại chiêu cũ, lại trở mình đưa lưng về phía anh.

“Được rồi, nếu em không muốn nói chuyện vậy thì đừng nói, nhưng anh xin em đừng trốn tránh anh.” Thân thể của cô cuộn tròn như con tôm, ánh mắt vẫn trốn tránh anh. Đàm Việt không biết làm thế nào nên đành phải nhảy lên giường.

Phát hiện anh lên giường, Tôn Nhã Mạn theo bản năng đầu tiên là muốn chạy trốn.

Định dùng sức hai bên khuỷu tay để xuống giường nhưng động tác của anh lại nhanh hơn cô, thân thể cường tráng bao trùm lấy cô, không cho cô trốn tránh. Cô bị anh đặt dưới thân, cuối cùng cũng không trốn được ánh mắt thâm thúy của anh.

Thời gian dường như trôi qua thật lâu, sau đó đứng im.

Cô nhìn người đàn ông cô đã yêu nhiều năm, nhìn ông xã cô đã yêu rất lâu, tận đáy lòng Tôn Nhã Mạn cảm thấy bản thân rất bất lực.

A, cô yêu anh nhiều đến thế, phải làm như thế nào mới có thể dứt khoát rời khỏi anh đây. Phải làm như thế nào để báo đáp mất năm làm bạn của anh đây.....

Cô lưu luyến nhìn anh, bởi vì cơ hội để ngắm nhìn anh như thế này sẽ không còn nhiều nữa, nhưng cô lại không dám nhìn anh quá lâu. Bởi vì cô sợ nhìn quá lâu sẽ làm bản thân dao động, sẽ từ bỏ quyết định để cho anh được tự do.....

Giả vờ không biết sự tồn tại của Triệu Nhượng Ly! Dù sao, Đàm Việt rất có ý thức trách nhiệm, chỉ cần cô muốn tiếp tục ở lại bên cạnh anh, cuộc hôn nhân này vẫn có thể tồn tại.....

“Đừng!” Trước khi lý trí bị che phủ, cô vịn vào cơ thể muốn tránh Đàm Việt.

“Em không thích thế này!” Như vậy rất hèn hạ, quá ích kỷ, như vậy là không quan tâm đến hạnh phúc của Đàm Việt.

Cô giãy giụa quá kịch liệt, sợ cơ thể của mình sẽ đè lên cô, nhưng Đàm Việt lại không muốn cho cô thoát được. Anh ôm cô vào ngực nằm nghiêng xuống giường, cánh tay cường tráng đưa ra ôm chặt eo của cô. Từ thế như vậy, cho cô có giãy giụa hơn nữa cũng không thoát khỏi anh.

Bị ôm thật chặt, sau khi phát hiện bản thân có gãy gập thể nào cũng không thể thoát được, cuối cùng Tôn Nhã Mạn cũng ngừng gãy gập.

Vì ngừng gãy gập mà cơ thể bắt đầu thả lỏng, cô bị anh ôm càng chặt hơn, lưng của cô dán vào lồng ngực của anh. Mông của cô chạm vào bụng của anh, hai người bọn họ giống như hai cái muống úp lại, thân mật nằm nghiêng ở trên giường.

Thật khéo, không khí bỗng nhiên thay đổi.

Khi cơ thể trở nên thân mật như vậy, tuyệt vọng, cái vãi, mọi xung đột bỗng chốc biến mất.

Anh vừa mới tắm xong, thất lưng còn quần khăn tắm, mà trước đó cô cũng đã tắm qua, bên dưới áo choàng tắm là một cơ thể mềm mại.

“Nhã Mạn!” Khi anh ôm cô thì bỗng đưa tay tiến vào bên trong áo choàng, tỉ mỉ vuốt ve tấm lưng trần của cô, giọng nói trở nên khàn đặc đầy ham muốn khê gọi tên cô.

Cô nghe tiếng thở dài của anh, cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh ở ngay trên cổ cô. Mà các ngón tay anh tràn đầy ma lực vuốt ve da thịt mịn màng của cô.

Thật đáng ghét, cô đã không còn thuốc chữa nào nữa mà say mê anh, còn anh lại thích trêu đùa cô như thế.

Ai có thể dạy cô có thể chống lại mọi cám dỗ của anh đây?

Cô hết hy vọng phát ra tiếng rên rỉ.

Cô vô lực nhắm mắt lại, để mặc cho anh kêu gọi mọi cảm xúc dục vọng trong con người cô.

Lòng ngực trở nên nặng nề, mỗi một tác da thịt của cô đều khát khao muốn anh chạm vào. Cô đưa hai bàn tay đầy khát vọng mà vuốt ve lại anh.

“Em chán ghét anh!” Chán ghét anh để cho em cứ yêu anh như vậy.

Cô đã nói như vậy, sau đó, xoay người nhìn về phía anh.

“Em chán ghét anh.” Chán ghét anh để cho em không thể rời khỏi anh.

Cô nói tiếp, ánh mắt cứ nhìn vào cơ ngực cường tráng của anh, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

“Em thật sự chán ghét anh.” Chán ghét anh để cho em biến thành một người vì lợi ích cá nhân mà bỏ mặc tất cả. Chỉ muốn ở lại bên cạnh anh! Cô bướng bỉnh nói xong, không kìm lòng được đưa bàn tay ra sờ vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô càng phát tiết kêu chán ghét anh bao nhiêu thì anh càng giữ chặt cô lại, đôi mắt nóng hừng hực khóa chặt tầm mắt của cô. Sau đó, anh chăm chú nhìn cô thật lâu, cô sẽ không thể tiếp tục nói ra những lời nói dối lòng được.

Thì ra nói dối là một việc không hề đơn giản tí nào.

Các ngón tay nhỏ nhắn không chủ định vuốt ve cơ ngực rắn chắc của anh, từ sâu trong tận đáy lòng cô hiểu được: cô có thể không có khả năng tác thành cho hai người bọn họ được nữa rồi.

Cho dù có tác thành cho hai người bọn họ, cô cũng không thể lấy lại được vẻ ngây thơ lạc quan như lúc ban đầu. Chỉ cần nhìn thấy được Đàm Việt thì cô đã rất thỏa mãn.

Là cô quá tham lam, hay do cuộc sống hôn nhân mấy năm gần đây là làm hư cô, làm cô nảy sinh ra ảo giác cô và Đàm Việt sẽ ở bên nhau mãi mãi sao?

Thở dài một hơi, đưa các ngón tay lên cô vuốt ve khuôn mặt kiên nghị của anh, đôi mắt không giấu được vẻ mê luyến anh.

“Em không đủ can đảm để ký đơn ly hôn một lần nữa.” Người xé giấy thỏa thuận ly hôn là anh. Sau này nếu như muốn ly hôn, tha thứ cho cô khó có thể phối hợp!

“Giấy thỏa thuận ly hôn là cái gì vậy?” Không có can đảm ký là hay nhất, không đúng, vật này vốn dĩ không nên xuất hiện tại ngôi nhà của bọn họ!

Cúi đầu xuống, Đàm Việt phủ kín đôi môi của cô, hôn cô thật mãnh liệt.

“Anh không muốn ly hôn!” Tuyệt đối không muốn.

Nhìn nét mặt anh rất nghiêm túc, Tôn Nhã Mạn nghĩ rằng anh vì ý thức trách nhiệm nên mới đảm bảo cho dù Triệu Nhược Ly có xuất hiện thì anh vẫn cam kết sẽ là người chồng tốt không bao giờ thay đổi.

“Em cũng không muốn.” Thật xin lỗi, em không thể để cho anh trở về bên cạnh Triệu Nhược Ly được.

Mặc kệ cô vừa hạ quyết tâm muốn tác thành cho hai người bọn họ, khi anh hôn cô mãnh liệt như thế thì ý định muốn rời khỏi anh đã tan thành mây khói.

“Tốt lắm!” Nghe cô đáp lại, tâm tình anh đang khản trương bỗng nhiên thả lỏng.

Mặc kệ giữa hai người bọn họ có vấn đề gì, thậm chí xuất hiện người được gọi là bạn trai cũ của cô. Anh tuyệt đối sẽ dốc toàn lực để dọn sạch chương ngại vật.

Lại cúi đầu lần nữa dây dưa với cô, nếm tư vị ngọt ngào của cô, dục vọng Đàm Việt đè nén từ lâu bỗng bùng phát.

“Nhã Mạn, anh muốn em.” Đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô, anh khàn giọng yêu cầu.

Tờ giấy thỏa thuận ly hôn kia đã hù dọa đến anh, nếu bà xã không đòi ly hôn, hoảng loạn trong lòng anh sẽ tự động biến mất. Anh vội vàng rất muốn có được cô.

Dịch chuyển thân mình đang che phủ người cô, anh đã sớm cởi áo choàng tắm của cô ra, mà khăn giấy ở thắt lưng của anh không biết rơi từ lúc nào. Trông chốc lát mà cô đã bị anh đè dưới thân.

Ánh mắt tràn đầy dục vọng, quét qua một đường từ trên xuống dưới. Bàn tay anh hơi dùng sức, chậm rãi vuốt ve theo ánh mắt.

Tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng của cô.

Trời, anh chưa chân chính tiến vào cô, chỉ dùng ánh mắt đầy dục vọng nhìn cô thôi, chỉ dùng các ngón tay xù xì trêu chọc cô vậy mà đã đốt cháy ngọn lửa dục vọng trong lòng cô rồi.

Bất kể là tâm hồn hay là thân thể, đối với anh, cho đến bây giờ cô đều không thể đè nén được khát vọng của bản thân.

Eo nhỏ bất lực quặn quẹo muốn va chạm nhiều hơn, da thịt run run càng muốn anh nhiều hơn. Thế mà anh lại không để cho cô được mong muốn.

Cô bị dục vọng buộc chặt giống như quả bom sắp nổ, lúc này anh dùng hai ngón tay hăm dò vào bên trong của cô.

Mãnh liệt vuốt ve, mạnh mẽ đưa cô lên cao trào lần thứ nhất. Cô thở dốc dồn dập, ánh mắt mê mang.

“Ông xã!” Kim hãm lại cảm giác vui sướng, theo bản năng cô mê luyến nhìn người đàn ông cô yêu.

Giọng nói dịu dàng của bà xã khẽ gọi làm trái tim anh tan chảy.

“Nhã Mạn!” Trái tim anh muốn nhũn ra, cuối cùng các bộ phận khác trên người anh không kiềm chế được xúc động.

Anh luôn luôn ưu tiên lấy cảm giác của bà xã, vốn định sẽ đùa giỡn cơ thể mềm mại của cô thật lâu rồi mới bắt đầu chiếm giữ lấy cô. Nhưng sau khi nghe tiếng kêu tràn đầy ủy mị của cô thì mọi nguyên tắc bỗng dưng biến mất.

“Ngaoan, nhắc chân lên cao nào.” Dùng lực ở bàn tay nâng lấy đầu gối của cô, anh không thể chờ đợi được nữa liền đẩy mạnh.

Tiếng gầm gừ vui sướng của anh phát ra từ cổ họng.

Niềm đam mê dục vọng giữa bọn họ luôn rất hoàn mỹ, hơn nữa hay làm thường xuyên, nhưng tuần trước cô bị tai nạn, ngay từ đầu cơ thể của cô đã không cho phép. Sau anh lại lo lắng cho cơ thể của cô quá yếu ớt, không chịu nổi đòi hỏi của anh, nên giữa hai người bọn họ đã lâu không có thân thiết với nhau.

Lúc này, cảm giác một lần nữa bị cô siết chặt khiến anh sung sướng giống như đang ở thiên đường!

“Ông xã!” Cô vui vẻ khẽ gọi anh, tâm trạng hoàn toàn bị anh chiếm giữ.

Sau thời gian không được gần gũi cô, hiện tại dục vọng mạnh mẽ của anh chợt kích động trở lại.

Đang ở thời điểm cô nghĩ mình sẽ ngắt đi bỗng có một ngoại lực mạnh mẽ thúc vào, khiến cô không nhận được thét chói tai. Anh cũng rất vui mừng phóng thích tất cả vào bên trong cơ thể của cô! Sau khi cao trào đi qua, cô chợp mắt trong chốc lát.

Khi cô mở mắt ra thì thấy ông xã cường tráng vẫn nằm trên cơ thể của cô, dùng cái miệng dịu dàng tách môi của cô ra.

Cô thỏa mãn cười với anh, đưa tay ôm lấy cổ anh, ngửa đầu nhiệt tình hôn đáp lại anh!

Sau khi hôn thật sâu, ngón tay nhỏ nhắn lướt qua người anh vì khi ân ái mồ hôi ra nhiều nên cảm thấy ướt ướt, cô đưa tay xoa nhẹ gương mặt kiên nghị của anh.

Cô mê muội vuốt ve anh, không ngờ vì thế mà mạnh mẽ vẫn còn trong cơ thể của cô nhanh chóng thức dậy. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy được sức lực mạnh mẽ của anh.

“Anh có mệt không?” Cô đỏ mặt hỏi anh.

Mới vừa rồi đã làm thật lâu, lâu đến nỗi đã phá kỷ lục lần trước của bọn họ. Làm sao tốc độ khôi phục của anh có thể nhanh đến như vậy chứ?

“Dĩ nhiên là không.” Anh chăm chú nhìn theo ánh mắt của cô, cực kỳ nóng bỏng từ từ ma sát.

Oh, lại dùng ánh mắt gợi cảm này để hấp dẫn cô, hai cái chân cô vẫn còn đang bủn rủn bỗng nhiên giờ lên. Sau đó dùng sức siết chặt cái mông của anh.

“Nhã Mạn!”

“Hả?” Cô nghĩ là ông xã sẽ quan tâm hỏi cô đã nghỉ ngơi đủ chưa, muốn hỏi xem thể lực của cô có chịu nổi hay không.

Nhưng anh vẫn chậm chạp dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, anh dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe nói: “Nhã Mạn, anh yêu em!”

Hết

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Nhã Mạn, anh yêu em.....

Tựa như giấc mơ, giọng nói nhẹ nhàng đi vào lỗ tai của cô. Cô chớp mắt bối rối, hoàn toàn không thể tin được.

“Anh.... Anh..... Em?”

Sao giống như người nước ngoài hay là tiếng nước ngoài thế? Sao cô nghe không hiểu gì hết?

Nét mặt cô ngỡ ngàng rất đáng yêu, Đàm Việt không nhịn được cúi đầu hôn môi cô.

“Em.....”

Tôn Nhã Mạn sờ sờ vào lỗ tai của mình, cảm giác như mình đang nghe nhầm.

Đàm Việt lớn giọng nói là “Anh muốn em” mà không phải là “Anh yêu em”.

Đúng, nhất định là như vậy rồi.

Đột nhiên nhớ tới tối hôm nay cô đã ký tên vào giấy thỏa thuận ly hôn, cô đã từng uống một chút rượu Whisky để có thêm can đảm. Có lẽ do còn đã làm cô bị ảnh hưởng, nên lỗ tai của cô mới nghe được mấy lời kỳ quái này.

Nhìn nét mặt chưa thể tin nổi những gì cô đã nghe, ngây ngốc làm cho người khác đau lòng. Đàm Việt định đỡ cô đứng dậy, để cô ngồi lên đùi của anh, mà vật tượng trưng phải nam vẫn đang kích động lưu luyến ở bên trong cơ thể của cô.

“Anh..... Anh vừa mới nói.....” Oh, anh dùng ánh mắt thâm tình như vậy để nhìn cô, cô không biết nên nói gì nữa.

“Nhã Mạn, anh yêu em” Bàn tay nhẹ nhàng nâng gương mặt của cô lên, anh lặp lại một lần nữa.

Thật sự là cô không có nghe nhầm! Cô yêu anh, mà anh, cuối cùng cũng yêu cô!

Tôn Nhã Mạn ngạc nhiên nhìn anh, khó có thể tin được cô có thể chờ đợi đến ngày anh yêu cô.

“Nhưng tại sao?”

Giấc mơ đã trở thành sự thật, mặc dù theo sự hiểu biết của cô với Đàm Việt, với tính cách của anh, anh tuyệt đối sẽ không nói dối. Nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi: “Không phải anh vẫn còn yêu vợ cũ Triệu Nhược Ly sao?”

“Đó đã là chuyện của quá khứ rồi.”

Đàm Việt nhìn bà xã, nghiêm túc giải thích: “Đã từng, anh nghĩ rằng anh sẽ không yêu thêm lần nào nữa. Nhưng, Nhã Mạn, anh biết em, cưới em..... Em là một người phụ nữ xinh đẹp như thế này, không biết từ lúc nào anh đã thay lòng.”

Tình yêu lớn lên theo từng ngày, tâm hồn ngày một phù hợp. Khi anh chưa phát hiện ra thì cô đã tiến vào trong tim anh từ rất lâu rồi.

“Sau khi kết hôn, anh dần dần không nghĩ đến Nhượng Ly nữa, còn nữa, ánh mắt của anh lúc nào cũng quán lấy em không rời. Mỗi sáng sớm thức dậy người đầu tiên nhìn thấy là em khiến anh cảm thấy rất vui vẻ. Cho dù công việc nhiều đến nỗi làm không xuể anh vẫn muốn mau chóng trở về nhà, chỉ vì nghĩ muốn nhìn thấy em nhanh hơn một chút. .... Anh có thể để ý em như vậy, chỉ vì em là vợ của anh, nhưng không biết rằng anh đã sớm động lòng với em. ....”

Mà động lòng lâu ngày liền biến thành tình yêu.

Đàm Việt vẫn không xác định được mình đã yêu bà xã từ giây phút nào, nhưng anh biết rất rõ trên thế giới này anh vì có được cô mới trở nên vui vẻ, hạnh phúc!

“Nhã Mạn, anh yêu em!” Anh ngắm nhìn cô, và trêu mền nói lại lần nữa.

“Ông xã, em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu anh. ....” Tôn Nhã Mạn vui đến phát khóc. Người Đàm Việt yêu lại là cô, mà không phải là Triệu Nhượng Ly xinh đẹp như tiền nữ kia. Thật vất vả mới có được tình yêu của anh, cô hoàn toàn không thể giấu được tình cảm.

“Thật sự, em rất yêu anh. ....”

Nhìn bà xã vui vẻ cười như vậy, Đàm Việt không thể khống chế được kích động đang chôn sâu trong cơ thể cô.

Biết anh cũng yêu cô, cơ thể của cô trở nên nhạy cảm, muốn kim nén cũng không thể kim nén nổi. Cô vui vẻ để tiếng rên rỉ dịu dàng đáng yêu bật ra đôi môi.

“Phải nhanh một chút sao?” Anh hỏi cô.

Tình ái mãnh liệt rất cảm động lòng người, nhưng ngay lúc này, chuyện hai người hòa hợp với nhau cần phải từ từ chậm rãi để kéo dài phút giây này. Già bộ ôm chặt bà xã, anh vô cùng hưởng thụ động thân theo tiết tấu chậm rãi đoạt lấy cô.

“Như vậy rất tốt.” Nét mặt cô ửng hồng, cô ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nói khẽ bên tai anh: “Chỉ cần em và anh đều thích. Bầu không khí dù nhanh hay chậm thì em vẫn rất yêu anh.”

Cô yêu kiều ngọt ngào thẳng thắn thổ lộ, Đàm Việt chú ý nghe làm tâm tình càng thêm lộn xộn.

“Anh cũng rất yêu rất yêu em.” Anh rất thiết thực, làm bất cứ việc gì cũng phải giành được chiến thắng. Cho đến khi gặp được cô, mới hiểu được yêu một người là như thế nào và thẳng thắn thổ lộ sẽ làm cho đối phương cảm thấy rất vui vẻ.

Quán quít hôn cô, trêu chọc cô phát ra tiếng rên rỉ. Anh chậm rãi dẫn dắt bà xã đến cao trào, cũng làm cho bản thân rất thỏa mãn mà từ trước đến giờ chưa đạt được.

“Nhã Mạn, tại sao tối qua tâm trạng của em không tốt vậy?”

Sau khi ngọt ngào òa vào nhau, Đàm Việt ôm bà xã đến bồn tắm để tắm. Anh cực kỳ dịu dàng hỏi cô nguyên nhân khiến anh phải nói ra lời yêu trước.

Sau khi hiểu rõ được tình cảm của bản thân đối với bà xã. Từ trước đến nay anh rất thực tế, Đàm Việt không có tế bo lãng mạn, sớm quyết định tìm thời điểm thích hợp để nói rõ tình cảm trong lòng với bà xã.

Anh nhờ thư ký đặt vé máy bay khách sạn, anh rất hiếm khi lãng mạn muốn đưa cô đến cố đô Kyoto ngắm hoa anh đào và sẽ tỏ tình với cô. Không ngờ chưa lên đường, ngoài dự đoán mà bà xã lại nói lời chia tay với anh, khiến anh phải thổ lộ tình cảm trước kế hoạch đã định.

“Việc ấy a.....” Nhắc đến nguyên nhân thì tâm trạng cô lại xuống thấp, cuối cùng Tôn Nhã Mạn đã tìm được tình yêu đích thực. Bắt đầu cảm thấy bản thân mình quá ngu ngốc.

“Liền, liền.....” Cô ngây ngốc nhìn thấy anh và vợ cũ ăn cơm với nhau, nhìn thấy anh dịu dàng nói chuyện với vợ cũ. Liền nghĩ rằng tình cảm của anh đối với vợ cũ vẫn khắc sâu trong lòng.

Cho dù duyên phận đã hết, Đàm Việt giống như một người đàn ông ngay thẳng tốt bụng, bất luận như thế nào đối xử với người đã từng tay trong tay bầu bạn nhiều năm mà tỏ vẻ khó chịu. Huống chi, chính cô cùng Triệu Nhượng Ly cũng đã từng đi ăn cơm với nhau. Còn bị ảnh hưởng bởi khí chất thượng lưu của cô ấy, nói chuyện cũng phải dịu dàng nhỏ nhẹ.

“Em không có hỏi rõ ràng, liền cho rằng anh còn yêu Nhượng Ly. Sau đó còn lấy cớ là muốn quay lại với bạn trai cũ, liền ném giấy thỏa thuận ly hôn cho anh?” Sau khi hiểu rõ lý do, sắc mặt Đàm Việt trông rất khó coi.

“Ai.....” Chưa nói rõ ràng mà muốn ly hôn là cô không đúng, nhưng giọng điệu nói chuyện của anh không cần phải dằn dặt như vậy được? Tôn Nhã Mạn tự biết hành vi của mình ngu xuẩn, liền nhanh chóng cúi đầu vào trong làn nước ấm.

“Em rõ là.....” Đường đường là một đáng mày râu mà bị ép tức giận đến không nói được gì. Nếu như không phải vì anh quá yêu cô, cô sẽ không bảo vệ được cái cổ trắng nõn của cô.

“Em vốn cũng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng anh lại là người có ý thức trách nhiệm cao. Cho dù anh còn yêu cô ấy, nhưng anh sẽ không bỏ rơi em.....”
Lúc kí tên vào giấy thỏa thuận ly hôn cô rất khổ sở, nếu như không phải muốn tác thành cho hạnh phúc của anh, cô mới hạ bút ký tên.

“Nhã Mạn!” Lại là muốn tác thành cho anh và Nhược Ly nên mới nói dối là yêu người khác, tại sao đầu óc của cô lại ngây thơ như thế chứ, không chút nào nghĩ đến bản thân! Đàm Việt vừa tức vừa đau lòng nâng gương mặt xinh đẹp của bà xã lên nghiêm túc nói: “Người anh yêu là em, sau này đừng nói đến giấy thỏa thuận ly hôn, mà hai chữ ‘ly hôn’ cũng không được phép nps ra, hiểu không?”

“Ừm, em biết rồi. Anh đừng tức giận nữa.”

Nũng nịu nhào vào trong lồng ngực của ông xã, cô cũng rất nghiêm túc nói: “Lần sau em sẽ hỏi cho rõ ràng mới đi mua giấy thỏa thuận ly hôn.”

“Còn có lần sau?” Đàm Việt cắn răng, đã nói cô đừng nhắc đến hai chữ ‘ly hôn’ rồi mà cô vẫn nhắc đến.

“Được rồi, lần sau em sẽ không ăn giấm chua lung tung nữa.”

Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu như cô tỉnh táo hỏi Đàm Việt mọi chuyện cho rõ ràng, sẽ không phải đau lòng đến chết đi sống lại, đã vậy còn ký tên vào giấy thỏa thuận ly hôn nữa.

“Em không ăn dấm của anh nữa hả?” Đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

“Hả?” Hình như có gì không đúng sao?

Giọng điệu của anh nghe có vẻ như không được vui vẻ cho lắm.

“Nếu em thấy anh ở bên ngoài thân mật với người phụ nữ khác, em cũng không ghen sao?”

“Em sẽ cố gắng giữ tinh táo.....Umh.....”

Người nà đó lại rất chậm chạp. phải hôn thật mạnh mẽ mới được.

Sau khi hôn thật lâu cô lại bị tính lực dồi dào của ông xã muốn một lần trong bồn tắm lớn. Đợi đến lúc anh ôm cô về giường ngủ thì cô đã mệt mỏi đến mí mắt cũng không mở lên được.

“Nhã Mạn, anh rất vui khi thấy em ghen.”

Biểu hiện đó là do yêu một người mới có được, Đàm Việt trêu mếu nhìn bà xã, nhẹ giọng nói: “Em cứ yên tâm, anh sẽ không để cho em có cơ hội đó đâu. Anh sẽ không để cho em vì anh mà đau lòng nữa.”

Lời nói đảm bảo nhẹ nhàng vọng vào tai cô, cô hơi giật giật cơ thể, dựa sát vào lồng ngực Đàm Việt, cô lẩm bầm nói: “Em hiểu mà, em rất tin tưởng anh.....”

Tôn Nhã Mạn cảm giác được mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này. Thoải mái dựa sát vào người đàn ông cô yêu mà ngủ, cho đến khi chìm vào mộng đẹp, khoe miệng xinh đẹp vẫn còn mỉm cười ngọt ngào.

(còn tiếp)

(tiếp theo)

Lúc xế chiều đã qua thời gian dùng cơm trưa, hương vị cà phê thơm ngon ngập tràn trong phòng ăn được trang trí lộng lẫy.

“Sao lại cản dận em những lời này?”

Nếu so với không khí trong phòng ăn nhẹ nhàng thoải mái, thì gương mặt Triệu Nhược Ly lại rất nặng nề.

“Nhược Ly, về sau những chuyện như thế này anh không tiện làm cho em nữa.” Đàm Việt dùng ánh mắt nhu hòa nhìn vợ trước, giọng nói nghiêm nghị.

Người quản lý bất động sản rất uy tín, vị kiến trúc sư kia cũng rất nổi tiếng, ngoài ra, anh còn giới thiệu một vài công việc tốt. Đây là những gì anh có thể làm được trong khả năng anh nên anh cố gắng chuẩn bị cho thật tốt.

“Tại sao?” Nhìn bóng dáng anh mạnh mẽ rần rởi, ánh mắt hơi trầm xuống.

“Anh không hy vọng Nhã Mạn hiểu lầm.” Không hề trốn tránh, Đàm Việt kiên định nói ra nguyên nhân.

Xét về tình nghĩa trước đây, anh một mình giúp Triệu Nhược Ly đi tìm nhà ở Đài Bắc, giúp cô chọn nhà, không có nói cho Nhã Mạn biết.

Một mặt là anh không biết nên bắt đầu như thế nào, hai là lúc đó anh chưa tỏ tình với Tôn Nhã Mạn, nói ra chỉ sợ cô lại hiểu lầm. Mặc dù sau này cô đã hiểu lầm rất lớn, hơn nữa cũng đã nói ra, nhưng Đàm Việt vẫn kiên quyết giữ khoảng cách với vợ cũ, mới không thể làm tổn thương đến bà xã mà anh yêu thương.

“Rất xin lỗi, anh không thể cùng em đi xem nhà nữa.” Anh chân thành xin lỗi.

“Nhưng là, Việt.....”

Triệu Nhựt Ly khó có thể tiếp nhận được lý do của anh đưa ra, đôi mắt ngấn nước nhu mì nhìn Đàm Việt, muốn nói gì đó nhưng lại bị anh chặn lại: “Nhựt Ly, anh yêu Nhã Mạn, anh không hy vọng cô ấy hiểu lầm”

Anh nói cái gì? Người mà anh yêu là Tôn Nhã Mạn chứ không phải cô sao? Triệu Nhựt Ly đột nhiên sững sốt, hoàn toàn không thể nào tin được những lời anh vừa nói.

“Anh yêu Nhã Mạn, đối với anh cô ấy là quan trọng nhất. Về việc chọn nhà ở, anh chỉ có thể nói xin lỗi.”

Sau này, anh cũng không có khả năng giúp cô nữa.

“Ngay từ lúc đầu cùng với em, anh đã sớm quyết định muốn giúp em chọn nhà ở, sau khi xác định được chỗ ở, cuộc sống mới có thể yên ổn, đối với em sẽ rất tốt.”

Cho dù năm đó cô đã ruồng bỏ anh, nhưng hôn nhân thứ hai của cô cũng đổ vỡ, Đàm Việt cũng cảm thấy buồn cho cô. Bởi vì hy vọng cuộc sống của cô mau chóng tiến vào quỹ đạo, hy vọng cô mau chóng quên đi nỗi buồn, cho nên khi cô xin anh giúp đỡ chọn nơi ở thì anh không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Dựa vào tình nghĩa nhiều năm, sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn được.

Dù sao bọn họ đã từng yêu nhau nhiều năm, cuối cùng còn kết hôn, mặc dù sau đó lại chia tay, nhưng hai người đã cùng nhau đi qua những năm tháng tuổi thanh xuân rực rỡ. Anh cũng không có cách nào xem Triệu Nhựt Ly là một người bạn bình thường được. Nhưng tình hình bây giờ đã khác.

Nghĩ đến việc Nhã Mạn đã nhìn thấy anh và Nhựt Ly cùng nhau ăn cơm, liền hiểu lầm mối quan hệ của bọn họ sau đó còn chạy đi mua giấy thỏa thuận ly hôn, thậm chí còn lấy chai rượu Whisky trong tủ ra uống....., Đàm Việt liền tự trách bản thân.

Bất kỳ chuyện gì làm tổn thương đến Tôn Nhã Mạn anh đều không đi làm, cho dù đối tượng cần anh giúp đỡ là người anh đã từng yêu thật sâu đậm, hơn nữa là người vợ trước yếu đuối mỏng manh đã từng cùng anh tay trong tay vượt qua mười một năm tình cảm.

“Nhưng hiện tại đã phát hiện anh giúp đỡ em, nên bà xã đáng yêu của anh cảm thấy không thoải mái, anh phải cùng em phân rõ giới tuyến. Đàm Việt, anh thật nhân tâm, anh xem bà xã như châu báu, còn xem vợ cũ như cây cỏ dại. Tại sao đàn ông các người luôn có mối nói cũ, luôn thích những phụ nữ còn ít tuổi?”

Đàm Việt hoàn toàn không phải là người đàn ông như vậy.

Sau khi nói ra, Triệu Nhựt Ly phát hiện bản thân hơi luống cuống.

Nghe thấy anh nói anh yêu người vợ hiện tại, liền hiểu từ đầu tới cuối đều do cô đơn phương, tâm trạng của cô rất buồn mới nói năng lộn xộn. Cô nói những lời như vậy thật ra cũng không phải đang mắng Đàm Việt, nhưng trái tim cô đang rất đau từ khi trở về Đài Loan.

“Thật xin lỗi, em không phải..... Em không nên.....” Nước mắt từ từ chảy xuống, Triệu Nhựt Ly không thể nào biểu đạt đầy đủ những lời từ trong tận đáy lòng.

Thấy cô khóc khổ sở, Đàm Việt chỉ im lặng đứng nhìn, cái gì cũng chưa nói.

“Nếu như anh còn độc thân, anh có thể tiếp nhận em một lần nữa không?” Thương tâm khóc một hồi, Triệu Nhựt Ly phát hiện dù Đàm Việt đang ngồi đối diện cũng không khuyên nhủ cô dù chỉ là nửa câu, cô đã hiểu rằng anh đã không còn yêu cô nữa. Nhưng, cô vẫn không nhận được nghĩ muốn hỏi cho rõ ràng: “Nếu như anh không gặp Tôn Nhã Mạn, anh có tiếp tục chờ em nữa không?”

“Không có nếu như.” Đàm Việt dừng một chút, suy nghĩ hai giây liền thẳng thắn nói: “Nhựt Ly, giây phút anh gặp Nhã Mạn, liền quyết định duyên phận chúng ta đã hết.”

Anh đối với Tôn Nhã Mạn không phải vừa thấy đã yêu, nhưng tính cách cô thành thật hồn nhiên lại từ từ hấp dẫn anh. Anh đã quyết định sống một mình không tái hôn nữa nhưng lại mở miệng muốn cưới Tôn Nhã Mạn.

“Cho nên anh đã yêu cô ấy hơn em” Triệu Nhựt Ly đau lòng hỏi.

“Anh đã không còn yêu em nữa rồi.” Nhìn cô, anh tàn nhẫn nói ra sự thật.

Triệu Nhựt Ly che miệng lại, cô phải dùng toàn bộ sức lực của bản thân để kìm nén không khóc thành tiếng. Cô vẫn nghĩ là anh vì ý thức trách nhiệm với cuộc hôn nhân thứ hai nên mới không đồng ý tái hợp lại với cô, cô vẫn cho rằng anh vẫn còn yêu cô, cô vẫn cho rằng anh vẫn còn quyến luyến cô, nhưng thì ra..... Thì ra anh.....

Nhìn vợ trước khổ sở, Đàm Việt vẫn không nói một lời an ủi nào, một lúc lâu thấy cảm xúc của cô đã ổn định trở lại, anh mới mở miệng: “Về sau nếu có khó khăn gì cứ gọi điện đến công ty, thư ký của anh sẽ xử lý giúp em.”

Những gì có thể chuẩn bị anh đều đã chuẩn bị đủ, ở phương diện kinh tế, cô đã từng nói qua tiền anh chu cấp cho cô năm đó cô đã không dùng đến. Cho nên sau này cô cũng không cần lo lắng về chi phí mua nhà và phí sinh hoạt sau này.

“Nhược Ly, em chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Đôi mắt đầm lệ khi nghe Đàm Việt nói những lời này, trong lòng Triệu Nhược Ly hiểu rất rõ, anh sẽ không gặp lại cô nữa. .... Vì trong lòng anh đã yêu người phụ nữ kia, anh sẽ không gặp lại cô nữa.

***

Thời điểm này hơi sớm một chút.

Cuối tháng ba, hoa anh đào mới chớm nở, Đàm Việt cùng bà xã đến Kyoto trong thời tiết ấm áp. Lúc bắt đầu cứ nghĩ rằng có thể thưởng thức vẻ đẹp của hoa anh đào, nhưng vì thời tiết trở lạnh đột ngột, nên làm ảnh hưởng đến quá trình nở rộ của hoa, làm cho nhiều người không thể thưởng thức được cảnh hoa nở rộ, chỉ vừa nở được hai, ba phần. Nếu hai người bọn họ xuất phát muộn thêm vài ngày nữa thì chắc sẽ thưởng thức được cảnh đẹp.

Đàm Việt rất lấy làm tiếc, người nào đó không thêm để ý đến, chỉ lo chú ý ngắm hoa anh đào. Tôn Nhã Mạn không ngừng tán thưởng: “Thật là đẹp.....” Nhìn cánh hoa có màu hồng nhạt trước mắt, mặc dù có chút thừa thớt nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp kì ảo.

Cô say mê ngắm nhìn hoa anh đào, Đàm Việt lại si mê nhìn cô.

Ra nước ngoài, cô cũng không mặc quần áo gì đặc biệt, chỉ khoác áo đơn giản, quần jean bụi bặm tôn lên đôi chân thon dài, bộ dạng cực kỳ tự nhiên phóng khoáng. Đôi mắt xinh đẹp luôn dò xét khắp nơi, vẻ mặt rất vui vẻ, giống như con mèo con tò mò rất đáng yêu.

“Không được ngắm hoa anh đào nở rộ, em không cảm thấy thất vọng sao?” Bước nhanh về phía trước đuổi theo bà xã đang say mê ngắm hoa, Đàm Việt cầm lấy bàn tay thon dài hơi lạnh của cô.

“Không, hoa nở rộ thì rất đẹp, hoa có ít cũng không ít đi hương vị.” Vẻ mặt đáng yêu tươi cười nhìn ông xã, chớp mũi thanh tú khả ái, cô có chút xấu hổ nói: “Hơn nữa, hoa chưa nở rộ thì du khách đến đây cũng ít, vậy khi đi dạo mới hít thở được bầu không khí trong lành.”

Khắp nơi cảnh đẹp đều thuộc về bọn họ, không nên chia sẻ cho nhiều du khách khác, giống như cảnh lãng mạn trên phim vậy.

“Ông xã, cảm ơn anh đã đưa em đến đây.” Cô mềm mại tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, cô biết anh cố gắng dành ra chút thời gian rảnh rỗi để đưa cô đến đây.

“Không có gì, em vui vẻ là được rồi.” Mặc dù nhìn bộ dạng của cô rất thỏa mãn, Đàm Việt còn đang tính toán trong bụng là nên ở thêm vài ngày so với dự định.

“Không chỉ vui vẻ, em vui đến nỗi muốn nổ tung lên.” Mặt mày cô hớn hở kể chuyện về màu sắc hoa anh đào, giống cây hoa anh đào, hoa anh đào ở Mỹ, đến cuối cùng cô còn đọc thuộc lòng bài thơ: “Thập nhật anh đào tác ý khai, nhiều hoa khô tích nhật thiên hồi, trách lại phong vũ..... A, đoạn sau rất buồn, không thích hợp với chúng ta.”

Bộ dạng cô gật gù hã hê rất đáng yêu, Đàm Việt không nhịn được cúi đầu hôn cô.

“Ừm....” Kêu lên một tiếng, cô phối hợp hé mở cánh môi, khiến ông xã hôn càng sâu hơn.

Trời sinh tính tình cô khó kiềm chế, kể từ khi cô biết Đàm Việt cũng yêu cô, cô càng khó kìm nén nhiệt tình đối với anh, dưới tán hoa anh đào, cô lãng mạn hôn đáp lại ông xã. Cho dù thời tiết hơi lạnh, cô vẫn cảm thấy rất ấm áp.

“Hình như em quá hạnh phúc.....” Sau khi kết thúc nụ hôn tràn miên, cô vui mặt vào bờ ngực rộng lớn của Đàm Việt, cảm thấy tất cả mọi chuyện giống như một giấc mơ đẹp.

“Vớ vẩn.” Anh tỏ mỉa mai kể chuyện đi này, vì thời tiết có chút thay đổi nên hoa anh đào hơi ít. Chỉ có cô là dễ dàng thỏa mãn, mới vui vẻ giống như mèo con.

“Em thật sự cảm thấy như vậy chứ sao.” Cô tốt số mới có thể được Đàm Việt nuông chiều, ngay cả Triệu Nhược Ly xinh đẹp như tiên giáng trần cũng không có được.

“Ai, chẳng lẽ giống như tục ngữ đã nói, người xinh đẹp chưa chắc đã tốt số.”

“Nhã Mạn, em vừa nói cái gì?” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, Đàm Việt không nghe rõ.

“Không có gì.” Ngón tay thon dài đùa nghịch cổ áo của anh, cô hơi lớn tiếng nói: “Em cảm thấy em hơi có lỗi với vợ cũ của anh.” Đàm Việt nói anh đã nói chuyện rõ ràng với Triệu Nhược Ly, hơn nữa sau này sẽ không gặp lại cô ấy nữa. Mặc dù lúc đầu cô rất vui mừng nhưng trong lòng cô cảm thấy rất có lỗi, bởi vì nếu như không có cô, hai người bọn họ nhất định sẽ tái hợp.

“Tại sao?” Anh khẽ nhíu mày.

“Dù sao hai người cũng đã ở bên nhau lâu như vậy, gặp mặt cũng phải tránh, ngay cả bạn bè bình thường cũng không làm được, có chút gì đó hơi vô lý.....” “Em nghĩ đến việc anh đi gặp Nhược Ly sao?” Đàm Việt cảm thấy hơi kỳ lạ hỏi.

Không có! Tôn Nhã Mạn hốt hoảng ngẩng đầu lên, đôi mắt chăm chú nhìn anh: “Anh muốn gặp mặt cô ấy sao?”

“Dĩ nhiên không muốn.” Bất cứ chuyện gì làm cho cô lo lắng, anh đều không muốn làm.

“Vây.....Khụ, vậy thì tốt quá.” Cảm giác bản thân hơi ích kỷ, cô hơi xấu hổ nói nhỏ dần.

“Ai, em không có ý gì xấu.....”

Đàm Việt giúp Triệu Nhược Ly tìm nhà ở, về chuyện này cũng không có gì to tát.

Nghe anh nói sẽ không giúp nữa, không gặp mặt Triệu Nhược Ly nữa, tâm trạng của cô rất vui vẻ.

Trừ việc đó ra, lòng cô dường như không được tốt cho lắm.....

“Sẽ không..”

Tình yêu chính là phải ích kỷ, nếu hôm nay cô không ghen, thì anh mới là người sốt ruột.

Ánh mắt dịu dàng nhìn bà xã, Đàm Việt thản nhiên hỏi: “Nếu như hôm nay em cũng có bạn trai cũ thì mọi việc cũng sẽ không suông sẻ, cần em giúp anh ta tìm nhà ở, mua quần áo, rồi nấu cơm.....Em sẽ đưa tay ra giúp đỡ không?”

“Dĩ nhiên là không.” Một chút suy nghĩ cũng không có, Tôn Nhã mạn trả lời theo trực giác: “Một ngày chỉ có hai mươi bốn giờ, nếu như em đi giúp mấy việc kia, thì thời gian ở bên cạnh anh sẽ giảm lại!”

Hơn nữa cô không hiểu gì về nhà ở, cũng không thể đưa ra ý kiến gì. Còn việc mua quần áo hay nấu cơm, cửa hàng ở Đài Bắc này rất nhiều, đi đến đâu cũng có thể mua được và ăn uống thoải mái. Bạn trai cũ cũng không phải là giải thưởng Nobel hòa bình gì hay là nhân vật vô cùng quan trọng, tại sao cô phải cực khổ đi giúp đỡ anh ta mấy việc này chứ?

“Nhã Mạn....” Không phải cô sợ anh ghen, mà không muốn thời gian hai người ở bên nhau bị rút ngắn lại. Lý do đáng yêu như thế, anh nghe xong mà trong lòng mềm nhũn.

Ôm chặt lấy bà xã, dịu dàng hôn lên mái tóc của cô, Đàm Việt nhẹ nhàng vuốt vôn về hai gò má ngọc ngà của cô, đôi mắt đen láy nhìn cô, trịnh trọng xin lỗi: “Thật xin lỗi, chuyện Nhược Ly anh xử lý chưa được tốt đã để em phải lo lắng.”

“Anh không cần phải tự trách bản thân, người ngốc rõ ràng là em, người nên nói lời xin lỗi là em mới đúng. Chẳng qua anh ở bên cạnh em đã lâu, nên bị em lây bệnh ngốc thôi.”

Áy náy một hồi, giọng nói làm nũng ngọt như mật của cô cũng dần biến mất. Có bàn tay ấm áp nhẹ nhàng摩天 trốn đôi lông mày cong cong của cô, đôi mắt hơi ngấn nước, cái cổ trắng nõn hơi ngứa ra.

“Nhã Mạn, anh yêu em!” Ở dưới tán cây ah đào xinh đẹp, anh chân thành bày tỏ tình cảm trong lòng với cô.

“Em cũng yêu anh.” Mỗi lần nghe anh nói câu này, cô cảm giác bản thân như đang nằm mơ. Không kìm nén được nhiệt tình trong lòng, Tôn Nhã Mạn ngọt ngào đáp lại: “Em đã yêu anh từ rất lâu rồi.”

“Bao lâu?” Khi cô uống say cũng đã nói yêu anh từ rất lâu rồi, Đàm Việt hiếu kỳ hỏi tới: “Trước kia là bao lâu?”

“.....” Hai bên gò má của cô đỏ ửng lên.

“Rất cuộc là bao lâu?” Cô càng tránh né, anh càng hiếu kỳ.

“Em cũng không nhớ rõ, anh đừng hỏi nữa!”

Aiz, mặc dù cô luôn che giấu sự nhiệt tình của bản thân, nhưng lại xấu hổ muốn chết ha! Không chịu nói ra bí mật cô đã thích anh từ năm hai mươi hai tuổi, mặt cô càng đỏ lên tránh né cái ôm của anh, nhảy nhót đi về phía trước tiếp tục thưởng thức hoa anh đào.

Trong một đêm, hoa anh đào đã nở rộ.

Xua tan lạnh lẽo, không khí ấm áp quay trở về, nhưng nụ hoa đã nở rộ, phong cảnh trở nên thơ mộng. Ban ngày Đàm Việt cùng bà xã cùng nhau thưởng thức hoa, còn ban đêm hòa lẫn vào đám đông vừa thưởng thức các món ăn vừa thưởng thức phong cảnh hoa anh đào, Không uống công anh đã hoãn lại chuyến bay ở lại thêm hai ngày.

“Ông xã, chúng ta lại đi đâu?” Đứng trong thang máy của khách sạn, Tôn Nhã Mạn nghiêng đầu hỏi ông xã.

“Trở về phòng.” Hôm nay ra ngoài rất lâu, cô nên nghỉ ngơi.

“Anh không muốn ngắm hoa anh đào nữa sao?” Phần thưởng vào ban đêm rất thú vị, chỉ là, Đàm Việt không nghĩ bà xã hơi sức đó.

“Chân em đau.” Cô lắc đầu, đang lúc thấy được hai người đang rất ăn ý với nhau thì giọng nói mềm mại của cô hỏi: “Ông xã, chúng ta muốn đi đâu.....”

Vấn đề này đã hỏi lần thứ hai, Đàm Việt cũng biết không được bình thường.

“Nhã Mạn, có phải em có chỗ nào không khỏe không?” Bàn tay lau trán của cô, anh cẩn thận nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng của bà xã. Lúc chiều dưới tán hoa anh đào, ngoài thưởng thức các món ăn, bọn họ có uống chút rượu. Chỉ là hai người cũng không uống nhiều lắm, hẳn là chưa đến mức say khướt.

“Em rất khỏe, anh không cần lo lắng lung tung.” Ngây ngô nhìn ông xã cười, Tôn Nhã Mạn tiến sát thoải mái dựa vào lồng ngực của ông xã, “Ông xã, em với anh thương lượng chút nha..... Cái đó..... Em với anh nói..... Em.....”

Cô say! Nếu như không say cô nói chuyện sẽ không bị cà lăm.

“Được rồi, đợi một lát rồi nói tiếp.” Sớm biết tửu lượng của bà xã rất kém, anh sẽ không để cho cô uống rượu. Dịu dàng đỡ bà xã trở về phòng, sau khi dụ dỗ cô ngoan ngoãn ngồi xuống, Đàm Việt quan tâm giúp cô cởi giày.

“.....Em cũng muốn.....”

“Ah? Em sẽ tự cởi, sao anh lại giúp em?” Ngồi trên giường trong căn phòng xa hoa, Tôn Nhã Mạn nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn vào bàn chân trái, sau đó lại nhìn thấy ông xã đang giữ lấy bàn chân phải của cô.

“Em cũng không phải trẻ con, em sẽ tự mình cởi giày.” Vội vàng giải cứu bàn chân, suýt chút nữa Tôn Nhã Mạn nằm xuống giường.

Nhưng Đàm Việt lại không nghe cô, bàn tay giữ chặt cái eo nhỏ nhắn của cô kéo lại gần mình, hai ba cái nhấc tay đã giúp cô tháo chiếc giày còn lại xuống.

“Muốn tắm hay là trực tiếp ngủ luôn?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

“Rửa mặt.” Quả là người đã uống say, hoàn toàn trả lời không đúng chủ đề.

“Được, em chờ một chút.”

Đàm Việt bật cười, yêu thương sờ sờ vào mặt bà xã, đứng dậy đi lấy khăn nóng.

Nào có thể ngờ được, anh vừa vắt khăn lông được một nửa, cô cũng theo vào phòng tắm.

“Không thấy anh.” Cô ôm lấy eo của anh từ phía sau, sức nặng của cơ thể cũng dựa hẳn vào tấm lưng cường tráng của anh.

“Anh chỉ đi giúp em lấy cái khăn nóng thôi.”

Đàm Việt đang muốn xoay người lại lau mặt cho cô, không ngờ cô lại ôm eo anh thật chặt không cho anh cử động.

“Nhã Mạn?”

“Năm thứ tư đại học.” Anh nghĩ muốn xoay người lại nhìn cô, cô lại điên cuồng nói ra câu này: “Đó là năm thứ tư đại học, đã cách đây rất lâu...”

“Năm thứ tư đại học sao?” Một ngày nay anh hỏi cô rất nhiều lần, cô vừa nói ra, anh liền hiểu được ý cô muốn nói đến việc gì. Đàm Việt buông tay cô ra xoay người lại, kinh ngạc hỏi: “Nhã Mạn, từ tá, năm trước em đã.....”

“Anh không nhớ đến em.” Mỗi lần say rượu là gan rất lớn, camrusc hiện ra rất rõ ràng, cô bắt đầu đau lòng.

“Em thích anh rất nhiều, nhưng anh đối với em không có chút ấn tượng nào, em rất đáng thương đó.....” Bây giờ nhớ lại ngày hai người bọn họ xem mặt, anh hoàn toàn không nhớ rõ hình dáng của cô, lòng của cô rất đau.

“Nhã Mạn, em không cần khó chịu, không phải anh ố ý quên em” Cô nói cũng chưa rõ ràng, anh vẫn chưa hiểu rõ tình hình. Chỉ là bà xã của anh, thấy hóc mắt bà xã đỏ lên, anh liền gấp gấp nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, em đừng buồn nữa.....”

“Ồ.....Không còn kịp nữa, hiện tại nói xin lỗi cũng không kịp nữa, em đau lòng từ rất lâu rồi.....” Ý thức hơi mờ mịt, noi chuyện bắt đầu bị cà lăm. “Em thật đáng thương..... Thật đáng thương mà.....”

“Nhã Mạn!” Đàm Việt thở dài, hại cô đau lòng lâu như vậy, anh cũng đau lòng muốn chết đi, bàn tay hơi dùng lực ôm chặt bà xã vào trong ngực. Anh nhẹ giọng dụ dỗ cô: “Thật xin lỗi, lỗi tại anh, em không cần khóc nữa, anh yêu em như vậy, nhìn em đau buồn anh cũng rất khó chịu.”

“Anh yêu em!” Nghe nah nói yêu cô, gương mặt đang đầy nước mắt liền cười rộ lên: “Ông xã, em rất yêu anh, rất yêu rất yêu.....” Khi say rượu tình cảm trở nên rất dữ dội, hoàn toàn không chú ý tới những lời nói.

Cô khôi phục lại gương mặt tươi cười, lồng ngực đang nhúchặt của anh liền giãn ra, cô vừa nói yêu anh, trái tim của anh liền nóng lên.

Mặc dù không rõ lý do vì sao tám năm trước bà xac lại thích anh, nhưng Đàm Việt thề, anh sẽ yêu cô nhiều hơn để báo đáp cô.

“Nhã Mạn, anh sẽ yêu em cả đời, kiếp sau nhất định anh sẽ gặp em trước, yêu em trước, sẽ không để cho em phải đau lòng.....” Cúi đầu nhìn bà xã, anh tự hứa với bản thân, cũng muốn cùng người phụ nữ đang nằm trong ngực đi đến kiếp sau.

Hoàn trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.